Anatol Petrencu
Paul Goma
Florin Mătrescu
Vasile Luca
Katz Kelly
P. Kuhne
Charles Kolb
René de Weck
Mareşal Philippe Pétain
M. Katz
Lya Benjamin
H. Clejan
Radu Lecca
Vasile Posteucă
Mihail Bruhis
Teodor Wexler

HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA ?

Moshe Carmilly Weinberger
Nicolae Minei Grünberg
Alexandru Şafran
Wilhelm Filderman
Louis Marshall
Mişu Benvenisti
Nicolae Iorga
Carol al II-lea
Mareşal Ion Antonescu

HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA ?

- text pus în circulaţie privată -

Editura Kogaion
2002

HOLOCAUST
ÎN ROMÂNIA ?

Suită de documente şi mărturii adunate şi
comentate de **ION COJA**,
în folosul parlamentarilor şi
a autorităţilor implicate în elaborarea,
aprobarea şi aplicarea Ordonanţei de
Urgenţă nr. 31/2002 a Guvernului României.

Editura Kogaion
2002

"În România holocaustul nu a avut loc "

Nicolae Minei – Grünberg

„În războiul acesta întins pe toată suprafața pământului, evreii nu pot fi scutiți de suferința, de asprimea și mizeriile la care e supusă aproape întreaga omenire. Dacă din lipsă de hrană și din cauza traiului în condiții sanitare insuficiente cad și vieți evreiești, aceasta însemnează că legile de neînfrânt al războiului – pe care nu noi l–am provocat – supun și pe evrei la plata tributului lor de sânge. Românii care luptă în linia întâi, mor cu miile în fiecare zi.„

Mareşalul Ion Antonescu

"Atunci când lumea a privit insensibilă spectacolul nimicirii evreilor europeni, România a fost dispusă să primească refugiații evrei și a fost gata să deschidă pentru ei porturile sale. (...) Evreimea a pierdut 6 milioane din membrii săi; lumea și–a pierdut umanitatea, la fel și iubirea creștinească a aproapelui. Poporul român s–a străduit în schimb să–și salveze credința în omenie. Iar noi, evreii, îi suntem și îi rămânem recunoscători poporului român pentru aceasta."

Moshe Carmilly Weinberger

"Se face cea mai mare greșeală și nedreptate din istorie de a–l socoti pe Ion Antonescu fascist, legionar, extremist, un om care a dus la pierzanie evreimea din România. Nimeni din cei care au trăit în România, înainte și în timpul războiului, nu mai vrea să accepte teza comunistă a masacrării evreilor în timpul războiului și cu atât mai mult cifrele aberante care se lansează."

Barbul Bronştein

"În întreaga lui viață și activitate profesională, și mai ales în perioada neagră a războiului, George Alexianu a făcut din inimă și total dezinteresat atât de mult pentru comunitatea evreiască din România. A plătit la comanda comunistă cumplit și total nedrept. Întreaga–i suferință să–i fie izbăvită".

Alexandru Şafran

Uniunea
Vatra Românească

Liga pentru Combaterea
Anti–Românismului
LICAR

Uniunea Veteranilor
de Război şi a
Urmaşilor Veteranilor

Asociaţia Culturală
Pro Basarabia şi Bucovina

Federaţia Română a Foştilor
Deţinuţi şi Luptători
Anticomunişti

Liga Naţională a
Luptătorilor din
Decembrie '89

Fundaţia George Manu

COMUNICAT

Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti–Românismului LICAR,Uniunea Veteranilor de Război şi a UrmaşilorVeteranilor, Asociaţia Culturală Pro Basarabia şi Bucovina, Liga Naţională a Luptătorilor din Decembrie '89, Federaţia Română a Foştilor Deţinuţi şi Luptători Anticomunişti şi Fundaţia George Manu îşi exprimă dezacordul total faţă de amestecul inadecvat şi inoportun al Guvernului României în chestiuni care privesc istoria Neamului Românesc şi dreptul nostru, al românilor, la o imagine publică corectă, conformă adevărului, nedeformată de interesele conjuncturale ale unor cercuri politice, oricât ar fi de influente aceste cercuri în planul vieţii internaţionale. **Noi, românii, nu avem nici un motiv să ne prezentăm scuze ori să ne cerem iertare de la vreun stat, popor sau seminţie pentru prestaţia în istorie a părinţilor noştri, a înaintaşilor noştri**. Dimpotrivă, alţii se cuvine să prezinte asemenea cereri, dinaintea bunului Dumnezeu şi a Neamului Românesc.

Faptul că unii evrei, pentru care recunoştinţa este o povară prea grea, încearcă azi să inventeze răspunderea şi vinovăţia românilor, a guvernanţilor români, pentru viaţa a sute de mii de evrei ucişi în aşa zisul "holocaust din Transnistria", ne este bine cunoscut ca un subiect asupra căruia alţi evrei, evreii cei mai respectabili şi mai responsabili, s–au pronunţat deja demult, în modul cel mai categoric cu putinţă, apreciind cu omenească recunoştinţă comportamentul tolerant şi omenos al românilor în acei ani atât de grei ai celui de–al doilea război mondial, ani în care omenia românească nu s–a dezminţit de fel, decât cel mult prin acte izolate ale unor indivizi

iresponsabili, cu totul nereprezentativi pentru societatea românească, pentru români, în general.

Cităm în acest sens mărturiile unor autentice personalităţi evreieşti, ca MOSHE CARMILLY WEINBERGER, rabin şef al Clujului în anii războiului : ***„În mod incontestabil, în spaţiul Europei Centrale şi sud–estice a existat o singură posibilitate pentru evrei de a ieşi din cercul de foc al teroarei naziste, o singură speranţă de a se salva. Refugiaţii evrei ajunşi în România din Germania, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria – în anii cumplitelor masacre – aveau şansa de a pleca din porturile româneşti spre Palestina. Oricum ar fi privită această stare de lucruri, în orice fel s–ar analiza cele petrecute cu evreii în România, din punct de vedere politic, internaţional etc..., rămâne un lucru care nu se poate nega : faptul că atunci când lumea a privit insensibilă spectacolul nimicirii evreilor europeni, România a fost dispusă să primească refugiaţii evrei şi a fost gata să deschidă pentru ei porturile sale. Veneau evreii din Varşovia strivită sub bombardamente, din Austria, din Cehoslovacia, veneau şi evreii din Ungaria. (...) Ion Antonescu a trebuit să publice, la 3 mai 1944, un decret prin care evreii care treceau graniţa clandestin erau condamnaţi la moarte, ca şi cei care le ofereau adăpost. În legătură cu acest decret, trebuie să menţionez că nu cunosc nici un caz de condamnare la moarte a vreunui evreu pentru trecerea frauduloasă a frontierei României, în perioada mai–septembrie 1944. (...) Ungaria a asasinat 80 % din evreii săi, pe care i–a trimis în camerele de gazare de la Auschwitz–Maidanek, în timp ce România a vrut să salveze ceea ce se mai putea salva şi a aruncat colacul de salvare celor ce se aflau în pericolul de a se îneca. Hitler a pierdut războiul ; evreimea a pierdut 6 milioane din membrii săi ; lumea şi–a pierdut umanitatea, la fel şi iubirea creştinească a aproapelui. <u>Poporul român s–a străduit în schimb să–şi salveze credinţa în omenie. Iar noi, evreii, îi suntem şi îi rămânem recunoscători pentru aceasta</u>*** (s.n.)” (Declaraţie dată în 1988, publicată în revista “Luceafărul românesc”, Montreal, noiembrie 1997).

NICOLAE MINEI GRÜNBERG, istoric evreu : ***“<u>În România, Holocaustul nu a avut loc</u>*** (s.n.) ***tocmai pentru că, cu foarte puţine şi nesemnificative excepţii, călăii cu zvastică nu numai că nu s–au bucurat de concursuri binevoitoare, oferite din proprie iniţiativă, dar s–au lovit de refuz în tentativele lor de a recruta complicităţi, cu caracter privat sau oficial, pentru organizarea deportărilor sau a altor acţiuni de genocid (...) Deportările dincolo de Nistru, efectuate de autorităţile antonesciene, nu au avut drept scop, fie el mărturisit sau ascuns, exterminarea celor în cauză. Pieirea unui număr dintre ei are trei cauze principale : abuzurile comise de anumiţi reprezentanţi ai autorităţilor care au delapidat fondurile alocate pentru achiziţia de alimente*** (Nota noastră – este vorba şi de delapidări făcute de fruntaşi evrei care au dijmuit fondurile venite de la Joint şi de la alte organisme evreieşti din străinătate) ***; excesele criminale ale unor elemente degenerate din organele de pază şi supraveghere;intervenţia asasinilor nazişti organizaţi în Einsatzkommando–uri, care, în plină retragere pe frontul de est, au pătruns cu forţa în lagăre, exterminând pe deţinuţi. Victimele din această categorie reprezentau un multiplu important al totalului celorlalte două : Râbniţa, de pildă, a fost***

înecată în sânge de hitlerişti, numai doi deportaţi scăpând cu viaţă. Dar şi în această privinţă, România înscria, în 1943 şi 1944, un alt fapt unic în analele celui de–al doilea război mondial (s.n.) *: readucerea în ţară a tuturor supravieţuitorilor, care s–a operat fără a se ţine seama de furibunda împotrivire a Wermachtului, a SS–ului, a Gestapoului, de imensele riscuri implicate de această încălcare a dispoziţiilor naziste, de dificultăţile de transport şi aprovizionare etc. (...) La procesul acestor bande de experţi ai asasinatelor în massă, Sturmbannführerul Heinz Ohlendof, care comandase Einsatzkommando D „ şi–a asumat personal răspunderea pentru un total de aproximativ 90.000 de victime, printre care şi cele de la Iaşi, în iunie 1941* „(s.n.). *La acelaşi proces s–a stabilit în mod incontestabil că „ începând din primele zile ale anului 1941, iniţiativa în acţiunile de exterminare a evreilor a aparţinut pe de–a întregul emisarilor lui Hitler (Richter, Killinger şi alţii)* „.(Vezi ***Prefaţa*** semnată de Nicolae Minei la cartea ***Zile însângerate la Iaşi, 28–30 iunie 1941***, scrisă de Aurel Karetki şi Maria Covaci, Editura politică, 1978, pag. 25–26).

În acelaşi sens pledează rapoartele pe care, la vremea respectivă, le–au întocmit Crucea Roşie Internaţională, Ambasada Elveţiei de la Bucureşti şi Nunţiatura Papală din România, în urma unor anchete amănunţite efectuate în Transnistria, în satele şi cartierele în care au fost cazaţi evreii deportaţi (a se vedea mai jos în *Anexa 1*, **Scurt istoric al Holocaustului din România**, capitolul **Ce spun izvoarele neutre ?).** Aceste rapoarte nu consemnează nici un motiv pentru care să dai crezare tezei că evreii deportaţi în Transnistria au fost supuşi unui regim de exterminare. Din acest punct de vedere, respectul pentru adevăr ne impune să reconsiderăm întru totul activitatea lui GEORGE ALEXIANU, guvernatorul Transnistriei, ca pe un capitol glorios din Istoria Omeniei Româneşti !

Despre profesorul George Alexianu, guvernatorul Transnistriei în perioada 1941–1944, rabinul şef al Genevei, ALEXANDRU ŞAFRAN, fost mare rabin al evreilor din România în perioada 1939–1945, a declarat sub semnătură proprie cu ocazia vizitei făcute în România în 1995 : ***"În întreaga lui viaţă şi activitate profesională, şi mai ales în perioada neagră a războiului, George Alexianu a făcut din inimă şi total dezinteresat atât de mult pentru comunitatea evreiască din România. A plătit la comanda comunistă cumplit şi total nedrept. Întreaga–i suferinţă să–i fie izbăvită".***

De asemenea, trebuie precizat şi subliniat faptul că în Transnistria au fost deportaţi nu numai evrei, ci şi români şi ţigani, cei deportaţi fiind astfel pedepsiţi de regimul Antonescu pentru sentimentele lor pro–sovietice, pro–comuniste, manifestate public, pentru lipsa de loialitate arătată statului român sau – în cazul ţiganilor, pentru actele de tâlhărie la care s–au dedat în timpul bombardamentelor. Regimul de deportare urmărea să–i izoleze pe cei deportaţi şi să–i lipsească de posibilitatea de a se deda la acte de subminare a statului român. Pe scurt, **evreii deportaţi în Transnistria au fost comunişti, au fost persoane care, din diverse motive, erau suspectate ca lipsite de loialitate, oricând capabile să se dedea la acte de subminare a efortului de război**. Pe asemenea indivizi, deseori regimul de deportare i–a

protejat de furia şi resentimentele populaţiei care nu putea accepta actele de trădare a Patriei săvârşite de mulţi dintre evreii deportaţi în Transnistria.

Practica comasării în lagăre de concentrare în timp de război a persoanelor indezirabile, neloiale, nedisciplinate, necooperante cu autorităţile a fost extrem de răspândită în al II–lea război mondial, atât într–o tabără (a Axei, să zicem), cât şi în cealaltă (a Puterilor Aliate). Lucru cert este că regimul de viaţă la care au fost supuşi cei deportaţi în Transnistria a fost mult mai tolerant şi mai acceptabil decât regimul de viaţă din celelalte lagăre de concentrare care au funcţionat în timpul celui de–al doilea război mondial, organizate fie de germani, fie de aliaţii anglo–americani sau ruşi. Autorităţile româneşti ar putea fi acuzate de omor (din culpă sau din neglijenţă) şi de tratamente inumane numai prin comparaţie cu regimul la care au fost supuşi, bunăoară, japonezii în lagărele de concentrare din SUA sau românii înşişi, deportaţi din Basarabia şi Bucovina în Siberia sovietică. Printr–o asemenea comparaţie credem că s–ar impune concluzia pe care au tras–o şi anchetele internaţionale efectuate la vremea aceea în Transnistria, inclusiv de către Crucea Roşie Internaţională, precum că **Guvernul României a dovedit moderaţie şi spirit umanitar**.

Este trist să constaţi că în loc să–şi exprime cinstit recunoştinţa faţă de români şi faţă de guvernanţii României, anumite cercuri evreieşti, pe care nu le putem considera reprezentative pentru neamul lui Israel, risipesc eforturi şi fonduri însemnate pentru a răspândi în lume, inclusiv prin Muzeul Holocaustului de la Washington, minciuna despre sutele de mii de evrei care ar fi murit din pricina regimului de exterminare aplicat de români evreilor din Basarabia şi Bucovina.

Dimpotrivă, istoria consemnează, în mod indubitabil, acte grave de trădare şi neloialitate ale unor evrei din Basarabia şi Bucovina, nu puţini, care, îndoctrinaţi de propaganda bolşevică, aşteptau ca pe o izbăvire ocupaţia sovietică. Mulţi evrei, deportaţi de sovietici în Siberia, abia acolo s–au vindecat de ideile lor comuniste. Din păcate, azi, Muzeul Holocaustului de la Washington evită să înregistreze victimele făcute printre evrei de urmaşii celor care au inventat însuşi cuvântul ***pogrom*** ! Există o mulţime de atestări şi documente privind felul criminal în care s–au comportat sovieticii cu evreii, inclusiv la Auschwitz în 1945, când trupele sovietice au eliberat lagărul de exterminare şi mulţi evrei, în loc să fie externaţi, s–au trezit strămutaţi în alte lagăre, în Gulagul sovietic, unde li s–a pierdut şi urma. Cu toate acestea, atunci când se face "inventarul" crimelor antievreieşti, la Muzeul Holocaustului de la Washington şi în alte înscrisuri evreieşti oficiale, "contribuţia" sovietică la dimensiunile suferinţei evreieşti este trecută sub tăcere !

Avem toate motivele să credem că evreii din Basarabia şi Bucovina, dispăruţi în abisurile Uniunii Sovietice, sunt azi contabilizaţi, cu un ruşinos oportunism, în "palmaresul" românilor, spre a nu indispune marea şi puternica Uniune Sovietică. Laşitatea acestei contabilităţi ni se pare cu totul dezgustătoare. Se pare că este vorba şi de un şantaj al Moscovei, care în 1945 a pus mâna pe întreaga arhivă a Auschwitz–ului şi–i ameninţă pe evrei cu publicarea acestei arhive. Se pare că arhiva de la Auschwitz nu confirmă întru totul teza uciderii a 6 milioane de evrei.

Cu intenţia de a lămuri lucrurile în această problemă atât de dureroasă şi de

primejdioasă pentru români, dar şi pentru spiritul adevărului în al cărui respect deplin trebuie concepută şi dusă viaţa politică internaţională, noi, Uniunea Vatra Românească – Bucureşti şi Liga pentru Combaterea Anti–Românismului, am organizat anul trecut, în 14–16 iunie la Bucureşti, un simpozion internaţional pe tema ***Holocaust în România ?*** .

Am invitat la această discuţie Comunitatea evreiască din România, Ambasada Israelului, celelalte ambasade din Bucureşti, Preşidenţia României, Ministerul Educaţiei Naţionale, Senatul României. Au fost susţinute 40 de comunicări ştiinţifice, de către români din ţară şi străinătate, veterani de război, luptători anti–comunişti, foşti deţinuţi politici, foşti activişti PCR, profesori, scriitori, istorici, tineri şi vârstnici. În unanimitate, aceştia au susţinut şi în mare măsură au demonstrat că în România nu s–au produs împotriva evreilor decât incidente izolate, de cele mai multe ori cu caracter de represalii, ca răspuns vindicativ la fapte şi gesturi criminale ale unor evrei comunişti iresponsabili (Iaşi – iunie 1941 şi Odesa – octombrie 1941).

La simpozionul ***Holocaust în România ?*** s–au precizat însă şi două principii, două idei care merită să capete o circulaţie cât mai mare în conştiinţa publică :

1.) Acuzaţia, formulată de câţiva evrei şi români iresponsabili, precum că în România s–ar fi produs un genocid anti–evreiesc, un ***holocaust***, este o acuzaţie uşor de respins între oameni serioşi, de bună credinţă, căci lipsesc şi documentele, dar şi probele materiale pe care le–ar fi produs hecatomba a sute de mii de persoane. Din păcate, uşurinţa cu care poate fi respinsă teza acestui holocaust în România este de natură să se constituie într–un argument pentru cei care, la fel de iresponsabili ca un Radu Ioanid sau Răzvan Teodorescu, neagă producerea sub controlul autorităţilor germane a Holocaustului anti–evreiesc din anii 1939–1945. **A nega Holocaustul din România nu înseamnă, prin deducţie logică, să negi şi Holocaustul de care se fac vinovaţi guvernanţii Germaniei hitleriste.** Dar a susţine că în România s–a produs un holocaust anti–evreiesc este o teză atât de şubredă, de netemeinică, încât această teză şi mai ales respingerea ei are ca efect, nescontat şi nedorit de noi, să compromită credibilitatea, în general, a unui holocaust anti–evreiesc petrecut în anii celui de–al doilea război mondial. Atragem astfel atenţia asupra primejdiei ca odată cu respingerea, perfect îndreptăţită, a holocaustului din România, să nu se producă în opinia publică şi o descalificare subiectivă, emoţională, a argumentelor şi probelor pe care se bazează teza Holocaustului provocat de Germania hitleristă. Vrem adică să spunem că, pe termen lung, **teza holocaustului din România este o teză anti–semită**, care deserveşte interesele reale ale evreimii, care subminează valoarea morală a suferinţelor îndurate de victimele Holocaustului. O teză care va ridica între români şi evrei o prăpastie extrem de păgubitoare şi pentru unii, şi pentru alţii.

2.) Constituie o crimă împotriva umanităţii dacă omori şi un singur om pentru "vina" de a fi evreu, ţigan sau armean etc. Dar tot crimă împotriva umanităţii este şi să acuzi de crimă împotriva umanităţii, de genocid, oameni şi popoare nevinovate. Considerăm a fi o practică dintre cele mai infame să pui în seama unui om nevinovat o crimă despre care ştii că nu s–a produs sau pe care ştii că nu acel om a săvârşit–o. **O asemenea faptă este mai abjectă decât însăşi crima invocată !** Şi credem că

aceasta este şi vinovăţia cu care îşi încarcă conştiinţa cei care susţin că românii au pricinuit moartea a sute de mii de evrei ! Această infamă calomnie şi–o însuşesc acum şi guvernanţii noştri, prin ordonanţa de urgenţă pe care au dat–o, făcându–se de ruşine şi ocară ! Cu alte cuvinte, susţinătorii tezei unui holocaust anti–evreiesc făptuit de români ne oferă **ocazia întristătoare de a constata că poate exista ceva mai criminal decât genocidul şi holocaustul însuşi : acuzaţia de genocid pe care o aduc poporului român indivizi care ştiu bine că românii nu s–au dedat niciodată, nici ei, nici conducătorii lor, la o crimă atât de odioasă** !

Suntem contrariaţi să vedem că liderii comunităţii evreieşti nu–şi dau seama că însăşi consistenţa şi gravitatea acuzaţiei de holocaust scade şi se diluează de fiecare dată când ne este dat să constatăm cum se joacă unii cu cifrele holocaustului, umflându–le în perfectă cunoştinţă de falsul comis. Aşa se face, bunăoară, că evreii ucişi în pogromul de la Iaşi, în iunie 1941, ajung să fie puşi când în seama germanilor (la procesele de la Cernăuţi şi Tel Aviv), când în seama românilor (la procesul de la Bucureşti), în funcţie de interesele acuzatorului. **A exagera cu bună ştiinţă cifra evreilor ucişi în holocaust trebuie considerată o crimă întru totul comparabilă cu însăşi crima de genocid, cu holocaustul însuşi.**

În consecinţa celor discutate la simpozionul ***Holocaust în România ?***, participanţii au agreat de principiu proiectul unei legi care să–i apere pe români de defăimarea prin acuzaţii de genocid lipsite de orice temei. (Vezi ***Anexa 6***).

Indiferent de ce se va întâmpla cu proiectul nostru de lege și chiar dacă Parlamentul României va legifera ordonanţa prin care Guvernul României acceptă fără nici o verificare temeinică acuzaţia de holocaust adusă regimului Ion Antonescu şi, implicit, poporului român, semnatarii prezentului comunicat declară în mod solemn că îşi vor continua eforturile pentru aflarea şi impunerea adevărului cu privirea la istoria Neamului Românesc, obiectiv înscris în Statutul de funcţionare al acestor organizaţii non–guvernamentale. Ştim bine că există interese, nu ale evreimii, ci ale unor evrei sperjuri, declasaţi din condiţia de minimă umanitate şi evreitate, precum şi ale unor cercuri ne–evreieşti, acestea propriu–zis revizioniste, pentru a include România pe lista ţărilor şi popoarelor vinovate de genocid. Ştim bine cui şi de ce nu le convine să consemneze adevărul, faptul excepţional că România nu a participat la genocidul anti–evreiesc, că românii, în general, pe tot parcursul istoriei lor, niciodată nu şi–au pierdut omenia şi toleranţa creştinească faţă de celelalte rase şi religii.

Îi avem astfel în vedere pe strategii iredentismului maghiar, care întotdeauna au colaborat de minune cu evreii cominternişti împotriva intereselor româneşti cele mai legitime şi mai fireşti. În condiţiile în care, pentru cunoscători, diferenţa specifică şi netă dintre români şi unguri o face, în modul explicit comportamentul atât de diferit al celor două popoare faţă de evreii rămaşi lipsiţi de orice apărare în anii celui de al doilea război mondial, cercurile maghiare antiromâneşti sunt cele mai doritoare şi mai interesate ca minciuna, falsul, diversiunea numită „holocaustul antievreiesc din România“ să capete circulaţie şi notorietate internaţională, să capete crezare ! Aceste cercuri sunt principalii beneficiari ai minciunii cu privire la sutele de mii de evrei căzuţi victime ale unui antisemitism românesc inventat.

Cunoaştem, de asemenea, că între statul român şi statul israelian există câteva înţelegeri mai mult sau mai puţin secrete, printre care, se pare, şi înţelegerea privind acordarea de refugiu în România unui număr de circa 300.000 de evrei din Israel în cazul unei evoluţii catastrofale a situaţiei din Orientul Mijlociu. Organizaţiile noastre sunt întru totul de acord cu o asemenea convenţie, care s–ar înscrie într–o tradiţie binecunoscută a omeniei româneşti. Dar considerăm că un asemenea gest românesc este incompatibil cu nepăsarea pe care evreii cinstiţi, serioşi, inclusiv guvernanţii Israelului, o arată faţă de minciunile pe care unii evrei le propagă cu privire la o pretinsă implicare a românilor în producerea şi chiar declanşarea Holocaustului. Se pare că unii mizează pe un calcul psihologic, închipuindu–şi că prin culpabilizarea românilor vor obţine un preţ "mai mic" pentru refugiul solicitat. Trebuie spus că un asemenea calcul nu este numai dezonorant, dar este şi greşit, eronat, căci abia în felul acesta, adică prin inventarea unor crime inexistente sau, în cel mai "bun" caz, de alţii săvârşite, nu de români, partizanii holocaustului din România riscă să deterioreze irevocabil relaţiile dintre români şi evrei, dintre România şi Israel.

*

Întrucât acuzaţia de producere a unui holocaust anti–evreiesc în România invocă mereu numele legionarilor şi al mareşalului Ion Antonescu, vom semnala, ca exemplificare, câteva fapte mai puţin cunoscute, practic ascunse cu bună ştiinţă (şi rea credinţă) de calomniatorii poporului român.

Despre legionari, faptul că :

– textul literar, probabil cel mai generos şi mai tolerant faţă de evrei din toată literatura lumii, piesa ***Take, Ianke şi Kadîr***, este opera unui legionar : Victor Ion Popa ;

– sub guvernarea legionară, prin strădania poetului ministru Radu Gyr, şi el legionar, s–a înfiinţat în Bucureşti Teatrul Evreiesc, în limba idiş, instituţie fără pereche în toată Europa ;

– invitaţi să participe în Germania, în 1936, la un congres mondial al partidelor anti–semite, legionarii au declinat această onoare deoarece nu se considerau a fi anti–semiţi ;

– sub guvernarea legionară au fost abrogate o parte din legile anti–semite, cu caracter rasial, pe care regele Carol al II–lea le introdusese sub presiunea "comunităţii europene" de atunci, legi practic niciodată puse integral în funcţiune pe pământul românesc.

Despre mareşalul Ion Antonescu, declaraţia dată în 1955 de WILHELM FILDERMAN, fost preşedinte al Federaţiei Comunităţilor Evreieşti în anii '40 :

"Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Preşedinte a Uniunii Comunităţilor Evreieşti din România şi Preşedinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel

Alameda, Broadway at 71 St, declar următoarele :

„ (...) În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susținută cu Mareșalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuși la persecuția germanilor–naziști (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită, iar vexațiile de care au suferit evreii au fost opera naziștilor germani și a Gărzii de Fier. Am fost martor al unor mișcătoare scene de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aș aminti doar câteva exemple :

- **Grație intervenției energice a Mareșalului Antonescu, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina ;**
- **El a dat pașapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol ;**
- **Grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându–le să pară pierdute, le–a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.**

Menționez acestea pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, și–a demonstrat sentimentele de umanitate și moderație politică".

Acest text, numit de unii ***Testamentul lui Filderman***, este ocultat, ascuns, ignorat și trecut sub tăcere de toți așa–zișii "istorici ai holocaustului", care și–au făcut o profesie din a susține teza holocaustului din România, impunând–o pe principiul "crede și nu cerceta ! ".

Acești "istorici" refuză sistematic să ia în discuție tezele, documentele și sursele care intră în contrazicere cu afirmațiile domniilor lor. Din aceleași motive sunt ascunse ***Memoriile*** lui Wilhelm Filderman, pe care legatarii testamentari ai marelui evreu au intenționat să le publice în România, dar au fost împiedicați, spre a nu se afla adevărul despre felul cum au trăit evreii în România guvernată de Mareșalul Ion Antonescu, despre adevăratele relații, excelente în acele condiții, dintre guvernarea mareșalului Ion Antonescu și comunitatea evreilor din România.

Numai bunele relații dintre Comunitatea Evreiască și regimul Ion Antonescu explică, bunăoară, împrejurarea excepțională prin elocvența ei, altminteri inexplicabilă, că **în vara anului 1944, confruntați cu perspectiva invaziei sovietice, guvernanții români, prin Mihai Antonescu, au făcut apel la patriotismul evreilor din România, considerând că *"în schimbul tratamentului de care evreii din România s–au bucurat sub regimul Antonescu, evreimea mondială are acum îndatorirea să intervină pe lângă cercurile anglo–americane ca să nu se instaureze în România un regim comunist".*** Această cerere a formulat–o Mihai Antonescu într–o discuție secretă cu Mișu Benvenisti, liderul evreilor sioniști din România, căruia i–a propus să plece în străinătate și, prin instituțiile evreimii mondiale, să facă loby pe lângă guvernele SUA și al Angliei pentru a–i convinge să debarce în România, înaintea rușilor sau odată cu aceștia, pentru a împiedica sovietizarea României. Iar Mișu Benvenisti,

spre onoarea sa şi a evreilor sionişti, a acceptat această însărcinare patriotică, gest pentru care, ulterior, avea să dea socoteală în faţa anchetatorilor evrei comunişti din structurile Securităţii române ! (Vezi Teodor Wexler şi Mihaela Popov, ***Anchete şi procese uitate***, colecţia ***"Antievreismul comunist"***, vol. I, p. 296). Ne întrebăm dacă asemenea relaţii între Antonescu şi liderii evrei ar fi fost posibile în condiţiile în care Antonescu ar fi fost un veritabil criminal de război, vinovat el şi guvernul său de uciderea a zeci de mii, a sute de mii de evrei ? **Această excelentă colaborare dintre liderii evreimii din România şi guvernul Antonescu i–a deranjat numai pe evreii comunişti !**

*

Am înţeles că ordonanţa de urgenţă scoasă pe piaţă de Guvernul României ne–a fost cerută ca o condiţie a intrării în NATO, încercând să se dea astfel o soluţie la "problematica evreiască" pusă pe tapet de negociatorii nord–atlantici. Pentru ştiinţa tuturor, atât a Guvernului român, cât şi a negociatorilor din NATO, facem următoarea precizare : **la începutul războiului al II–lea mondial, în România evreii constituiau o comunitate departe de a fi omogenă**. Existau, din perspectiva care ne interesează, trei mari categorii de evrei :

1. ***evreii pământeni***, care se simţeau bine în România şi nu excludeau perspectiva integrării lor definitive în rândurile poporului român, printr–o firească şi naturală asimilare (cazul lui N. Steinhardt, Tudor Vianu, Al. Graur ş.a.) ;

2. ***evreii sionişti***, care ţinteau refacerea în Palestina a Israelului şi care se organizau în acest sens, fiind pregătiţi să emigreze în orice clipă (conduşi de A. L. Zissu, Mişu Benvenisti ş.a.) ;

3. ***evreii comunişti***, bolşevici şi comintemişti, cu totul aserviţi Moscovei, care vedeau soluţia problematicii evreieşti în "modelul sovietic", pentru care principiul luptei de clasă şi al solidarităţii de clasă prevala dinaintea identităţii etnice evreieşti, având drept scop eliminarea elementelor capitaliste evreieşti, a evreilor bogaţi. Evreii comunişti erau adversari ai oricărei emigrări spre Palestina, deoarece curentul acestor emigrări le şubrezea poziţiile deţinute în PCR.

Antonescu şi în general societatea românească a acelor ani, inclusiv legionarii, au făcut deosebire între aceste trei categorii de evrei. **Nici evreii pământeni şi nici evreii sionişti nu au avut de suferit de pe urma regimului instaurat de mareşalul Ion Antonescu. Singurii evrei care au fost deportaţi, deportaţi însă ca activişti comunişti, au fost evreii comunişti !** Dimpotrivă, evreii pământeni şi evreii sionişti au colaborat foarte bine cu autorităţile guvernării Ion Antonescu.

Este interesant de remarcat faptul că evreii care şi–au făcut o preocupare, o profesiune chiar, din proclamarea holocaustului anti–semit din România, sunt descendenţii, fiii unor evrei comunişti, comintemişti, complici activi la crimele pe care iudeo–bolşevismul le–a săvârşit în România anilor 1944 – 1964. Adică aceşti activişti ai Holocaustului din România sunt, în toate sensurile posibile, ***fiii minciunii.***

În concluzie, putem spune cu toată certitudinea că **holocaustul anti–semit**

din România, din Transnistria, este *o invenţie a comuniştilor*, evrei şi români, care nu au acceptat să-i recunoască regimului Antonescu nici un merit istoric. Comuniştii, pe care Ion Antonescu i-a urmărit fără milă şi împotriva cărora a intrat propriu zis în război, au înţeles să-l sancţioneze pe Ion Antonescu şi, în general, pe români, pentru anti-comunismul lor funciar, punând în sarcina lui Antonescu şi a românilor crime inventate, inclusiv crima cea mai odioasă, mai abjectă : genocidul ! Holocaustul ! **Revenirea comuniştilor bolşevici şi cominternişti la guvernarea României, după decembrie 1989, culminează azi cu emiterea ordonanţei 31/2002 prin care este pedepsită contestarea în public a holocaustului din România.**

Nu întâmplător în fruntea celor care fac propagandă acestui holocaust se află Radu Ioanid, evreu comunist, din părinţi comunişti, secondat de alţi evrei comunişti de calitatea lui Radu F. Alexandru, autor cândva al unor texte literare despre lupta în ilegalitate a comuniştilor (evrei), preamărind aşadar faptele unor români şi evrei aflaţi în solda Moscovei. Aşa se explică faptul că acest Radu Ioanid se dezice cu totul de W. Filderman, ale cărui afirmaţii atât de binevoitoare faţă de români şi de Antonescu îl deranjează, declarându-l pe W. Filderman iresponsabil. Despre W. Filderman, un mare evreu, Louis Marshall, fost preşedinte al marilor organizaţii evreieşti din SUA, afirma că ***"este unul dintre cei mai mari, dacă nu chiar cel mai mare dintre evreii europeni".*** Din păcate, azi, Statele Unite dau crezare unui Radu Ioanid, profesor de marxism-leninism, adică profesor de minciuni, punându-l mai presus de un Louis Marshall sau Wilhelm Filderman.

Grija mare a acestui specialist în dezinformare este să ascundă faţă de vizitatorii Muzeului Holocaustului din Washington faptul, subliniat de Wilhelm Filderman în mai multe rânduri, că "**în nici o ţară dominată de nazişti, nu a supravieţuit o aşa de mare proporţie a populaţiei evreieşti ca în România**."

Ne permitem, în acest context, să sugerăm autorităţilor americane să verifice dacă există vreo legătură de înrudire între acest Radu Ioanid, directorul secţiei române a Muzeului Holocaustului, şi vestiţii în România fraţi Ioanid, ofiţeri de securitate, care, prin anii '50, au dat o spargere la Banca Naţională Română, filiala Griviţa ! După informaţiile noastre, această legătură ar exista şi, fireşte, ar explica o dată în plus incorectitudinea şi inapetenţa pentru adevăr a lui Radu Ioanid.

Diversiunea practicată de Radu Ioanid şi ceilalţi istorici ai „holocaustului din România", evrei sau ne-evrei, constă în a-i considera şi discuta pe toţi evreii în bloc, ca o entitate omogenă, nediferenţiată , fie pentru a-i demoniza pe toţi evreii (poziţie tipic anti-semită), fie - cazul lui Radu Ioanid & comp., pentru a-i declara pe toţi evreii nevinovaţi, victime ale **celorlalţi**, inclusiv pe evreii bolşevici, care au făcut atât de mult rău omenirii în secolul al XX-lea. A spune adevărul despre crimele şi fărădelegile comise de evreii comunişti, împreună cu comuniştii ne-evrei, şi, eventual, a le impune acestora să suporte consecinţele penale ale comportamentului lor înseamnă a te situa **nu** pe poziţii anti-semite, ci pe poziţia respectului faţă de legi, faţă de valorile etern umane. Înseamnă să fii anti-comunist ! Iar **diversiunea la care se pretează secţia română din Muzeul Holocaustului de la Washington, falsul comis sub oblăduirea comunistului Radu Ioanid, constă în a pune semnul egalităţii între anti-comunism şi anti-semitism !**

*

Aşadar, **noi ne pronunţăm nu pentru contestarea ori afirmarea în public a Holocaustului, ci pentru examinarea în public a tuturor argumentelor, *pro* şi *contra*, care au fost şi mai pot fi aduse în această discuţie.** Considerăm totodată că teza producerii unui holocaust în România este, cel puţin în momentul de faţă, departe de a fi fost demonstrată. Dimpotrivă, pe seama probelor aflate deocamdată la dosarul cauzei, teza holocaustului poate fi suficient de corect infirmată !

Din păcate , în România acelor ani s–a produs totuşi un holocaust , dar un **holocaust anti–românesc** , căruia i–au căzut victime (1) **românii din Basarabia şi Bucovina** ("între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 au fost deportaţi în lagăre un număr de 300.000 de români basarabeni şi bucovineni. Alte surse indică o cifră mult mai ridicată : între 800.000 şi un milion", după Florin Mătrescu, ***Holocaustul roşu***, Bucureşti, 1993, p. 20), ca şi (2) **românii din Transilvania de Nord–Vest** (zeci de mii de români au murit în armata ungară, trimişi în linia întâi a frontului în misiuni militare imposibile, sinucigaşe, alţi români au fost ucişi în casele lor, la Ip, Trăsnea, Moisei şi alte localităţi, lor adăugându–li–se câteva sute de mii de persoane care au fost nevoite să–şi părăsească locuinţele şi să se refugieze), iar după 23 august 1944 holocaustul a cuprins întreaga Ţară : mai întâi (3) cei cca. **200.000 de militari români luaţi prizonieri de ruşi după 23 august şi deportaţi în Rusia**, în ciuda faptului că se decretase întoarcerea armelor şi încetarea ostilităţilor faţă de URSS, iar mai apoi şi în principal fiind vorba de (4) **sutele de mii de români din toate familiile, îndeosebi tineri intelectuali, care au înfundat puşcăriile comuniste pentru vinovăţia de a nu gândi şi simţi după modelul iudeo–bolşevic**. Folosim cuvântul ***iudeo–bolşevic*** cu reţinerea cuvenită , dar nu avem altul mai potrivit pentru a sublinia colaborarea extrem de activă şi de vinovată a evreilor comunişti la inventarea, definitivarea şi aplicarea metodelor bolşevice de răspândire prin teroare a ideilor marxist–leniniste în lumea largă şi de reprimare a adversarilor, inclusiv şi îndeosebi în România, unde, alături de români au căzut victime ale holocaustului ***roşu*** şi mulţi dintre evreii pământeni sau sionişti.

Despre acest holocaust anti–românesc, atât de real şi de dureros, Ordonanţa nr. 31/2002 nu face însă nici o menţiune, deşi efectele sale sunt şi azi resimţite prin acele sute de mii de maghiari, ruşi şi ucrainieni colonizaţi pe teritorii străvechi româneşti după 1940, pentru a denatura realitatea demografică, şi pe care nimeni azi nu–i invită să se întoarcă în ţinuturile de baştină, pentru a reveni la situaţia, la *statu quo* de dinaintea pactului criminal Ribbentrop–Molotov, **pact a cărui acţiune criminală, antiromânească, este continuată prin Ordonanţa nr. 31/2002.**

Acestei ordonanţe şi, în general, guvernanţilor români de azi li se potriveşte întocmai observaţia făcută de dl. BARBUL BRONŞTEIN în 1997, când, în numele evreilor cinstiţi din România, a reacţionat public (vezi **Anexa 3**) la elucubraţiile senatorilor americani Alfonse D'Amato şi Christofer Smith, care şi–au permis să–i scrie preşedintelui României cerându–i să împiedice declanşarea procesului de reabilitare a celor care au făcut parte din guvernul mareşalului Antonescu : ***„Am fi aşteptat şi***

am fi primit cu multă căldură şi înţelegere o intervenţie din partea sus–numiţilor senatori, privind impulsionarea activităţii organelor abilitate, de a face lumină şi a stabili adevărul şi vinovăţiile de rigoare privind <u>represiunea şi genocidul comunist înfăptuit în România în ultima jumătate de veac de nomenclatură roşie.</u>(s.n.) Nimeni din cei ce au trăit în România, înainte şi în timpul războiului, nu mai vrea să accepte <u>teza comunistă</u> (s.n.) a masacrării evreilor în timpul războiului şi cu atât mai mult cifrele aberante care se lansează.(...) <u>Se face cea mai mare greşeală şi nedreptate din istorie (aceea) de a–l socoti pe ION ANTONESCU un om care a dus la pierzanie evreimea din România.</u>"

*

Facem aşadar apel la Parlamentul României să respingă Ordonanţa de urgenţă nr. 31/2002, care nu este altceva decât o declaraţie de supunere necondiţionată a Guvernului României faţă de interesele unor grupări politice anti–româneşti, grupări în care noi nu–i putem recunoaşte pe purtătorii valorilor democraţiei occidentale.

Ne luăm libertatea, garantată de Constituţia României, de a declanşa procesul de promovare în parlament a proiectului de ***Lege împotriva defăimării statului român prin acuzaţia de genocid.*** Împotriva defăimării poporului român prin acuzaţia iresponsabilă de holocaust !

Bucureşti, 16 aprilie 2002

Uniunea Vatra Românească	Liga pentru Combaterea Anti–Românismului LICAR	Uniunea Veteranilor de Război şi a Urmaşilor Veteranilor
Asociaţia Culturală Pro Basarabia şi Bucovina	Federaţia Română a Foştilor Deţinuţi şi Luptători Anticomunişti	Liga Naţională a Luptătorilor din Decembrie '89
	Fundaţia George Manu	

AMENDAMENTE
la Ordonanţa de urgenţă nr. 31/2002

Stimate domnule Preşedinte,

Cu respect ne adresăm Domniei Voastre şi colegilor senatori din comisia ce cu onoare o conduceţi, având încredinţarea că punctul nostru de vedere asupra Ordonanţei de Urgenţă nr. 31/2002 vă poate fi de folos în decizia ce o veţi lua. Avem, aşadar, în acest sens, de făcut următoarele observaţii:

1. E greu de înţeles de ce atâta „urgenţă" într–o problemă pe care codul penal în vigoare o stăpâneşte suficient de bine. Ordonanţa este perfect inutilă şi n–ar trebui discutată în plen decât pentru a fi respinsă în mod demonstrativ. Demonstraţia fiind aceea de seriozitate politică a corpului legiuitor.

2. Ordonanţa amestecă subiecte net distincte prin natura lor: (1) „organizaţiile şi simbolurile cu caracter fascist, rasist sau xenofob", a căror descurajare şi interzicere funcţionează în România de aproape 60 de ani (după 23 august 1944), în virtutea unui **principiu** umanitar indiscutabil, întemeiat pe un adevăr istoric unanim recunoscut, şi (2) „cultul persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii", chestiune care este legată în mod punctual şi exclusiv de sentinţele date în „Procesul Marii Trădări Naţionale", din mai 1946. Or, după cum se ştie foarte bine, acest proces a fost contestat de conştiinţa publică românească încă din zilele când se

desfăşura, iar de atunci şi până azi nici o personalitate cât de cât semnificativă pentru această conştiinţă publică românească nu a găsit de cuviinţă să confirme temeinicia şi moralitatea sentinţelor date la acel proces, proces într–adevăr al trădării naţionale, trădătorii de neam fiind însă cei ce i–au acuzat şi condamnat pe Mareşalul Ion Antonescu şi colaboratorii săi.

Acţiunea militară declanşată de Ion Antonescu în 22 iunie 1941 nu a fost împotriva păcii şi a omenirii, ci împotriva raptului săvârşit de sovietici în iunie 1940 şi, indirect, împotriva Diktatului de la Viena din august 1940. Adică a fost o acţiune îndreptată împotriva protocolului încheiat între Germania nazistă şi Rusia bolşevică în august 1939 („pactul Ribbentrop – Molotov"), pact care s–a materializat prin prăbuşirea graniţelor româneşti în 1940. **Refacerea acestor graniţe, istorice şi fireşti, a fost esenţa guvernării Ion Antonescu,** iar acţiunea sa a putut fi taxată ca potrivnică „păcii şi omenirii" numai printr–un fals istoric, de care erau interesaţi deopotrivă fasciştii şi comuniştii bolşevici, stalinişti.

Cu alte cuvinte, dacă guvernanţii români de azi, în acord cu toate partidele politice româneşti, condamnă înţelegerea dintre Germania nazistă şi Rusia bolşevică, semnată la 23 august 1939, în urma căreia românii au avut atât de mult de suferit, dacă aceiaşi guvernanţi insistă ca în viitorul text al Tratatului româno–rus să fie în mod expres înscrisă condamnarea publică şi solemnă a acelui act criminal, într–adevăr săvârşit „împotriva păcii şi a omenirii", asta înseamnă, prin consecinţă logică, să ne dezicem şi de sentinţele date în **Procesul** intentat Mareşalului Ion Antonescu şi colaboratorilor săi.

Este absurd şi ilogic să condamni deopotrivă pactul Ribbentrop – Molotov şi acţiunea militară a României împotriva Rusiei cotropitoare de pământ românesc! Este absurdă o asemenea atitudine sau duplicitară! Nu este sinceră condamnarea pactului Ribbentrop – Molotov, condamnarea raptului din iunie 1940, atâta timp cât aceiaşi guvernanţi au împiedicat după 1990 rejudecarea procesului „marii trădări naţionale".

Propunem aşadar ca din textul ordonanţei să fie eliminată, inclusiv din titlu, orice referinţă şi orice prevedere despre „infracţiuni contra păcii şi omenirii" sau despre persoanele condamnate „definitiv de o instanţă judecătorească română sau străină pentru una sau mai multe infracţiuni contra păcii şi omenirii". Şi asta pentru motivul că, în mod cert, justiţia bolşevică din România cotropită de URSS a condamnat cu această învinuire multe persoane nevinovate.

3. Ceea ce se petrece în România după 1990 nu reprezintă nici un pericol pentru minoritatea evreiască din România. Mulţi evrei s–au putut ilustra nestingheriţi, ajungând, după 1990, în cele mai înalte funcţii de decizie, fără a fi contestaţi ca evrei, ci numai pentru incompetenţă sau incorectitudine. Evreii din România ultimilor 58 de ani şi îndeosebi din România de după 1990 nu au nici un motiv să se plângă de efectele manifestării în vreun fel a antisemitismului. Ceea ce s–a făcut însă vizibil în mod evident şi dureros pentru toată lumea este anti–românismul! După 1990, realitatea unor strategii şi structuri operative anti–româneşti nu mai poate fi de nimeni contestată! Din păcate se face prea puţin pentru a contracara această ofensivă de sorginte teroristă, antinaţională. De aceea, propunem ca în Ordonanţa de urgenţă nr.

31 din 2002, cuvântul **antisemitismul** (art. 2 litera a) să fie înlocuit prin **antiromânismul** sau, înainte de cuvântul **antisemitismul**, să se introducă cuvântul **antiromânismul**.

4. Este neclară referința la **holocaust**, deoarece există persoane care, în disprețul total al adevărului istoric, vorbesc despre un **holocaust** petrecut în România sau din vina, criminală, a autorităților românești. Astfel că am avea nevoie de o lege care să ne apere de această acuzație, pe care unii ne–o aduc în mod iresponsabil și tembel, iar alții în modul cel mai ticălos, știind bine că în felul acesta comit un fals.

În măsura în care este real holocaustul petrecut cu cei deportați la Auschwitz, Dakau și alte lagăre din Germania și Polonia, contestarea acestui holocaust devine un gest imoral și vinovat față de suferința imensă a victimelor holocaustului. Memoria acestor victime este întinată însă nu numai de cei care contestă Holocaustul, ci și de cei care vor să facă o afacere din suferința altora, inventând un holocaust care nu a existat: cel din România, din Transnistria. De aceea, propunem o modificare în acest sens a textului Ordonanței 31 din 2002.

Și anume, propunem introducerea precizării **„provocat de Germania nazistă și Ungaria hortystă”** după cuvântul **„Holocaustului”** din cuprinsul articolului 6.

La același articol 6 propunem introducerea unui alineat nou, **b,** cu următorul cuprins:

„Se pedepsește în același fel proferarea în public a acuzației de holocaust adusă poporului român sau autorităților românești atâta timp cât nu există o condamnare explicită pentru holocaust pronunțată de o instanță judecătorească română sau internațională.”

Introducerea acestui alineat credem că ar salva Ordonanța 31/2002 de la inoportunitate.

București, 7 mai 2002

Cu stimă, pentru conformitate,

Ion Coja

Anexa 1

SCURT ISTORIC AL HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA
– datele esențiale –

1. Cum a început ? Cine a început ? Cine a ucis primul ?

Istoricii care susțin că în România s–a produs un holocaust anti–evreiesc se feresc să răspundă la întrebarea : ***cum a început*** ? Când fac inventarul victimelor evreiești, cronologic primii sunt pomeniți evreii uciși la Dorohoi (la 1 iulie 1940). Nu ni se spune însă nimic despre motivul pentru care **unii** români (civili și mai ales militari) au deschis focul asupra unui grup de evrei din Dorohoi. Și trebuie spus că până atunci, în toată istoria românilor, nu se mai produsese un fapt asemănător : uciderea unor persoane cărora să nu li se poată "reproșa" altceva decât că aparțineau etniei evreiești. Ce anume a dat naștere unei reacții anti–evreiești atât de dure ?

În orice discuție pe acest subiect trebuie menționat faptul că asasinatele anti–evreiești din anii 1940–1944 grupate de unii sub numele abuziv de ***holocaust*** au început prin ***uciderea unor români***, prin umilirea și batjocorirea a zeci de mii de români ! Este vorba de ceea ce s–a întâmplat la sfârșitul lunii iunie 1940 în Basarabia și Bucovina, teritorii românești pe care, printr–un ultimatum, Moscova le–a revendicat în cadrul pactului secret Molotov–Ribbentrop. Lăsată complet izolată, fără nici o susținere internațională, România nu a avut încotro și a trebuit, în câteva zile, să–și retragă armata și administrația din Basarabia și Bucovina. În aceste vechi ținuturi românești locuia însă și o numeroasă populație evreiască, adunată din toate colțurile imperiului țarist, iar mulți dintre acești evrei aveau sentimente și convingeri comuniste, bolșevice, pro–sovietice sau pur și simplu activau în rețeaua de spionaj și diversiune organizată de KGB în România. În timp ce întreaga societate românească resimțea ultimatumul sovietic și retragerea noastră din Basarabia și Bucovina ca pe o mare tragedie națională, evreii, majoritatea evreilor din Basarabia și Bucovina s–au bucurat, manifestându–și public satisfacția pentru trecerea celor două ținuturi românești în componența URSS–ului, arătându–și astfel pe față adevăratele lor sentimente față de populația românească majoritară în mijlocul căreia găsiseră întotdeauna adăpost și găzduire. Mulți dintre acești ***evrei trădători de patrie*** au împins "sinceritatea" până la crimă : au ucis și au molestat, au batjocorit și umilit pe românii, militari și funcționari publici, care se retrăgeau, atacându–i și producând veritabile pogromuri anti–românești. Evreii au știut că militarii români primiseră ordinul de a nu răspunde la provocări, de a evita orice situație care ar fi putut deveni un pretext pentru Moscova de a "riposta" invadând și Moldova, conform planului sovietic. **Pierderile românești, de care azi nimeni nu mai vrea să știe, sunt de 32.000 de persoane – morți și dispăruți între 28 iunie și 2 iulie 1940. În această tragedie,**

evreii din Basarabia şi Bucovina au avut un mare rol, determinant.

Comportamentul şocant prin lipsă de loialitate al acestor evrei, îndeosebi tineri, a indignat şi a umplut de amărăciune întreaga societate românească, cu atât mai mult cu cât în acele zile liderii evrei, reprezentanţii publici ai comunităţii evreieşti, s–au abţinut să dea vreo declaraţie de condamnare ori de dezicere, de delimitare faţă de comportamentul civic dezgustător al coreligionarilor lor. Să cităm în acest sens, cu valoare de document istoric, **(a.)** articolul ***De ce atâta ură ?*** publicat de Nicolae Iorga în ziarul "Universul", precum şi **(b.)** însemnările făcute în acele zile de regele Carol al II–lea în ***Jurnalul*** său.

a) Nicolae Iorga : ***De ce atâta ură ?*** :

"Se adună şi cresc văzând cu ochii documentele şi materialele, actele oficiale şi declaraţiile luate sub jurământ.

Înalţi magistraţi şi bravi ofiţeri, cari şi–au riscat viaţa ca să apere cu puterile lor retragerea şi exodul românilor, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaţilor, lovituri cu pietre şi huiduieli. Toate aceste gesturi infame şi criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale căror valuri de ură s–au deslănţuit ca sub o comandă nevăzută.

De unde atâta ură ?

Aşa ni se răsplăteşte bunăvoinţa şi bunătatea noastră ?

Am acceptat acapararea şi stăpânirea iudaică multe decenii şi evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Şi de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă şi publică de isprăvile bandelor ucigaşe de sectanţi sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, oraşe şi sate.

Fraţii noştri îşi părăseau copiii bolnavi, părinţii bătrâni, averi agonisite cu trudă. În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald şi un cuvânt înţelegător, fie şi numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoştinţă. Li s–au servit gloanţe, au fost sfârtecaţi cu topoarele, destui dintre ei şi–au dat sufletul.

Li s–au smuls hainele şi li s–a furat ce aveau cu dânşii, ca apoi să fie supuşi tratamentului hain şi vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească faţă de musafiri şi jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii, care se lăuda până mai ieri că are sentimente calde şi frăţeşti faţă de neamul nostru în nenorocire."

b) Carol al II–lea : ***Jurnal***

„ La 29 Iunie 1940 :***"Excese de orice fel ale populaţiei minoritare, mai ales evreii, care atacă şi–i insultă pe ai noştri ; au fost ofiţeri batjocoriţi, unităţi dezorganizate."***

La 30 Iunie : ***"Incidente, mai ales cu populaţia evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S–au***

împuşcat funcţionari, s–au atacat chiar unităţi militare."

La 1 Iulie : *"Tot aceleaşi ştiri asupra exceselor şi agresiunilor din partea evreilor şi comuniştilor. Ele se fac mai ales asupra ofiţerilor care sunt adesea bătuţi şi degradaţi."*

La 3 Iulie : *"Ştirile din Basarabia sunt foarte triste. Astăzi a fost ultima zi a evacuării şi a fost hotărîtă zi de doliu naţional. Evreii şi comuniştii s–au purtat într–un mod oribil. Asasinatele şi molestările mă fac să mă tem că se vor produce reacţii primejdioase.* (s.n.)"

La 6 Iulie : *"Ştirile din ţară sunt îngrijorătoare : purtarea evreilor din Basarabia şi Bucovina a fost aşa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacţie şi o indignare care se manifestă prin excese, asasinate, devastări."*

După instaurarea ocupaţiei sovietice în Basarabia şi Bucovina, comportamentul duşmănos faţă de români al evreilor s–a accentuat. Printre evrei a circulat în acea vreme zvonul, speranţa, **încredinţarea că Stalin va permite transformarea Basarabiei în Republica Sovietică Socialistă Evreiască.** Mulţi evrei din România, inclusiv din Bucureşti, au făcut cerere de emigrare în URSS, în Basarabia adică, în viitoarea – sperau ei – RSS Evreiască. Când, după un an, în iunie 1941, Armata Română a trecut Prutul şi a pornit războiul de eliberare a Basarabiei şi Bucovinei, majoritatea evreilor din cele două ţinuturi, ştiindu–se vinovaţi de crime şi alte fărădelegi, s–au retras odată cu armata şi administraţia sovietică, nu înainte de a se deda la alte omoruri şi distrugeri materiale, lăsând în urmă sute de cadavre şi mii de locuinţe incendiate, fapte asupra cărora presa vremii şi documentele militare depun oricând mărturie. Oferim, în acest sens, textul scrisorii pe care, curând după începerea războiului, generalul Ion Antonescu i–a trimis–o fostului său coleg de şcoală Wilhelm Filderman, ca răspuns la scrisoarea prin care Filderman, lider al evreilor, reclama represaliile cărora le cădeau victime evreii din Basarabia şi Bucovina.

" Domnule Filderman,

În două petiţii succesive îmi scrieţi de „tragedia zguduitoare" şi mă „imploraţi" în cuvinte impresionante, reamintind de „conştiinţă" şi de „omenie" şi subliniind că sunteţi „dator" să apelaţi „la mine" şi „numai" la mine, pentru evreii din România care sunt trecuţi în ghetouri pregătite pentru ei pe Bug.

Pentru a amesteca şi tragicul în intervenţia Dvs., subliniaţi că această măsură „este moartea, moartea fără vină, fără altă vină decât aceea de a fi evrei".

Domnule Filderman, nimeni nu poate să fie mai sensibil ca mine la suferinţa celor umili şi fără apărare. Înţeleg durerea Dvs., dar trebuie, mai ales trebuia, să înţelegeţi Dvs. toţi, la timp, pe a mea care era aceea a unui neam întreg.

Vă gândiţi, v–aţi gândit ce s–a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei şi ce se petrece astăzi, când zi cu zi şi ceas cu ceas plătim cu mărinimie şi cu sânge, cu foarte mult sânge ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne–au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne–au primit la reîntoarcere şi ne–au tratat de la Nistru până la Odessa şi pe meleagurile Mării de Azov ?

Dar potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de această dată din acuzați în acuzatori, făcându–vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plângeți. Să–mi dați voie să vă întreb, și prin Dvs. să întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cât suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari.

Ce ați făcut Dvs., anul trecut când ați auzit cum s–au purtat evreii din Basarabia și Bucovina față de trupele românești care se retrăgeau și care până atunci apăraseră liniștea și belșugul acestor evrei ? Vă reamintesc eu : Înainte chiar de apariția trupelor sovietice, evreii ce apărați, din Basarabia și Bucovina, au scuipat ofițerii noștri, le–au smuls epoleții, le–au rupt uniformele și când au putut au omorât mișelește soldații cu bâte. Avem dovezi.

Aceiași ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit–o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupației bolșevice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i–au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești.

Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri, care au fost astfel răsplătiți fiindcă 20 de ani au întins o mână prietenească acestor fiare ingrate.

Sunt fapte ce se cunosc, pe care le cunoașteți desigur și Dvs., și pe care le puteți afla oricând în amănunt.

V–ați întrebat Dvs. de ce și–au incendiat evreii casele înainte de a se retrage ? Vă puteți explica de ce înaintea noastră am găsit copii evrei de 14–15 ani cu buzunarele pline de grenade ?

V–ați întrebat câți din ai noștri au căzut omorâți mișelește de coreligionarii Dvs., câți au fost îngropați înainte de a fi morți. Voiți și în această privință dovezi, le veți avea.

Sunt acte de ură, împinsă până la nebunie, pe care evreii Dvs. au afișat–o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier, dar astăzi demn și conștient de drepturile lui.

Drept răspuns la mărinimia cu care au fost primiți în mijlocul nostru și tratați, evreii Dvs., ajunși comisari sovietici, împing trupele sovietice în regiunea Odessei printr–o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi.

În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându–se temporar și–au lăsat câțiva ofițeri și soldați răniți pe loc. Când au reluat înaintarea și–au regăsit răniții mutilați îngrozitor.

Oamenii care puteau fi salvați și–au dat ultimul suspin în chinuri groaznice.

Li s–au scos ochii, li s–a tăiat limba, nasul și urechile.

Îți dai domnule Filderman seama de spectacol ?

Te îngrozești ? Te înduioșezi ?

Te întrebi de ce atâta ură, din partea unor evrei ruși cu care nu am avut

niciodată nimic de împărțit ?

Dar ura lor este a tuturor, este ura Dvs.

Nu vă înduioșați, dacă aveți cu adevărat suflet de ceea ce nu merită, înduioșați–vă de ceea ce merită.

Plângeți cu mamele care și–au pierdut în astfel de chinuri copiii, nu cu aceia care și–au făcut și lor și vă fac și Dvs. atâta rău.

Mareșal Antonescu
19.X.1941

P.S. Un soldat rănit din P. Neamț a fost îngropat de viu din ordinul și sub ochii comisarilor sovietici jidani, deși nenorocitul implora să nu–l îngroape, arătându–le că are 4 copii."

Așa cum la Tribunal, când se judecă cearta sau bătaia dintre două persoane, judecătorul se străduiește să afle ***cine a început ?***, adică ***cine a dat primul ?***, considerând că este extrem de important acest detaliu în stabilirea vinovăției, la fel, și în cazul "holocaustului" evreilor din România, care trebuie văzut, în esență, ca un conflict între români și evrei, trebuie să ne întrebăm ***cine a început ? Cine a ridicat primul sabia pentru a comite un act ucigaș și laș deopotrivă ? Cine a declanșat agresiunea ? Cine a provocat reacția adversă ?***

Evreii comuniști, partizani ai tezei holocaustului, evită să pună această întrebare al cărei răspuns îi incriminează pe evrei, dar, firește, nu pe toți evreii, ci numai pe cei, propriu–zis o minoritate, sau câți vor fi fost, dar nu toți evreii, care vedeau izbăvirea lor în ocuparea României (sau a unei părți din România) de către sovietici și transformarea ei într–o republică sovietică, parte componentă a nemuritoarei URSS. Cu alte cuvinte, ***cei care au început asasinatele sunt evreii comuniști, cominterniști*** ! Acei evrei care, după 23 august 1944, vor ajunge în structurile de guvernare ale României și, cu complicitatea unor români trădători de neam, vor declanșa procesul de mistificare generală a istoriei românilor. În această mistificare intră și condamnarea lui Ion Antonescu și a colaboratorilor săi pentru crime de război, împotriva păcii și a umanității. Urmașii acestor evrei comuniști, un Radu Ioanid, un Radu F. Alexandru sau un Andrei Oișteanu, continuă azi, ca activiști ai Holocaustului, opera de mistificare la care s–au dedat o viață întreagă părinții lor, ca agenți ai Moscovei bolșevice.

Pentru că orice început își are antecedentale sale, este de menționat și activitatea anti–românească dusă în perioada interbelică de unii evrei în rândurile Partidului Comunist din România, partid interzis tocmai pentru că atenta la suveranitatea și integritatea României. Episodul de la Tatar–Bunar, din Basarabia, organizat de Moscova cu sprijinul unor evrei din Basarabia, nu a făcut decât să prefigureze buna colaborare dintre populația evreiască din Basarabia și Armata Roșie, așa cum aceasta s–a vădit la sfârșitul lui iunie 1940. Această colaborare, în toate țările și limbile

lumii, poartă un singur nume : ***act de trădare națională*** ! Din păcate, atunci ca şi azi, autoritățile evreieşti, precum şi autorii evrei, se feresc să comenteze acest comportament inadmisibil.

Într-un alt text, în scrisoarea către H. Clejan, text ce merită şi el a fi binecunoscut, nu este deloc întâmplător că mareşalul Ion Antonescu foloseşte termenul **terorist**, probabil cel mai potrivit cu privire la mulți dintre evreii deportați în Transnistria :

"După cum v-am arătat şi verbal, am fost nevoit să evacuez evreii din Basarabia şi Bucovina, pentru că din cauza oribilei lor purtări din timpul ocupației acestor pământuri româneşti de către ruşi, populația era atât de îndârjită împotriva lor, încât fără această măsură de siguranță, ar fi dat naştere la cele mai odioase pogromuri. Deşi hotărîsem să evacuez pe toți evreii din Basarabia şi Bucovina, prin diverse intervenții şi demersuri, am fost împiedicat s-o fac. Azi regret că n-am făcut-o, pentru că am constatat că dintre evreii rămaşi se recrutează instrumentele cele mai numeroase ale duşmanilor țării. Nu este o organizație teroristă (s.n.) ***sau comunistă, descoperită de organele polițieneşti, din care să nu facă parte şi evrei şi adesea numai evrei. E aceasta tragedia rasei evreieşti de a nu fi recunoscătoare țării în care trăieşte şi profită."*** (s.n.)

În concluzie, căutând răspunsul (atât de necesar) la întrebarea (atât de justificată) **cine a început** ?, îl vom cita pe Paul Goma, din a sa excelentă lucrare **Basarabia şi „Problema"** :

"Nu am auzit – nu am auzit, eu – să fi existat un singur evreu, atunci – acolo, în Basarabia –Bucovina Săptămânii roşii (28 iunie – 3 iulie 1940) care să fi protestat verbal – necum să se opună – coreligionarilor beți de ură (de rasă , nu de clasă) care s-au dedat la acte de pură bestialitate. Victime : Românii militari în retragere, Românii civili porniți în refugiu...(...) Fireşte, "nu toți Evreii", scriind despre cauza masacrării Evreilor de către Români, între 1941 şi 1943, ignoră adevărul cronologic, istoric, acela care spune :

- ***întâi a avut loc Cedarea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Ținutului Herța, evacuarea tragică (pentru Români şi numai pentru ei) între 28 iunie–2 iulie 1940;***
- ***abia apoi (29 iunie 1941) a fost Pogromul de la Iaşi, primul act sângeros–victime: Evreii din România***

Adevăr care mai spune :"evacuarea" armatei şi a civililor din teritoriile cedate a constituit, – din partea Evreilor şi nu a Ruşilor ocupanți – o agresiune sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-goi, anti-creştină;

Şi încă mai spune : agresiunea Evreilor în timpul evacuării împotriva militarilor şi a civililor români din teritoriile cedate a însemnat "Ochiul"-prim, iar ce s-a întâmplat, după un an de zile-inadmisibil, reprobabil, criminal- "Ochiul" scos pentru Ochiul scos – a fost răzbunarea Românului pe Evreu ."

Aşadar , "holocaustul" din Basarabia şi Transnistria a început în iunie 1940 prin moartea, batjocorirea şi molestarea a zeci, sute şi mii de români. Principalii autori

5. Holocaust sau Holocash ?

Prin acest calambur, ***holocash***, făcut prin combinarea cuvintelor ***holocaust*** şi ***cash*** ("bani cash") este vizată capacitatea evreiască, a unor evrei şi cercuri evreieşti, de a transforma suferinţa evreilor afectaţi de holocaust într–o afacere de care alţi evrei au ştiut să profite. Cartea lui Norman G. Finkelstein, destul de recentă, dezvăluie această tristă faţă a holocaustului dintr–o perspectivă strict evreiască : a unor evrei care au suferit în acei ani şi care au asistat mai târziu la transformarea suferinţei ***unora*** în bani pentru buzunarul ***altora***. Şi unii, şi alţii – evrei ! Un motiv în plus ca să ne obişnuim să nu–i mai privim pe evrei ca pe o entitate, ca pe o mulţime omogenă de indivizi animaţi de aceleaşi mobiluri ! Robi ai aceloraşi pasiuni şi păcate ! Amestecul de oameni şi ne–oameni este, în mod sigur, în aceeaşi proporţie printre evrei ca şi printre ţigani, unguri sau americani.

Holo**cashul** însă a început, foarte probabil, în România ! Faptul că în România nu a fost holocaust nu i–a împiedicat pe unii evrei să iniţieze holo**cashul**. Aşa cum arată Radu Lecca în însemnările sale (vezi ***Eu i–am salvat pe evrei***, Bucureşti, 1994), liderii evrei au ştiut să profite de faptul că Antonescu, supărat pe evreii trădători de patrie pe care i–a deportat în Transnistria, a decis să nu aloce de la buget, adică să nu rupă de la gura soldatului de pe front, nici un leu pentru întreţinerea celor deportaţi. Le–a permis în schimb să–şi procure singuri cele necesare traiului, fie muncind (scop în care le–a creat locuri de muncă suficiente), fie din ajutoarele primite de la alţi evrei, inclusiv din partea organizaţiilor evreieşti internaţionale. Liderii evrei din Bucureşti au început să trimită informaţii în America, la organizaţiile evreieşti, dări de seamă despre suferinţele îndurate de evrei în Basarabia şi Transnistria, texte care, fireşte, se încheiau cu cereri de ajutor. Evident, mărimea acestor ajutoare trebuia să fie proporţională cu dimensiunile suferinţelor evreieşti. Drept urmare, liderii din Bucureşti au început să "umfle" şi să exagereze cifrele şi faptele privitoare la lagărele de concentrare. Ba, ca să fie şi mai credibili, au început să facă memorii către mareşalul Antonescu, în care descriau suferinţele evreilor din Transnistria, exagerându–le şi inventându–le, iar cópii de pe aceste memorii le trimiteau în străinătate, pentru a–i înduioşa pe evreii din Occident. Azi, aceste instrumente ale unei escrocherii neruşinate sunt considerate documente istorice. Da, sunt documente, dar nu ale suferinţelor evreieşti, ci ale rapacităţii evreieşti, ale trădării deopotrivă faţă de români şi de evrei ! Faţă de oameni !

Când lui Antonescu i s–a adus la cunoştinţă această murdară stratagemă, excedat şi de alte manevre propagandistice evreieşti, l–a arestat pe liderul evreilor, Wilhelm Filderman, şi l–a trimis să petreacă câteva luni în Transnistria, spre a se convinge de felul în care stau lucrurile. După trei luni de viaţă în "lagărul de exterminare", Filderman s–a întors la Bucureşti şi până la sfârşitul războiului nu a mai făcut nici o reclamaţie la conducătorul Ţării privind suferinţele pe care le îndură evreii în Transnistria !

În orice caz, sumele pe care evreii din lumea întreagă le trimiteau pentru ajutorarea evreilor deportaţi în Transnistria au fost serios dijmuite în beneficiul liderilor evrei de la Bucureşti. Această deturnare şi delapidare de fonduri a făcut obiectul unor

În mare, istoricii "holocaustizanţi" merg pe aceste date şi cifre, atât evreii cât şi românii. În fruntea istoricilor români (nu mulţi, vreo doi–trei) care cred în holocaust poate fi considerat Dinu C. Giurescu care, deşi nu a făcut nici o cercetare proprie asupra acestei chestiuni, nu ezită să se pronunţe, în intervenţii gazetăreşti de complezenţă, ridicând numărul evreilor ucişi de români la "peste 300.000". În aceeaşi situaţie jenantă se află şi Răzvan Teodorescu.

3. Comentariul cifrelor "holocaustului" din România

Toate cifrele din curtea templului Coral sunt greşite. Lucru perfect explicabil deoarece se bazează foarte puţin pe documente, pe acte sau probe materiale. În acest sens, trebuie precizat că ***statul român a pus la dispoziţia cercetătorilor toate arhivele pe care le deţine. În schimb, "partea adversă" împiedică accesul liber la propriile arhive***. Organizaţiile evreieşti, în frunte cu structurile religioase, nu acordă aceeaşi libertate şi deschidere pentru aflarea adevărului din arhivele evreieşti. Astfel, la registrele de stare civilă (naşteri şi morţi) ale sinagogelor acest acces nu este permis. Se cunosc deja cazuri de evrei declaraţi morţi pe listele publicate la Iaşi, în 1941, şi care, cu nume schimbate, mai trăiesc unii şi azi, la Bucureşti sau în Israel.

Discuţia privitoare la holocaust se poartă însă pe victimele revendicate în Basarabia (şi Bucovina) şi Transnistria, al căror pretins număr se ridică la circa 260.000. La acest număr s–a ajuns printr–un procedeu foarte straniu : o operaţie aritmetică, efectuată pe baza cifrelor unor recensăminte de dinainte de război (cel din 1930) şi de după. Un prim reper este numărul evreilor recenzaţi în 1930 în România, în general, şi îndeosebi în Basarabia şi Bucovina, iar al doilea reper este numărul evreilor înregistraţi la sfârşitul războiului. Un alt reper, un alt factor al acestei operaţii aritmetice îl constituie numărul evreilor care, în iunie 1941, au părăsit Basarabia odată cu retragerea Armatei Roşii. Acest număr a fost stabilit de istoricii holocaustizanţi la circa 100.000, fără să ni se spună pe baza căror documente şi dovezi acest număr nu este mai mare sau mai mic. Pentru istoriografia modernă, contemporană, un asemenea procedeu de calcul este de–a dreptul ridicol, lamentabil pentru seriozitatea celor care ni–l propun !

Formulăm astfel **prima obiecţie** majoră : susţinătorii holocaustului au obligaţia de a detalia şi documenta cifrele pe seama cărora afirmă că din Basarabia, în iunie 1941, s–au retras împreună cu Armata Sovietică **numai** 100.000 de evrei. După documente pe care le vom expune mai jos, rezultă informaţia că aproape toţi evreii din Basarabia s–au refugiat în Rusia, de teama unor represalii binemeritate pentru fărădelegile săvârşite împotriva românilor, la adăpostul ocupaţiei sovietice. Un asemenea document, german, din 25 august 1941, afirmă că ***„în Chişinău, înainte de război erau circa 60–80.000 de evrei. O mare parte dintre ei au plecat odată cu retragerea ruşilor. La ocuparea oraşului erau numai 4.000 de evrei"***. La fel, în Orhei, "***din cei cca 9000 de evrei, la venirea autorităţilor române nu rămăseseră decât 325 persoane, restul retrăgându–se cu sovieticii.***" (Vezi Anatol Petrencu, ***În***

serviciul zeiței Clio, Chişinău 2001, p. 149.)

Deja putem formula o ipoteză mult mai credibilă decât cea a preopinenților holocaustizanți : în Basarabia (şi Bucovina) evreii au rămas în proporție de circa 4 din 60, adică, cu o aproximație generoasă, mai puțin de 10 % din câți erau înainte de război. Aceşti 10 % nu erau însă suficienți ca dintre ei să mai poată cineva asasina 180.000 de evrei, iar la sfârşitul războiului să mai rămână cei pe care îi înregistrează statisticile ca supraviețuitori ai holocaustului. În plus, evreii deportați în Transnistria, dintre care 80.000 se zice că au fost asasinați, proveneau aproape toți din Basarabia, ceea ce face şi mai imposibilă cifra de 180.000 a evreilor "ucişi mişeleşte" în Basarabia !

A doua obiecție se naşte atunci când luăm aminte la data comiterii acestor masacre înfricoşătoare : cele 180.000 de victime din Basarabia au pierit în decursul a două luni de zile : iulie şi august 1941. Câte 3.000 de evrei pe zi. Iar dacă îi adăugăm pe evreii "ucişi" în Transnistria în anul 1941, adică în intervalul august–decembrie 1941, rezultă că în august 1941 românii ucideau aproape 4.000 de evrei pe zi !

La o frecvență aşa de mare a asasinatelor se naşte nedumerirea că acest carnagiu nu a fost nici măcar cât de cât semnalat şi consemnat în documentele româneşti sau în cele evreieşti, în presă sau în memorialistica evreiască. Şi nu lipsesc pentru acea epocă şi pentru acel interval de timp nici documentele, în primul rând militare, nici presa şi nici consemnările memorialistice. Şi întrebarea întrebărilor : ***unde sunt cadavrele acelor evrei ucişi aproape 3.000 în fiecare zi, vreme de şase luni*** ?

Ruşii, la Katyn, în 1939, au omorât în mare secret 4.500 de ofițeri polonezi şi şi–au luat toate măsurile pentru a ascunde această crimă. Dar până la urmă tot s–a aflat de această crimă, iar cadavrele, după patru ani, în 1943, au fost descoperite şi arătate întregii lumi. Au fost oare românii mai experți decât KGB–ul în materie de comitere a unor omoruri în masă care să nu lase nici un fel de urme materiale ? 260.000 de cadavre în şase luni şi nici o groapă comună descoperită după trei ani, în 1944, când Transnistria şi Basarabia sunt iarăşi ocupate de Uniunea Sovietică şi se puteau uşor descoperi cadavrele încă neputrezite ale evreilor ucişi mişeleşte de români ?!

A treia obiecție îi priveşte pe conducătorii evrei, în frunte cu rabinii, care, precum se ştie, au intervenit insistenți şi disperați pe lângă Ion Antonescu pentru a–l determina să nu dea curs planului german de deportare în lagărele germane a 20.000 de evrei din România. Sunt destul de mulți evreii care se laudă şi azi că intervenția lor a fost decisivă şi a avut darul de a–l convinge pe Ion Antonescu să renunțe la intenția sa de a le da satisfacție germanilor. Dar, practic, nici unul dintre aceşti evrei nu a reacționat la "uciderea" celor 260.000 de evrei în intervalul iulie–decembrie 1941 ! Nu se cunoaşte nici măcar un comentariu evreiesc cu privire la moartea în 1941 a unui sfert de milion de evrei români ! ***Ce explicație putem da la această nepăsare a evreilor față de holocaustul anti–evreiesc din România ?*** Cum să comentăm faptul că dintre cei câteva sute de scriitori şi ziarişti evrei, care au scris câte în lună şi stele după 23 august 1944, împotriva regimului capitalist, a regimului de opresiune care i–a obligat pe comuniştii din România să acționeze în "cea mai neagră

ilegalitate", mulţi dintre aceşti comunişti jertfindu–şi viaţa pentru democraţie şi comunism, practic nici unul dintre aceşti publicişti evrei nu "a făcut caz" de genocidul pe scară industrială care în România a făcut câte 3.000 de victime pe zi ? Întrebarea este valabilă şi pentru domnii scriitori evrei şi parlamentari Dorel Dorian şi Radu Feldman Alexandru ! Unde sunt operele în care au dat formă literară valorilor spirituale ale suferinţei celor "ucişi mişeleşte" în iulie–decembrie 1941 ? Operele în care au demonstrat cruzimea şi neomenia călăilor români ? Cum se face că au tăcut, până târziu după 1990 ? Cum să înţelegi această nepăsare, a sute de condeieri evrei, această indiferenţă criminală faţă de suferinţa evreilor holocaustizaţi în România, în Transnistria ?! Nu cumva, atâta indiferenţă fiind cu totul inexplicabilă, este vorba de altceva ? Nu cumva această "indiferenţă" se explică în modul cel mai simplu : ***holocaust n–a existat în România !*** Teză care aparţine evreilor serioşi, cinstiţi, precum Moshe Carmilly, Filderman, Nicolae Minei Grünberg, Barbul Bronstein, teză concordantă cu probele materiale ce pot fi administrate în această dispută : a fost sau nu holocaust în România ?

4. Transnistria

Transnistria, teritoriu de dincolo de Nistru, de pe malul stâng, până la Bug şi la Marea Neagră, a fost una din cele 11 regiuni administrative în care a fost împărţit teritoriul sovietic ocupat de armatele germane, ale Axei. Administrarea Transnistriei a fost încredinţată de Hitler guvernului român. Deseori citată în bibliografia holocaustului, Transnistria este ţinutul în care Ion Antonescu şi colaboratorii săi au crezut de cuviinţă să organizeze câteva lagăre de deportare şi concentrare a evreilor. Aceste lagăre, trebuie spus de la bun început, nu erau propriu–zis nişte incinte penitenciare, nişte închisori, păzite cu străşnicie pentru ca nimeni să nu le poată părăsi, aşa cum le cunoaştem din filmele făcute la Hollywood sau din documentarele filmate la lagărele din Polonia, organizate de germani. Aceste lagăre din Transnistria erau fie nişte sate, fie nişte cartiere în care au fost aduşi să trăiască câteva zeci de mii de evrei, în scopul de a–i împiedica pe aceşti evrei să acţioneze în mod diversionist în spatele frontului, împotriva armatei, a obiectivelor militare şi civile. Fiindu–i greu lui Antonescu să stabilească cine era efectiv vinovat dintre evreii care se purtaseră atât de neloial în iunie 1940 şi după aceea, mareşalul a instituit un soi de vinovăţie colectivă pentru toţi evreii din Bucovina şi Basarabia, pedeapsa pentru ei fiind aceea că nu mai meritau să fie cetăţeni ai României. Evreii din Basarabia şi Bucovina deportaţi în Transnistria au fost **în fapt** nişte expulzaţi, cărora li s–a dat voie să plece oriunde văd cu ochii, în lumea largă, numai în România interzicându–li–se să mai trăiască. Acest detaliu este trecut sub tăcere de calomniatorii mareşalului :**evreii din Transnistria nu erau nici deţinuţi, nici prizonieri. Lor li se interzicea numai revenirea în România !**

Din păcate, evreii expulzaţi în Transnistria nu puteau pleca în altă parte, în alte ţări, fie pentru că nu erau primiţi fără viză, fie pentru că le era frică să nu dea peste condiţii de supravieţuire şi mai grele ca–n Transnistria. Astfel că, oarecum fără voia lui Antonescu, deportarea în Transnistria devenea o pedeapsă şi mai grea pentru evreii

care nu ştiuseră să aprecieze şi să respecte viaţa pe care o duseseră printre români, nu ştiuseră să preţuiască condiţiile civilizate oferite de societatea românească, ai cărei trădători nu ezitaseră să devină !

Nici un evreu din Bucureşti sau Constanţa ori Craiova sau Iaşi nu a fost trimis în Transnistria pentru că era evreu ! ***A fi evreu nu era suficient ca să fii deportat în Transnistria !*** Alături de evreii din Basarabia şi Bucovina au mai ajuns în Transnistria şi evreii cunoscuţi că au simpatii şi chiar activităţi comuniste, anti–româneşti, precum şi numeroşii evrei care trăiau în România fără acte în regulă, fără cetăţenie română, intraţi clandestin în ţară şi care, în mod normal, nu inspirau încredere, ci suspiciune.

Să nu uităm esenţialul : eram în vreme de război ! Un război neiertător ! Şi era în interesul acţiunii militare la care se angajase tot poporul român ca asemenea persoane, despre care nu se putea şti mai nimic cu certitudine, să fie puse în imposibilitatea de a acţiona cumva împotriva autorităţilor militare şi civile, împotriva populaţiei. Cum nimeni nu–i primea înapoi pe aceşti evrei apatrizi, iar ei înşişi nu doreau să se întoarcă în ţara din care proveneau, soluţia lagărelor din Transnistria, deşi nu cea mai bună, are doza ei de coerenţă. Într–o oarecare măsură, ţinând seama de toate datele, era o soluţie inevitabilă. Cu atât mai mult cu cât această soluţie a fost aplicată şi unor creştini, unor români chiar.

Important este să se cunoască întocmai şi regimul de viaţă din lagărele transnistrene. Un subiect de asemenea ocolit de acuzatorii lui Antonescu, care mai curând ne lasă să credem că la Râbniţa sau Tiraspol evreii au trăit asemenea celor încartiruiţi la Auschwitz. Nimic mai neadevărat ! Iată câteva detalii, ascunse cu grijă de aceiaşi falşi istorici, privitor la viaţa pe care au dus–o evreii deportaţi în Transnistria :

– evreii erau liberi să plece din Transnistria dacă aveau unde, în condiţiile în care li se interzicea numai atât : să se întoarcă în România .

– autorităţile române erau în mod deosebit cooperante pentru ca evreii din Transnistria să poată emigra în Palestina. Aşadar, **evreii deportaţi în Transnistria aveau voie să emigreze în Palestina** ! Nu România, ci Anglia i–a împiedicat pe evreii din Transnistria să ajungă în Palestina !

– în aceste condiţii, termenul de ***lagăr de deportare*** nu se potriveşte pentru Transnistria. Necum termenul ***lagăr de exterminare*** folosit de autori certaţi cu adevărul .

– evreii ***expulzaţi*** (credem că acesta este termenul corect) din România în Transnistria au fost puşi în situaţia de a–şi organiza singuri existenţa şi supravieţuirea, prin muncă proprie sau prin ajutoare primite. Aceste ajutoare nu au lipsit, din partea evreilor localnici din Transnistria, din partea evreilor din România şi din partea evreilor din Occident. Antonescu nu a pus nici o restricţie acestor ajutoare.

Evident, acţiunea de deportare (transport, cazare) în Transnistria nu a fost o acţiune turistică. Suferinţa şi umilinţa îndurate sunt uşor de imaginat. Excesele personale, ale unor reprezentanţi ai autorităţilor româneşti, nu au lipsit, cu un caracter anti–semit uneori sălbatic. Dar aceste gesturi, puţine, izolate, în mintea autorilor au fost gesturi

lumii, poartă un singur nume : ***act de trădare națională*** ! Din păcate, atunci ca şi azi, autoritățile evreieşti, precum şi autorii evrei, se feresc să comenteze acest comportament inadmisibil.

Într–un alt text, în scrisoarea către H. Clejan, text ce merită şi el a fi binecunoscut, nu este deloc întâmplător că mareşalul Ion Antonescu foloseşte termenul **terorist**, probabil cel mai potrivit cu privire la mulți dintre evreii deportați în Transnistria :

"După cum v–am arătat şi verbal, am fost nevoit să evacuez evreii din Basarabia şi Bucovina, pentru că din cauza oribilei lor purtări din timpul ocupației acestor pământuri româneşti de către ruşi, populația era atât de îndârjită împotriva lor, încât fără această măsură de siguranță, ar fi dat naştere la cele mai odioase pogromuri. Deşi hotărîsem să evacuez pe toți evreii din Basarabia şi Bucovina, prin diverse intervenții şi demersuri, am fost împiedicat s–o fac. Azi regret că n–am făcut–o, pentru că am constatat că dintre evreii rămaşi se recrutează instrumentele cele mai numeroase ale duşmanilor țării. Nu este o organizație teroristă (s.n.) ***sau comunistă, descoperită de organele polițieneşti, din care să nu facă parte şi evrei şi adesea numai evrei. E aceasta tragedia rasei evreieşti de a nu fi recunoscătoare țării în care trăieşte şi profită."*** (s.n.)

În concluzie, căutând răspunsul (atât de necesar) la întrebarea (atât de justificată) **cine a început** ?, îl vom cita pe Paul Goma, din a sa excelentă lucrare **Basarabia şi „Problema"** :

"Nu am auzit – nu am auzit, eu – să fi existat un singur evreu, atunci – acolo, în Basarabia –Bucovina Săptămânii roşii (28 iunie – 3 iulie 1940) care să fi protestat verbal – necum să se opună – coreligionarilor beți de ură (de rasă , nu de clasă) care s–au dedat la acte de pură bestialitate. Victime : Românii militari în retragere, Românii civili porniți în refugiu...(...) Fireşte, "nu toți Evreii", scriind despre cauza masacrării Evreilor de către Români, între 1941 şi 1943, ignoră adevărul cronologic, istoric, acela care spune :

- ***întâi a avut loc Cedarea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Ținutului Herța, evacuarea tragică (pentru Români şi numai pentru ei) între 28 iunie–2 iulie 1940;***
- ***abia apoi (29 iunie 1941) a fost Pogromul de la Iaşi, primul act sângeros–victime: Evreii din România***

Adevăr care mai spune :"evacuarea" armatei şi a civililor din teritoriile cedate a constituit, – din partea Evreilor şi nu a Ruşilor ocupanți – o agresiune sălbatică, fanatică, rasistă, anti–românească, anti–goi, anti–creştină;

Şi încă mai spune : agresiunea Evreilor în timpul evacuării împotriva militarilor şi a civililor români din teritoriile cedate a însemnat "Ochiul"–prim, iar ce s–a întâmplat, după un an de zile–inadmisibil, reprobabil, criminal– "Ochiul" scos pentru Ochiul scos – a fost răzbunarea Românului pe Evreu ."

Aşadar , "holocaustul" din Basarabia şi Transnistria a început în iunie 1940 prin moartea, batjocorirea şi molestarea a zeci, sute şi mii de români. Principalii autori

5. Holocaust sau Holocash ?

Prin acest calambur, ***holocash***, făcut prin combinarea cuvintelor ***holocaust*** şi ***cash*** ("bani cash") este vizată capacitatea evreiască, a unor evrei şi cercuri evreieşti, de a transforma suferinţa evreilor afectaţi de holocaust într–o afacere de care alţi evrei au ştiut să profite. Cartea lui Norman G. Finkelstein, destul de recentă, dezvăluie această tristă faţă a holocaustului dintr–o perspectivă strict evreiască : a unor evrei care au suferit în acei ani şi care au asistat mai târziu la transformarea suferinţei ***unora*** în bani pentru buzunarul ***altora***. Şi unii, şi alţii – evrei ! Un motiv în plus ca să ne obişnuim să nu–i mai privim pe evrei ca pe o entitate, ca pe o mulţime omogenă de indivizi animaţi de aceleaşi mobiluri ! Robi ai aceloraşi pasiuni şi păcate ! Amestecul de oameni şi ne–oameni este, în mod sigur, în aceeaşi proporţie printre evrei ca şi printre ţigani, unguri sau americani.

Holo**cashul** însă a început, foarte probabil, în România ! Faptul că în România nu a fost holocaust nu i–a împiedicat pe unii evrei să iniţieze holo**cashul**. Aşa cum arată Radu Lecca în însemnările sale (vezi ***Eu i–am salvat pe evrei***, Bucureşti, 1994), liderii evrei au ştiut să profite de faptul că Antonescu, supărat pe evreii trădători de patrie pe care i–a deportat în Transnistria, a decis să nu aloce de la buget, adică să nu rupă de la gura soldatului de pe front, nici un leu pentru întreţinerea celor deportaţi. Le–a permis în schimb să–şi procure singuri cele necesare traiului, fie muncind (scop în care le–a creat locuri de muncă suficiente), fie din ajutoarele primite de la alţi evrei, inclusiv din partea organizaţiilor evreieşti internaţionale. Liderii evrei din Bucureşti au început să trimită informaţii în America, la organizaţiile evreieşti, dări de seamă despre suferinţele îndurate de evrei în Basarabia şi Transnistria, texte care, fireşte, se încheiau cu cereri de ajutor. Evident, mărimea acestor ajutoare trebuia să fie proporţională cu dimensiunile suferinţelor evreieşti. Drept urmare, liderii din Bucureşti au început să "umfle" şi să exagereze cifrele şi faptele privitoare la lagărele de concentrare. Ba, ca să fie şi mai credibili, au început să facă memorii către mareşalul Antonescu, în care descriau suferinţele evreilor din Transnistria, exagerându–le şi inventându–le, iar cópii de pe aceste memorii le trimiteau în străinătate, pentru a–i înduioşa pe evreii din Occident. Azi, aceste instrumente ale unei escrocherii neruşinate sunt considerate documente istorice. Da, sunt documente, dar nu ale suferinţelor evreieşti, ci ale rapacităţii evreieşti, ale trădării deopotrivă faţă de români şi de evrei ! Faţă de oameni !

Când lui Antonescu i s–a adus la cunoştinţă această murdară stratagemă, excedat şi de alte manevre propagandistice evreieşti, l–a arestat pe liderul evreilor, Wilhelm Filderman, şi l–a trimis să petreacă câteva luni în Transnistria, spre a se convinge de felul în care stau lucrurile. După trei luni de viaţă în "lagărul de exterminare", Filderman s–a întors la Bucureşti şi până la sfârşitul războiului nu a mai făcut nici o reclamaţie la conducătorul Ţării privind suferinţele pe care le îndură evreii în Transnistria !

În orice caz, sumele pe care evreii din lumea întreagă le trimiteau pentru ajutorarea evreilor deportaţi în Transnistria au fost serios dijmuite în beneficiul liderilor evrei de la Bucureşti. Această deturnare şi delapidare de fonduri a făcut obiectul unor

procese penale, înainte şi după 23 august 1944, iar instrumentarea acestor procese nu a pus în evidenţă nici un element care să ne îndreptăţească să folosim azi cuvântul ***holocaust*** cu privire la cele petrecute în România şi Transnistria acelor ani. Despre aceste procese, atât de ruşinoase, de jenante pentru evrei, azi nimeni nu mai vrea să vorbească. Aducerea lor în discuţie ar dovedi o dată în plus că în România nu s–a produs decât un penibil holo**cash**, pe care unii ar vrea să–l continue şi azi.

În plus, în Transnistria a circulat aceeaşi "marcă germană de ocupaţie" care circula în toate teritoriile cucerite de Hitler. Asta făcea ca în Transnistria să se câştige foarte uşor aceste mărci în comparaţie cu Franţa ocupată de nemţi. S–a ajuns curând ca între Transnistria şi Paris, via Bucureşti, să se organizeze o filieră de transportat la Paris mărcile germane de ocupaţie, în schimbul cărora se întorceau la Bucureşti, pentru evrei, inclusiv pentru unii evrei din Transnistria, valută, bijuterii şi opere de artă de mare preţ !

Aşa se face că imediat după revenirea din Transnistria mulţi evrei s–au afirmat ca "milionari din Transnistria" (vezi Teodor Wexler şi Mihaela Popov, ***opere citate***, p. 26–28) :

"Şi ce au făcut evreii din lagăre ? Au venit cu saci de ruble. Au cumpărat ruble cu 5 lei şi le–au vândut cu suta apoi (...) Abia ieşiţi din lagăre, cu laţul nu ai fi putut prinde un evreu ca să ajute la săparea tranşeelor în spatele frontului, ca să nu reuşească nemţii să facă un contraatac (...) Au venit din lagăr şi în scurt timp au devenit milionari (...) S–au îmbrăcat în haine ruseşti şi au luat vitele de la ţărani (...) (Din intervenţia lui Vasile Luca într–o şedinţă a Comitetului Central al P.C.R. din 5 octombrie 1945).

Aşadar, dacă Moses Rosen greşea ori chiar pur şi simplu minţea afirmând că holocaustul anti–evreiesc a început în România, în schimb e foarte probabil că **în România a început holocash–ul**. Conform dictonului potrivit căruia **fiecare ţară are evreii pe care îi merită**. Ai noştri se pare că au fost cei mai inventivi !

6. Ce spun izvoarele neutre ?

a. *Comitetul Internaţional al Crucii Roşii şi Ambasada Elveţiei*

Într–un reportaj apărut în ziarul "USA Today" din 8 mai 1997, semnat de Katy Kelly, cele 260.000 de victime sunt repartizate astfel : 160.000 în Basarabia, "masacraţi" în 1941–42 şi 100.000 în Transnistria. Aflăm, din presă, că în acelaşi reportaj au fost examinate ***"documentele pentru mult timp ascunse ale Crucii Roşii Internaţionale pentru a scoate la lumină noi amănunte asupra a ceea ce s–a întâmplat în Transnistria. Documentele au arătat în detaliu cum Crucea Roşie a eşuat în a trage alarma asupra holocaustului"***.

Într–adevăr, în Transnistria s–au efectuat în 1943 mai multe inspecţii şi anchete internaţionale : a Nunţiului Papal, a Ambasadei Elveţiene, a Crucii Roşii Internaţionale, anchete despre care s–a vorbit prea puţin. Documentele emise de Crucea Roşie Internaţională (corect Comitetul Internaţional al Crucii Roşii – CICR) nu ştim cine le–a ţinut **"mult timp ascunse"**, dar ele au ajuns în cele din urmă la cei

interesaţi, la comunitatea evreiască din România, care le–a şi publicat în propria sa editură, Hasefer, la Bucureşti în 1998. Documentele nu sunt publicate integral, ci selectiv şi fragmentar. Alegerea a făcut–o editura, adică reprezentanţii comunităţii evreieşti. Şi trebuie precizat de la bun început : **în documentele Crucii Roşii publicate de editura Hasefer în cartea *Ecouri dintr–o epocă tulbure – documente elveţiene 1940–1944,* nu există nici o constatare, nici o afirmaţie care să susţină ideea de holocaust în Transnistria.** Dimpotrivă, când sunt clare şi explicite, rapoartele făcute de inspectorii Crucii Roşii pot fi interpretate numai împotriva cifrelor afişate în curtea templului Coral din Bucureşti. Vom da mai multe citate din cartea amintită, mai întâi în legătură cu evreii care au părăsit Basarabia odată cu trupele sovietice :

*(1.) **"în Chişinău, înainte de război, erau circa 60–80.000 de evrei. O mare parte dintre ei au plecat odată cu retragerea ruşilor. La ocuparea oraşului*** (de trupele româneşti – n.n.) ***erau numai circa 4.000 de evrei, al căror număr a mai crescut, prin imigrare*** (s.n.)." (*Lucr. cit.*, p. 12)

(2.) ***"în Moghilev au rămas circa 4.000 de evrei"***, constată un document din 31 august 1941. ***"Numărul evreilor creşte zilnic, fiindcă refugiaţii se întorc*** (s.n.)." (p. 12)

Comentariu : La sfârşitul lunii august 1941, evreii care se refugiaseră odată cu ruşii, încep să se întoarcă în Basarabia, la Chişinău, la Moghilev etc. Oare aceşti evrei nu aflaseră că până la sfârşitul lui august 1941 românii deja uciseseră mişeleşte circa 180.000 de evrei ?

(3.) un document de la sfârşitul anului 1942, avându–l ca raportor pe P. Kuhne : ***"Până în acest moment*** (decembrie 1942 – n.n.), ***n–am putut obţine cifrele exacte ale (1) celor deportaţi de români şi ale (2) celor evacuaţi de ruşi, dar pare o certitudine că ultima cifră este mai mare*** (s.n.). ***Nici o informaţie sigură nu a ajuns în România privind soarta efectivă a evacuaţilor care trebuiau să se găsească, în mare parte, în regiunile ucrainiene la data ofensivelor româno–germane din 1941–1942 (...) Lipseau circa 241.000 de persoane. De abia mai târziu se va putea constata câţi dintre aceştia au părăsit ţara plecând în Rusia."*** (pag. 202) Nici un cuvânt, aşadar, despre holocaust, despre faptul că o parte dintre cei circa 241.000 de dispăruţi au fost ucişi mişeleşte de români ! La data când s–a întocmit acest raport, dacă te iei după monumentul din curtea templului Coral, fuseseră deja ucişi 260.000 de evrei, deja mai mulţi decât cei ce dispăruseră. Cum se face că raportorii Crucii Roşii şi ai Guvernului elveţian nu află şi nu spun nimic despre cei 260.000 de evrei ucişi de români ?!

Problema pentru noi, cei de azi, este dacă inspectorii internaţionali ai Crucii Roşii au avut posibilităţi de informare corectă pe teren. Aflăm din aceeaşi carte, de la autorii rapoartelor :

(4.) ***"Autorităţile române mi–au acordat toate facilităţile posibile şi am putut discuta cu membrii comunităţii evreieşti din locurile vizitate, ducându–mă să văd toate dotările : spitale, orfelinate, şcoli, cantine etc."*** (p. 196)

(5.) ***"În plus, am avut deplina libertate de a discuta cu toţi reprezentanţii***

deportaţilor din localităţile vizitate, fără martori şi fără opreliști.” (p. 200)

(6.) ***La Tiraspol, persoanele*** (evrei deportaţi – n.n.) ***pe care le–am rugat să–mi spună ce mai aveau nevoie nu mi–au cerut nimic, mi–au declarat că sunt mulţumite de viaţa lor actuală şi de modul în care sunt tratate de autorităţi.”*** (p. 204)

(7.) ***“La Balta, membrii conducerii comunităţii evreieşti mi–au afirmat că se află în relaţii foarte bune cu reprezentanţii Guvernului şi cu jandarmii.”*** (p. 208)

(8.) La Râbniţa, ***“ghetoul sau <u>mai degrabă cartierul evreiesc al oraşului</u>*** (s.n.) ***este destul de bine întreţinut, evreii având libertatea de a circula între orele 8 şi 16. La intrarea în cartier <u>sunt postaţi jandarmi, pentru a–i împiedica să intre, după cum mi s–a spus, pe soldaţii germani</u>*** (s.n.). ***Nu există zid cu sârmă ghimpată la intrare.”*** (p. 210).

(9.) ***“cartierul evreiesc din Şargorod este destul de mare – el se compune, <u>ca peste tot</u>*** (s.n.) ***din căsuţe dispersate, <u>fără să fie separat de locuinţele populaţiei locale</u>*** (s.n.).***”*** (p. 216).

Reprezentanţii Crucii Roşii Internaţionale au stat de vorbă şi cu guvernanţii români, de la care au aflat, printre altele, următoarele :

(10.) ***“d. M. Antonescu mi–a garantat că această situaţie*** (a evreilor cantonaţi în Transnistria – n.n.) ***nu corespunde în nici un fel intenţiilor guvernului şi că evreii se află acolo ca urmare a faptului că, în momentul marii ofensive germane, <u>exista un plan ca toţi evreii din România, Polonia, Rusia Albă să fie transferaţi în ţările din jurul Mării Azov</u>*** (s.n.). ***În momentul retragerii germane, după înfrângerea de la Stalingrad, o mare parte din evrei s–a aflat în drum spre Marea Azov şi numai cu mare greutate au putut reveni parţial în Transnistria sau să fie reţinuţi acolo.”*** (p. 200)

De mai multe ori apar informaţii cu privire la emigrarea evreilor spre Palestina, migrare susţinută de Guvernul român şi încetinită de guvernele altor ţări, inclusiv de guvernul britanic :

(11.) ***“numeroase proiecte de emigrare sunt în curs, dar nu s–au putut finaliza, înfăptuirea lor lovindu–se până acum de refuzul guvernelor Axei de a le acorda evreilor autorizaţia de ieşire.”*** (p. 303)

(12.) ***“guvernul român a aprobat emigrarea în Palestina a 150 de copii evrei. (...) Convoiul va fi însoţit până la graniţa bulgară de infirmiere romance.”*** (p. 306–307)

(13.) ***“au trecut doi ani de când o rezoluţie a domnului mareşal Antonescu, conducătorul statului român, ne–a desemnat să ne ocupăm de problema emigrării evreilor din România. Rezolvarea acestei probleme se loveşte de numeroase dificultăţi, în special de lipsa de nave şi de refuzul unor state de a acorda vize de tranzit.”*** (p. 301, Memoriul Companiei Internaţionale *“Wagon–Lits Cook”*)

(14.) ***“Este cert însă că problema emigraţiei evreieşti n–a făcut până recent progrese apreciabile, dar acest lucru nu depindea deloc de guvernul român, care a permis, de la prima cerere, emigrarea evreilor aflaţi în România.”*** (p. 333)

(15.) ***“Trebuie să mai adaug că am primit informaţii că Guvernul României***

este interesat să se dispenseze de aceşti evrei şi nu va face greutăţi acestei emigrări." (p. 304)

Nici urmă de holocaust, nici o urmă a celor 260.000 de evrei care fuseseră deja ucişi mişeleşte la data când Crucea Roşie Internaţională îi vizitează pe evreii din Basarabia şi Transnistria ! Aceşti evrei, dacă au ceva de care să se plângă, este perspectiva de a pierde protecţia administraţiei româneşti ! De a pierde aşadar protecţia celor care deja uciseseră aproape 300.000 dintre ei ! Iată două citate al căror comentariu mi se pare inutil :

(16.) ***"În cursul vizitelor menţionate, am putut discuta cu un anumit număr de evrei originari din Transnistria, cetăţeni ruşi. După spusele lor, trăiesc în foarte bune relaţii cu deportaţii, cărora le–au acordat, mai ales în prima perioadă, un sprijin preţios. Din proprie iniţiativă, ei au lăudat administraţia română şi pe reprezentanţii acesteia. Într–un rând, am fost abordat de aceşti evrei ruşi, care mi–au cerut să intervin pe lângă Guvernul român pentru a le fi acordată autorizaţia de a părăsi Transnistria împreună cu coreligionarii lor români şi a se stabili în România. <u>Ar accepta chiar să fie ţinuţi (de români) ostateci, în lagăre de concentrare, mai degrabă decât să revină sub o administrare sovietică</u>*** (s.n.)." (p. 225)

(Nu ştim cine a avut interes să ţină ascunse asemenea documente, dar este sigur că interesele româneşti sunt excelent servite de aceste documente, care ilustrează o dată în plus şi definitiv – pentru oameni de bună credinţă, despre ce holocaust în Transnistria poate fi vorba !)

(17.) ***"<u>Evreii din Bucovina trăiesc într–o spaimă cumplită, temându–se de ceea ce s–ar putea întâmpla după plecarea autorităţilor române</u>*** *(s.n.)* ***şi cer permisiunea de a se refugia în Vechiul Regat pentru a se pune la adăpost de persecuţiile al căror obiect îl vor constitui fără îndoială. Îmi permit, domnule preşedinte interimar al Consiliului de Miniştri, să mă fac purtătorul de cuvânt al acestor nefericiţi, rugându–vă să binevoiţi a permite populaţiei evreieşti din Bucovina să părăsească regiunea în acelaşi timp cu populaţia română şi în aceleaşi condiţii. Sunt sigur că Comitetul Internaţional al Crucii Roşii din Geneva, ca şi opinia publică mondială, vor aprecia acest frumos gest de umanitate !"*** (p. 372, fragment din scrisoarea de recunoştinţă a Comitetului Internaţional al Crucii Roşii către Mihai Antonescu.)

Textul de mai sus face de ruşine monumentul din curtea templului Coral şi tot muzeul holocaustului de la Washington ! Numai că ruşinea este o floare rară printre (evreii) comunişti !

În fine, să mai citām şi dintr–un memoriu pe care Comunitatea evreiască din Bucureşti îl înaintează către acelaşi Comitet Internaţional al Crucii Roşii, cerând intervenţia înaltei instanţe pe lângă autorităţile române pentru ca acestea să renunţe "**la sancţiunile atroce şi ilegale**" decise împotriva evreilor din România. Care erau aceste "**sancţiuni atroce**", care erau, aşadar, vestitele **atrocităţi** comise de Ion Antonescu împotriva evreilor ? Citām din memoriul amintit :

(18.) ***"Deportarea, confiscarea de bunuri, precum şi cea, recent adăugată, constând în anularea scutirii de munca obligatorie, scutire acordată în funcţie de utilitatea economică şi cu plata unor taxe considerabile."*** (p. 368)

Iarăşi, nici un cuvânt în acest memoriu despre cei aproape 300.000 de evrei "ucişi mişeleşte" de Ion Antonescu şi colegii săi ! În schimb, evreii, pe care Antonescu i–a scutit de front, de războiul propriu–zis în care au murit circa un milion de tineri români, considerau o atrocitate să li se anuleze scutirea de munca obligatorie şi să fie puşi la plata unor taxe ! ... Cam acesta a fost holocaustul evreilor din România, cel puţin în viziunea evreilor, ***hic et nunc***, adică la data şi la locul faptei. A fost un holocaust care se poate evidenţia nu prin numărul morţilor – despre care evreii înşişi nu reclamă nici o pierdere serioasă pricinuită de guvernul Ion Antonescu, ci prin sumele de bani pe care evreii au fost obligaţi să le plătească drept contribuţie la efortul de război al României. Adică nici de data asta holocaust, ci curat şi numai ***holocash*** !

Să mai înregistrăm şi documentul de la p. 351, din care citām :

(19.) ***"Este adevărat că, cedând unor presiuni străine*** (s.n.), ***Guvernul român a reluat o ordonanţă conform căreia persoanele care intră clandestin în România ar putea fi condamnate la pedeapsa capitală. Cu toate acestea, Guvernul României nu are deloc intenţia de a aplica această ordonanţă şi a luat, pe căi administrative, măsurile necesare pentru ca cei care au intrat în ţară, din momentul publicării acestei ordonanţe, să nu fie condamnaţi."*** (p. 351)

Informaţia este preţioasă, deoarece multe din ordonanţele şi legile cu caracter antisemit din anii aceia au fost date sub influenţa "**unor presiuni străine**", la fel cum este dată azi ordonanţa nr. 31/2002 a guvernului Adrian Năstase, sub influenţa unor presiuni americane ! Numai că aceste măsuri, impuse de comunitatea europeană de la acea dată, Antonescu nu le–a aplicat niciodată ! Azi, textele respective îi sunt reproşate lui Antonescu şi constituie actele pe care se bazează acuzaţia că a fost un "**criminal de război**". Ele însă n–au devenit niciodată efective, fapte propriu–zise, dar asta nu mai are nici o importanţă pentru judecata de tip bolşevic de care a avut parte Antonescu atât în 1946, cât şi în 2002 ! Mareşalul Ion Antonescu trebuia declarat criminal de război, iar în lipsa faptelor, au fost bune şi intenţiile pentru a–l incrimina !

Pentru a lămuri definitiv şi măsura în care Wilhelm Filderman poate fi considerat reprezentativ pentru evreimea din România, consemnăm şi nota semnată de ambasadorul Elveţiei, René de Weck :

(20.) "Cel pe care israeliţii români îl privesc drept veritabilul lor conducător, Wilhelm Filderman, bătrân avocat despre care şi antisemiţii cei mai furibunzi sunt de acord a–i recunoaşte perfecta onorabilitate". Se pare însă că antisemiţii cei mai furibunzi sunt mult mai oneşti decât evreii comunişti de la Muzeul Holocaustului care nu dau nici două parale pe Filderman.

Alte informaţii şi citate din arhiva Crucii Roşii Internaţionale :

(21.) ***"Partea română pretinde că responsabilitatea faţă de majoritatea evreilor aparţine ruşilor. (...) Am mari îndoieli că această cifră*** (a evreilor din Basarabia şi Bucovina care s–au refugiat în URSS în iunie 1941 – n.n.) ***va fi obţinută vreodată, având în vedere reticenţa Guvernului rus de a da orice fel de indicii privind străinii aflaţi în Rusia. Este foarte probabil ca marea majoritate să fi fost***

într–adevăr evacuată în cursul ocupării de către Rusia a Bucovinei și Basarabiei (s.n.), ***dar, în orice caz, un număr considerabil de pierderi a fost prilejuit în timpul dominației române."*** (p. 257)

În același document sunt comunicate și câteva cifre, "**cf. informații evreiești**", cum notează autorul documentului, Charles Kolb :

4–5.000 evrei uciși în "masacre la Cernăuți"

Iași – 10.000

Aceste cifre și altele, oferite de "evrei" trebuie privite și din perspectiva informației căpătate de același Charles Kolb, din aceleași surse, cum că în 1941 legionarii au ucis "**500 de evrei**" ! Să fie oare raportul de 1 la 4 între adevăr și minciună valabil în toate cazurile ?

Tot din sursă evreiască (***Memorandumul*** primit de Vladimir de Steiger de la conducătorii comunității evreiești din România) aflăm că :

(22.) ***"Dintre evreii deportați din Basarabia și Bucovina, au ajuns în Transnistria circa 150.000. După prima iarnă, din cauza frigului, a foametei și a unei epidemii de febră tifoidă*** (s.n.) ***au mai rămas 75.000, dintre care 7–8.000 orfani de ambii părinți."*** (p. 267)

Acest memorandum cuprinde și soluția problemei, așa cum o vedeau evreii din București :

(23.) ***"Singurul mod de a–i întreține pe deportați rămâne primirea de ajutoare masive din străinătate. Dacă acest ajutor nu va parveni de urgență, nefericiții vor pieri în masă de foame și mai ales datorită bolilor care se manifestă ca urmare a anemiei și carenței de vitamine."*** (p. 268)

Să comparăm această cerere disperată de fonduri din străinătate, făcută de evreii din București, cu constatările făcute la fața locului de Comitetul Internațional al Crucii Roșii :

(6) "Persoanele pe care le–am rugat să–mi spună ce mai aveau nevoie nu mi–au cerut nimic (s.n.), ***mi–au declarat că sunt mulțumite de viața lor actuală și de modul în care sunt tratate de autorități."*** (Cf. și citatele de mai sus, (4)–(9)).

Să mai subliniem o dată cauza morții evreilor deportați în Transnistria, așa cum o prezintă liderii evreilor într–un memorandum înmânat unei autorități neutre, internaționale :***"din cauza frigului, a foametei și a unei epidemii de febră tifoidă"*** .

În același document, cerându–se sprijinul Occidentului pentru organizarea emigrării evreilor din România în Palestina, autorii precizează :

(24.) ***"Cunoaștem reticențele aliaților față de aceste emigrări în masă (s.n.) (...) Dar credem că, în fața imensei tragedii a acestor copii nevinovați sortiți pieirii, orice reticență trebuie să dispară și că aliații vor face acest gest mărinimos, pe care istoria îl va consemna cu siguranță (...) Extrema urgență a problemei este determinată de posibilitatea înlocuirii administrației civile române din Transnistria de către puterea militară germană și, în acest caz, toți deportații riscă să aibă, în orice clipă, trista soartă a evreilor din Polonia."*** (p. 268–270)

Așadar, soarta evreilor din Transnistria era în mâini bune câtă vreme administrația română se îngrijea de ei ! Nu românii erau primejdia pentru evreii din

Transnistria !... Cât erau oare de inconştienţi aceşti evrei care nu–şi dădeau seama ale cui victime sunt, de–a trebuit, peste ani de zile, să descopere acest adevăr iluminaţii domni Radu, Ioanid şi F. Alexandru ?!

Despre vinovăţia germană pentru suferinţele evreilor din Basarabia şi Bucovina se mai face referinţă în lucrarea citată. Iată câteva extrase din rapoartele diplomatice înaintate de ministrul Elveţiei la Bucureşti, René de Weck :

(25.) ***"Este în curs deportarea pe malurile Bugului a evreilor din Bucovina şi Basarabia care au supravieţuit pogromurilor organizate de glorioşii apărători ai civilizaţiei europene."*** (p. 90)

(26.) ***"Ofiţerii români care revin din Transnistria mărturisesc, înroşindu–se de ruşine, că masacrele deportaţilor continuă. Evident, ei aruncă responsabilitatea asupra aliaţilor lor."*** (p. 97)

(27.) ***"Deportaţii evrei rămaşi în regiunile prin care se scurg înapoi trupe germane în retragere riscă încă să fie masacraţi în masă de SS."*** (p. 115)

(28.) ***"Legaţia Germaniei se plânge cu amărăciune de generalul Potopeanu, care i–a succedat lui Alexianu ca guvernator al Transnistriei. Ea îl acuză, ca şi când ar fi comis o crimă dacă a facilitat întoarcerea în România a 26.000 de evrei, care au scăpat astfel atenţiei binevoitoare a SS. Or, acţionând în acest fel, generalul nu făcuse decât să execute angajamentul luat de primul–ministru faţă de delegaţia Comitetului Internaţional al Crucii Roşii."*** (p. 117)

(29.) ***"De când Hitler i–a constrâns pe unguri să practice pe teritoriul lor antisemitismul integral, numeroşi evrei din Ungaria încearcă să se refugieze în România. Ei se adaugă israeliţilor care continuă să evadeze din Polonia. Între Mihai Antonescu şi delegaţia Comitetului Internaţional al Crucii Roşii s–a convenit că Guvernul român va închide ochii, reprezentanţii Comitetului de la Geneva angajându–se, pe de altă parte, să organizeze cu promptitudine emigrarea în Palestina a acestor fugari."*** (p. 117)

(30.) ***"Legaţia Germaniei nu ignoră faptul că, <u>pentru bani</u>*** (s.n.)***, germani aparţinând fie Wermacht–ului, fie SS–ului, au adus chiar ei la Bucureşti, în vehicule ale armatei, numeroşi refugiaţi israeliţi."*** (p. 118)

Acelaşi pericol este semnalat de evrei şi către Charles Kolb :

(31.)***"Pericolul de a fi abandonaţi trupelor SS şi exterminaţi în mod violent. (...) Se cunosc deja cazuri de exterminare în localităţile învecinate cu Moghilev. Singura soluţie este repatrierea tuturor deportaţilor, pentru evitarea unei exterminări în masă."*** (p. 245)

Aşadar, în 1943, evreii din Transnistria nu pe români îi considerau vinovaţi sau capabili de a efectua "exterminări în masă" !...

Ce fac evreii de la Washington în 1990 şi după ? Uită de amestecul german în evenimentele petrecute la Iaşi, în Bucovina şi Basarabia şi dincolo de Nistru – pentru acest amestec, pe care germanii şi l–au asumat, Israelul îşi primeşte de ani de zile holocash–ul ! Şi îşi propun ca pentru aceiaşi evrei morţi sau dispăruţi în Transnistria să mai plătească o dată şi românii ! Atât pentru evreii ucişi mişeleşte de nemţi, cât şi

pentru evreii ucişi de ruşi şi ucrainieni. La această mizerabilă stratagemă, evreii comunişti (cominternişti) se simt încurajaţi şi de faptul că minciunile, aberaţiile şi abuzurile săvârşite în procesul Mareşalului Ion Antonescu sunt tolerate în continuare de justiţia română, de societatea civilă românească ! Întârzierea (până când ?!) a declanşării Procesului Comunismului face posibilă **această manevră cu mult mai imorală şi mai criminală decât însuşi Holocaustul invocat !**

Să revenim la evreii normali, cinstiţi şi să cităm mai departe din arhiva Crucii Roşii Internaţionale :

(32.) ***"Faptul că aceste temeri ale deportaţilor nu sunt deloc exagerate este demonstrat de un extras din discursul ţinut la 1 ianuarie 1944 de Andreas Schmidt, şeful grupului etnic german din România, care cuprinde un apel barbar la asasinarea tuturor evreilor din România. (...) Evreii care au prezentat acest extras din discurs au primit drept răspuns*** (de la autorităţile româneşti – n.n.) ***asigurarea că guvernul român va şti să apere viaţa tuturor celor care trăiesc în ţară."*** (p. 256)

(33.) ***"Este evident că poziţia României este şubrezită de alianţa cu Germania, care a instalat la Bucureşti un birou însărcinat cu problema evreiască şi nu încetează să ceară aplicarea legilor speciale de la Nürnberg, precum şi <u>expulzarea</u>*** (s.n.) ***completă a evreilor din România. Dl. Antonescu mi–a dat mai multe exemple spre a demonstra eforturile pe care a trebuit să le facă pentru a evita ca România să fie forţată să urmeze această cale până la capăt, dar, din cauza împrejurărilor, încă nu poate evita cererile ce îi sunt formulate, <u>trebuind uneori să li se conformeze spre a evita urmări mai dezagreabile</u>*** (s.n.)***."*** (p. 276)

În încheierea acestui capitol, iată şi concluziile la care a ajuns Charles Kolb, în raportul său către Comitetul Internaţional al Crucii Roşii :

(34.) ***"Cred că Guvernul României a fost surprins de evenimentele care au însoţit deportarea şi că s–a străduit să amelioreze situaţia deportaţilor începând din momentul când urmările dezastruoase i–au fost aduse la cunoştinţă. Din nefericire, deportarea şi consecinţele deplorabile rezultate nu pot fi anulate, dar este posibilă, repatriind deportaţii, împlinirea datoriei umanitare faţă de o populaţie greu încercată. În opinia mea, numai procedând astfel se poate elibera Guvernul României de <u>responsabilitatea care îi revine pentru faptul că deportaţii se află pe teritoriu inamic</u>*** (s.n.) ***<u>din ordinul său</u>."*** (p. 247)

(35.) ***"Scopul mărturisit al Guvernului Român a fost de a regla odată pentru totdeauna problema evreiască, determinând <u>plecarea</u>*** (s.n.) ***tuturor evreilor din aşezările lor. Se prea poate ca urmările catastrofale ale unei astfel de deplasări a unei populaţii numeroase să nu fi fost prevăzute."*** (p. 246)

După cum se ştie, Guvernul României a permis şi a organizat în cele din urmă repatrierea deportaţilor evrei din Transnistria, ceea ce, în viziunea Crucii Roşii Internaţionale, echivala cu eliberarea de responsabilitatea care îi revenea faţă de evreii din România.

7. GEORGE ALEXIANU, guvernatorul Transnistriei

– un capitol glorios din *ISTORIA OMENIEI ROMÂNEŞTI*

La terminarea războiului, toţi cei unsprezece guvernatori care au administrat teritoriul sovietic ocupat de Germania şi aliaţii ei au fost arestaţi pentru a fi anchetaţi şi judecaţi pentru faptele lor, pentru felul cum au guvernat ţinutul încredinţat. Cei unsprezece guvernatori erau care polonez, care neamţ, care lituanian, ucrainean etc. Printre cei arestaţi, şi un român : profesorul universitar GEORGE ALEXIANU, vreme de aproape trei ani guvernator al Transnistriei. Se pare că mareşalul Antonescu nu l–a cunoscut personal pe GEORGE ALEXIANU înainte de a–l numi guvernator. A contat în alegerea pe care a făcut–o faima de profesionist, de onestitate şi loialitate faţă de Ţară, pe care o avea profesorul de drept internaţional. Cei unsprezece foşti guvernatori au fost judecaţi fiecare în oraşul în care şi–a avut reşedinţa. În cazul Transnistriei, Odessa. Din cei unsprezece acuzaţi, zece au fost găsiţi vinovaţi şi executaţi pe loc, în faţa publicului care asistase la proces şi ceruse condamnarea celui acuzat. Un singur guvernator a fost găsit nevinovat ! Şi acesta a fost GEORGE ALEXIANU ! Toţi martorii care s–au prezentat, cei mai mulţi din proprie iniţiativă, au avut numai cuvinte de recunoştinţă pentru fostul guvernator din Transnistria ! Iar ancheta întreprinsă de autorităţile sovietice nu a găsit nici un motiv de incriminare penală, ca criminal de război ! Atât juriul, cât şi miile de ruşi, ucrainieni şi evrei din Odessa şi împrejurimi au cerut un verdict de achitare, de dezincriminare a lui George Alexianu ! Sentinţa dată de Tribunalul Poporului din Odessa s–a conformat acestei evidenţe şi GEORGE ALEXIANU a fost înapoiat autorităţilor din România, aducându–li–se acestora la cunoştinţă că populaţia Transnistriei nu are ce–i reproşa fostului guvernator. Autorităţile comuniste din România, conştiente însă că dezincriminarea lui GEORGE ALEXIANU diminuează şansele de incriminare a mareşalului Antonescu, nu au ţinut seamă de verdictul dat la Odessa, de "autoritatea lucrului deja judecat", astfel că GEORGE ALEXIANU s–a trezit inculpat şi condamnat la moarte alături de mareşalul Ion Antonescu, Mihai Antonescu şi Picky Vasiliu pentru "crime împotriva păcii şi a umanităţii". Şi executat la 1 iunie 1946 ...

Nu este loc, în aceste pagini, pentru o biografie propriu–zisă a marelui patriot român, a marelui om care a fost GEORGE ALEXIANU. Vom menţiona doar câteva fapte şi aspecte legate de persoana sa, complet necunoscute opiniei publice româneşti şi celor care au gândit şi redactat Ordonanţa de urgenţă nr. 31/2002.

1. Una din măsurile luate de GEORGE ALEXIANU, de cum a fost instalat ca guvernator, a fost să redeschidă toate lăcaşurile de cult din Transnistria, închise de bolşevici. Au fost redeschise şi sinagogele evreieşti. Cum însă lipseau obiectele de cult, ALEXIANU s–a adresat la Bucureşti, Patriarhiei Române şi capilor celorlalte culte. Singurii care nu au răspuns apelului au fost liderii religioşi evrei din Bucureşti. Nu au invocat nici un motiv, nu au dat nici un răspuns. O opinie personală : numai aşa mai târziu se putea ascunde gestul lui GEORGE ALEXIANU. Dacă comunitatea evreiască i–ar fi răspuns lui GEORGE ALEXIANU asta ar fi însemnat acte, scrisori

etc., iar ***scripta manent*** şi, uneori, rămân în istorie.

2. Personal, GEORGE ALEXIANU a avut cele mai bune relaţii cu evrei foarte importanţi. Medicul de familie, care se îngrijea de cei trei copii ai lui GEORGE ALEXIANU, era evreu, tatăl lui Nicolae Cajal, cel care va ajunge peste ani preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România. În această calitate, Nicolae Cajal nu se sfieşte să aibă dintotdeauna relaţii dintre cele mai bune cu Şerban Alexianu, fiul "criminalului" de război GEORGE ALEXIANU.

De asemenea, cât timp a fost guvernator, în casa lui ALEXIANU venea săptămânal rabinul şef al evreilor din România, Eminenţa Sa Alexandru Şafran. Sub pretextul că dă lecţii de germană copiilor Alexianu, rabinul Alexandru Şafran ţinea astfel legătura cu guvernatorul Transnistriei, evident, pentru a face mai bună viaţa evreilor din Transnistria. Din păcate, la proces, rabinul Alexandru Şafran nu s–a grăbit să participe ca martor al apărării lui GEORGE ALEXIANU. Abia peste mai bine de o jumătate de veac, Alexandru Şafran îi va încredinţa lui Şerban Alexianu următorul înscris : **"Lui Şerban Alexianu, amic din tinereţea noastră, în amintirea ilustrului său părinte, care în întreaga–i viaţă şi activitate profesională şi mai ales în perioada neagră a războiului a făcut din inimă şi total dezinteresat atât de mult pentru comunitate. A plătit** **<u>la comanda comunistă</u>** (s.n.) **cumplit şi total nedrept. Întreaga–i suferinţă să–i fie izbăvită."** Încredinţându–i acest înscris, marele rabin al Genevei i–a cerut d–lui Şerban Alexianu să nu publice înscrisul "decât după moartea mea." Lamentabilă exigenţă ! Din care îmi permit să deduc, ca opinie strict personală, un singur lucru : rabinul Alexandru Şafran nu crede nici în Dumnezeu, nici în mântuirea sufletului ! Nici în omenie !

3. În schimb, Papa Ioan Paul al II–lea, când a venit în România, în 1999, şi a dat cu această ocazie o recepţie oficială, a ţinut ca printre invitaţii săi să se numere şi dl Şerban Alexianu ! Oarecum surprins, dl. Şerban Alexianu s–a consultat cu prietenul său, dl. academician Nicolae Cajal, încercând să priceapă ce anume a determinat acest gest al Sfântului Părinte. Domnul academician a găsit explicaţia : aşa cum şi domnia sa ştia, în 1943, nunţiul papal monseniorul Andrea Cassulo, la cererea Papei Pius al XII–lea, a făcut o vizită în Transnistria, pentru a vedea cum sunt trataţi evreii deportaţi. Tot ce a constatat monseniorul Cassulo a consemnat în raportul înaintat către Sfântul Scaun. Papa Pius al XII–lea, sensibil la acest subiect (în ciuda minciunilor ulterior scornite pe seama nepăsării Sale – vezi filmul recent *Amen*), l–a onorat pe destoinicul guvernator al Transnistriei decorându–l cu înalta distincţie papală ***Orbis et Urbis*** care în acel an, 1943, a fost acordată unei singure persoane, românului GEORGE ALEXIANU, guvernatorul Transnistriei.

Gestul papei Ioan Paul al II–lea faţă de fiul lui GEORGE ALEXIANU are o semnificaţie limpede şi unică : **Vaticanul, una din cele mai bine informate instituţii de pe planetă, îşi menţine în anul 1999 aprecierea pe care a făcut–o în 1943 faţă de persoana şi activitatea lui GEORGE ALEXIANU, ceea ce, implicit, înseamnă dezavuarea de către Vatican a procesului prin care GEORGE ALEXIANU a fost condamnat la moarte şi executat pentru imaginare "crime împotriva păcii şi a umanităţii."**

4. Să menţionăm şi altă apreciere contemporană cu activitatea profesorului GEORGE ALEXIANU în Transnistria. Adresându–se ambasadorului român de la Vichy şi doamnei Cantacuzino, mareşalul Petain a declarat : **"Cea mai mare glorie a Dumneavoastră, a românilor, se poate considera modul civilizat şi uman în care aţi administrat Transnistria şi realizările obţinute."** (Vezi Olivian Verenca, ***Administraţia civilă română în Transnistria 1941–1944,*** Bucureşti, 2000, p. 254).

Închei aceste însemnări despre GEORGE ALEXIANU convins că salvarea Neamului Românesc nu este posibilă atâta vreme cât mai admitem ca unor oameni de calibrul lui GEORGE ALEXIANU să le fie terfelită amintirea de nişte infractori deveniţi guvernanţi. Unor oameni ca GEORGE ALEXIANU, cu care Dumnezeu a dăruit Neamul Românesc, se cuvine să le ridicăm statuia recunoştinţei noastre în toate cărţile de şcoală, oferindu–i ca modele de omenie urmaşilor noştri !

E foarte bine că Ministerul Educaţiei a decis să introducă în programa şcolară lecţii despre holocaust. Din cuprinsul acestor lecţii nu poate lipsi adevărul despre GEORGE ALEXIANU ! Adevărul despre omenia românească! Adevărul despre recunoştinţa şi mai ales despre nerecunoştinţa evreiască !

8. Ce ne spune *Cartea Neagră*?

Cartea Neagră este o lucrare vastă, în trei volume, redactată de Matatias Carp, evreu, o vreme secretar al lui Wilhelm Filderman. Aşadar, contemporan cu evenimentele descrise şi comentate : guvernarea legionară, pogromul de la Iaşi şi "holocaustul" din Transnistria. Evident, termenul ***holocaust*** nu era încă lansat la sfârşitul anilor '40, când se publică lucrarea lui Matatias Carp. Ea conţine atât documentele autentice, de valoare istorică, propriu–zis documentară, cât şi texte de propagandă, de literatură politică, pe seama cărora te poţi documenta numai asupra istoriei mistificării adevărului. În această istorie intră şi holocaustul din România, ca un capitol dezonorant pentru cei care l–au scris.

Dintre cărţile holocaustizante, ***Cartea Neagră*** pare scrisă şi întocmită cu un plus de bună–credinţă (sau de naivitate), faţă de lucrările ce s–au scris după aceea. Astfel că, din documentele autentice publicate, o lectură atentă poate deduce suficiente argumente care să infirme teza lucrării şi corolarul ei de azi, Ordonanţa nr. 31/2002. Altminteri, reaua credinţă a lui Matatias Carp este deseori supărătoare prin stridenţă şi nestăpânire.

Principala concluzie după lectura ***Cărţii Negre*** este aceea că autorul nu reuşeşte să identifice, printre sutele, poate miile de documente cercetate, nici cea mai mică dovadă că autorităţile din România au dorit, au încercat sau măcar au intenţionat un program de exterminare a evreilor din România ! Sau măcar unul de persecutare a evreilor ! Documentele publicate sunt elocvente prin absenţa documentelor care să–l incrimineze propriu–zis pe mareşalul Antonescu sau măcar pe legionari.

Dimpotrivă, ***Cartea Neagră*** conţine suficiente elemente care, la o lectură atentă şi de bună credinţă, nu pot duce decât la respingerea ideii de holocaust petrecut în România. Le vom prezenta pe câteva, deduse din lectura volumului III, subin-

titulat *Transnistria.*

Mai întâi semnalăm că o serie de documente ilustrează convingător faptul că în Basarabia şi Transnistria, după 1 iulie 1941, mulţi evrei au suferit, mulţi evrei au fost ucişi ! Spre deosebire de autorii de azi, Matatias Carp publică însă şi o parte, e drept, mică, din documentele care atestă însă că evreii sunt cei care "au început", că nebunia bolşevică i–a împins pe mulţi evrei la crime împotriva românilor. Cred că îi putem rămâne datori lui Matatias Carp pentru publicarea scrisorilor de răspuns ale mareşalului adresate lui W. Filderman şi H. Clejan, scrisori pe care autori ca Z. Ornea, Lia Benjamin, Dinu Giurescu, Radu Ioanid ş.a., ***eiusdem farinae***, s–au ferit să le pomenească şi să le comenteze vreodată. Din documentele publicate de Carp se poate deduce şi care sunt dimensiunile fizice, numerice, ale hecatombei. Mult, foarte mult sub dimensiunile (cifrele) înscrise în piatră la templul Coral din Bucureşti. În mod probabil corect, documentele publicate în ***Cartea Neagră*** stabilesc şi faptul că majoritatea evreilor ucişi cu bună ştiinţă în Basarabia şi Bucovina au fost executaţi de armata germană. Ceea ce încearcă să ascundă Matatias Carp este "detaliul" că aceste execuţii în masă erau deseori **represalii** militare, care în toate războaiele, inclusiv în al II–lea război mondial, au fost practicate de toate armatele. Atât de nemţi, cât şi de englezi ! Atât de japonezi, cât şi de americani. Precum şi de evrei, ca militari în armata statului Israel ! Chiar şi în zilele noastre ! Din acest punct de vedere este cu totul remarcabil un document german, prin care comandantul Armatei a XI–a, adresându–se Statului Major Român, critică cu severitate uciderea a 40 de evrei la Tăura Nouă. Iată textul :

(36.) ***"Referitor la uciderea de evrei la Tăura Nouă (...) Atitudinea şi comportarea arătată în raport a unor reprezentanţi ai trupelor române serveşte numai pentru a scădea prestigiul armatei române şi în acelaşi timp acela al armatei germane, în faţa opiniei publice mondiale*** (sic !). ***Rugăm încă o dată şi foarte urgent, a avea grijă, prin luarea măsurilor celor mai severe în cadrul trupelor române ca, în nici un caz, să nu se mai repete alte incidente."*** Semnează "Maior de Stat Major Ranck". (p. 59)

În consens cu acest document, sunt multe documente provenite de la autorităţile româneşti prin care se face vădită grija acestora de a pune capăt sau de a împiedica abuzurile împotriva evreilor, de a combate tentaţia unor militari români de a se deda la represalii individuale, fără ordinul superiorilor. Evident, ca–n orice război, s–au produs şi în Transnistria crime, jafuri, violuri. Dar ***Cartea Neagră*** conţine o serie întreagă de documente care ilustrează destul de corect preocuparea autorităţilor româneşti de a pedepsi şi descuraja aceste fapte. (Vezi documentele 5–30, din primul capitol, şi altele).

Câteva documente vorbesc despre evreii evacuaţi sau plecaţi din Basarabia odată cu armatele sovietice şi pe care armata română îi găseşte rătăcind dincolo de Nistru.

(37.)***"Am onoarea a raporta că în ziua de 9 august a.c. la Roşcov a sosit un grup de aproximativ 2.000 de evrei dintre acei fugiţi odată cu armatele sovietice. Aceşti evrei au fost strânşi din zonă de armatele române şi dirijaţi la căminurile***

lor. (...) Rog a se da ordin ca trupele în mersul lor să nu mai strângă evrei şi să–i trimită înapoi, ci să–i împingă tot înainte (spre Est), altfel vom umple malul Nistrului dinspre Ucraina cu toată evreimea din Basarabia şi Bucovina." (p. 104)

(38.) *"Am onoarea a raporta că în comuna Edinţi, judeţul Hotin, se găsesc aproximativ 10.000 evrei. Aceştia locuiesc prin casele părăsite, în cea mai mare murdărie. Nu au săpun, nu au posibilitatea să se spele, să se deparaziteze. Între ei sunt numeroşi bolnavi. Evreii nu sunt izolaţi şi nu sunt păziţi, constituind un focar de infecţie şi de pericol permanent pentru populaţie şi armata în trecere. (...) Am onoarea a vă ruga să binevoiţi a da ordin Inspectoratului Cernăuţi să trimită la faţa locului pe Comandantul Legiunii Hotin pentru organizarea şi paza lagărului, organizând totodată şi modalitatea hrănirii lor."* (p. 105)

(39.) *"Legiunea Jandarmi Soroca raportează că în ziua de 5 august, germanii au retrecut Nistrul la Atachi 3.000 de evrei dintre cei 12.000 care fuseseră trecuţi peste Nistru la Moghilev. Se aşteaptă retrimiterea şi a celorlalţi. Daţi ordin pentru oprirea lor într–un lagăr mai înapoi."* (p. 102)

(40.) *"Legiunea de Jandarmi Soroca raportează că în noaptea de 4–5 august a.c. pe şoseaua Lipnic–Atachi, sunt circa 20.000 evrei aduşi din Hotin şi Storojineţ. La Moghilev nu se mai poate trece, fiind refuzaţi de germani. S–a dat ordin pentru înapoierea lor la legiunile respective."* (p. 102)

(41.) *"Prin punctul Atachi Hotin au fost înapoiaţi 570 de evrei care au fugit de buna lor voie din Basarabia şi 50 de ucrainieni indezirabili."* (p. 102)

(42.) *"Raportăm că în noaptea de 17 / 18 august 1941 au fost trecuţi din Ucraina în Basarabia 12.500 de evrei. Daţi ordin telegrafic să–i treacă imediat peste Nistru în Ucraina."* (p. 111)

Nu e greu de imaginat tragedia umană ce se ascunde în spatele acestor consemnări seci, tragedia a zeci de mii de evrei care s–au lăsat amăgiţi de propaganda bolşevică şi şi–au părăsit căminele ! Dar, în cazul acesta, ce răspundere revine autorităţilor româneşti pentru destinul acestor nefericiţi ? De ce nici un autor evreu nu deplânge **naivitatea** celor care au părăsit Basarabia şi Bucovina ca duşmani ai neamului românesc şi **ticăloşia** celor care i–au manipulat în acest sens ? Căci, se ştie, evreii, când acţionează în masă, o fac după sfatul cuiva, nu totdeauna al rabinului de la Buhuşi ! De ce evreii nu încearcă să–i identifice pe cei care au plănuit comportamentul lor atât de duşmănos faţă de români ? Drama evreilor consumată în Transnistria trebuie cercetată şi din perspectiva aceasta ! A răspunderii acelor evrei care i–au condus pe ceilalţi evrei să facă ceea ce au făcut, atrăgând asupra lor consecinţe de care vinovaţi sunt şi evreii ! Uneori vinovaţi sunt în primul rând evreii, evreii comunişti, falşii profeţi ai bolşevismului atotbiruitor !

Dinaintea acestui comportament neloial al majorităţii evreilor din Basarabia şi Bucovina, nu ne mai miră atât de tare declaraţiile lui Mihai Antonescu :

(43.) *"Eu sunt pentru migraţiunea forţată a întregului element evreiesc* (s.n.) *din Basarabia şi Bucovina, care trebuie zvârlit peste graniţă. De asemenea sunt pentru migraţiunea forţată a elementului ucrainian, care nu are ce căuta aici în momentul acesta."* (p. 96)

E vorba, *nota bene*, **de migrațiune, nu de exterminare**. Desigur, mulți evrei nu meritau acest tratament, dar atunci când majoritatea evreilor "migraseră" de bună voie în URSS pentru a scăpa de pedeapsa legii penale, ceilalți evrei nu se puteau aștepta la un tratament detașat de aceste evenimente neașteptate, de acest comportament *evreiesc* inadmisibil.

Interesante sunt și documentele care prezintă **(44.) "o situație a coloniilor și târgurilor evreiești cu arătarea în dreptul lor a caselor, grădinilor, terenurilor și întreprinderilor industriale rămase de la evreii refugiați în URSS."** (p. 113) Din ele se deduce că erau supuse regimului de confiscare numai averile abandonate, ale evreilor "refugiați în URSS", veritabili dezertori !

Comunicat (***"Timpul"*** din 6 noiembrie 1942) :

(44.) "În orașul Bacău, un număr de evrei, în complicitate cu unii funcționari incorecți, au căutat să-și procure acte doveditoare că au luat parte la războiul din 1916–1919, în linia de foc.

Evreii au fost trimiși imediat în Transnistria, iar funcționarii după ce vor executa pedeapsa care le-a fost dată de justiție vor fi internați pentru doi ani într-un lagăr de muncă.

Se aduce pe această cale la cunoștință generală, că se acordă un termen de două luni de la publicarea acestui comunicat, pentru ca toți evreii și străinii care s-au folosit de acte false, să le declare Ministerului Afacerilor Interne. După expirarea acestui termen, cei care vor fi descoperiți că se folosesc de astfel de acte, se vor trimite în Transnistria, dacă sunt evrei, sau vor fi expulzați, dacă sunt străini." (p. 270)

(46.) ***"Se constată că evreii caută să fugă din satele unde sunt plasați, îndreptându-se spre țară, deși prin Ordonanța nr. 23 a Guvernului Transnistriei, toți aceștia sunt socotiți ca spioni și tratați ca atare."*** (p. 332)

(47.) ***"Se semnalează că un grup de militari germani din Moghilău au început să ducă evrei în țară, în schimbul sumei de 50.000–60.000 lei de persoană. (...) Evreii sunt transportați în mașinile nemțești, sub pretextul că sunt duși la lucru. Parte dintre acești evrei au și ajuns la București."*** (p. 332)

(48.) ***"Armata a 3-a ne ordonă următoarele măsuri pentru a împiedica pe evrei de a mai părăsi coloniile și lagărele de internare : (...) să fie executați de fiecare colonie câte un evreu care a fost prins de mai multe ori părăsind domiciliul fixat."*** (p. 371)

(49.) ***"Ordonanța nr. 23 :***

Văzând că pe teritoriul Transnistriei se găsește o numeroasă populație evreiască, care a fost evacuată din diferite zone de luptă, pentru a asigura spatele frontului ;

Văzând necesitatea organizării traiului în comun a acestei populații evacuate ;

Văzând că această populație trebuiește să-și poată găsi <u>un mijloc de existență pe proprie socoteală și prin muncă</u> (s.n.) ***;***

În virtutea deplinelor puteri acordate prin Decretul nr. 1 din august 1941,

dat la Tighina,

Ordonăm :

(...) ***Evreii vor fi cazați, ținându–se seama de numărul membrilor familiei, în locuințele părăsite de refugiații ruși sau evrei. Fiecare familie de evreu care primește o locuință va avea îndatorirea să o pună de îndată în bună stare și să o țină curată. (...) În schimbul lucrului real efectuat, muncitorul va primi un bon de alimente în valoarea unei zile de muncă, socotindu–se ziua de muncă la o marcă pe zi pentru muncitorii cu brațele și 2 mărci pe zi muncitorii profesioniști calificați. (...) Orice evreu găsit în altă localitate decât în aceea în care i s–a fixat domiciliul, fără să aibă aprobarea autorităților, va fi considerat spion și sancționat imediat după legile militare în timp de război.*** " (p. 407–408)

(50.) ***Legea nr. 688, la 22 septembrie 1942 :***

"Se instituie pedeapsa cu moartea pentru evreii de ambele sexe, peste 15 ani, deportați în Transnistria, care ar reveni fraudulos în țară." (p. 410)

Pedeapsa s–a instituit, dar de aplicat nu s–a aplicat niciodată.

Ce se deduce din documentele de mai sus ? Destul de clar credem că se înțelege faptul că în Transnistria evreii nu ajungeau pentru că erau evrei, ci pentru că se aflau în culpă, săvârșiseră vreo fărădelege pentru care legea îi pedepsise. Atât pe evrei, cât și pe alți străini sau pe români înșiși. Dacă ar fi avut unde, pe acei evrei refractari Antonescu i–ar fi expulzat în altă țară. De aceea le–a permis să plece în Palestina. La 22 noiembrie 1942, deci cu mult înainte de cotitura pe care soarta războiului o va face la Stalingrad, când, deci, speranțele în victoria Axei erau încă intacte, Radu Lecca, însărcinatul cu "**problematica evreiască**" din Guvernul României, a convocat o ședință cu toți liderii evreilor pentru a le comunica propunerea Guvernului român ca toți evreii din Transnistria să fie repatriați, să se întoarcă din lagăre, cu condiția să emigreze imediat ! Unde oare în Europa ocupată de naziști s–a mai făcut evreilor o asemenea ofertă ?!

Cine erau acești evrei deveniți atât de indezirabili pentru guvernanții români ? Citām dintr–un document semnat de Ministrul de Interne :

(51.) ***"În Transnistria au fost evacuați următoarele categorii de evrei:***

1 Activanți comuniști

2. Cei evacuați din Basarabia și Bucovina

3. Cei care au cerut repatrierea în URSS

4. Cei care au contravenit dispozițiilor privitoare la munca obligatorie." (p. 451)

Despre evreii comuniști deportați numai pentru că erau cunoscuți ca ***"activanți comuniști"*** aflăm că trăiau ***"liberi în Transnistria sau în lagărul Vapniarca"***, pedeapsa lor constând mai ales în aceea că ***"nu pot fi readuși în țară"*** (p. 451). Le era interzisă România. Altă pedeapsă nu li se aplica ! Erau *persona non grata* ! Ce era rău în asta ? Întru cât o asemenea măsură este rasistă, anti–semită sau criminală ?

(52.) "În lagărul Slivina se găsesc următoarele categorii de evrei:

1. Evreii din Basarabia și Bucovina care s–au retras din acele provincii odată cu retragerea trupelor sovietice.

2. Evreii originari din Transnistria.

3. Evreii din țară, care au săvârşit infracțiuni de drept comun şi au fost pedepsiți cu internare în lagăr.

4. Evreii infractori recidivişti, care ne–au fost trimişi de prefectura poliției Capitalei." (p. 450)

(53.) ***"Deportarea în Transnistria a evreilor din Bucovina şi Basarabia a fost o măsură politică*** (s.n.), ***iar a celor din restul țării a fost prevăzută ca măsură de sancționare a acelora care nu–şi îndeplinesc obligațiile față de stat."*** (p. 453)

Din ***Cartea Neagră*** aflăm că în Transnistria au fost "evacuați" şi

(54.) ***"creştini internați pe bază de diferite condamnări date de instanțele civile şi militare precum şi creştini trimişi special pe baza altor dispoziții."*** (p. 437)

Pentru a înțelege motivația autorităților române, trebuie să ne raportăm şi la Legea 791 din 1941, conform căreia :

(55.) ***"Pierd naționalitatea română :***

– Acei care au cerut după 28 iunie 1940 reîntoarcerea în teritoriile cedate ; (...)

– Acei care în timpul evacuării Basarabiei şi Bucovinei de Nord, sau după această dată, au făcut fapte de duşmănie contra populației române, au vătămat interesele româneşti sau au manifestat public sentimente ostile neamului sau țării." (p. 405)

Cine ar putea pretinde că această lege ar fi o lege rasistă, criminală, anti–semită ? În principiile ei, această lege este oricând şi oriunde aplicabilă, căci leagă naționalitatea (mai exact spus, cetățenia) de loialitate, condiție perfect normală pentru oricare stat de drept.

Este consemnată de Matatias Carp şi reacția generalului Picky Vasiliu, ministru de interne, confruntat cu "invazia" de evrei din Polonia şi Ungaria, la care se adăugau la un moment şi câteva sute de evrei din Franța :

(56.) ***"România nu–i poate primi pe toți evreii. Fiecare evreu să–şi suporte soarta în propria țară."*** (p. 469)

De aceea, în condițiile în care evreii din toată Europa îşi făcuseră un vis din a ajunge să trăiască în România – ceea ce era sinonim cu supraviețuirea, este de neînțeles, dar şi de condamnat chiar şi azi, după 60 de ani, lipsa de loialitate a evreilor care s–au dedat la acțiuni anti–româneşti, în solda bolşevismului rusesc, sovietic.

(57.) ***"Inspectoratul General al Jandarmeriei este informat că organele însărcinate cu executarea acestor operațiuni (militare şi civile) au săvârşit o serie de abuzuri şi asupra unora din aceste persoane se găsesc sume mari de bani şi valori ridicate de la evrei, fără a fi depuse. În scopul descoperirii acestora veți proceda chiar la cercetări şi percheziții."*** (p. 197)

(58.) ***"Aducând la cunoştința Domniei Voastre cele de mai sus, vă rog să binevoiți a aprecia şi hotărî asupra măsurilor ce urmează a se lua întrucât funcționarii administrativi mai sus numiți s–au făcut vinovați de următoarele infracțiuni :***

1. Moral : Au traficat şi creat fonduri care jignesc profund sentimentul național prin eludarea ordinelor de curățire a țării de elementele evreieşti ostile şi

periculoase siguranței statului (s.n.).

2. Penal : Abuz de putere art. 245–248 Cod Penal ; mită art. 250–251 C.P. ; Nedreptele luări art. 238–241 C.P. ; Călcarea dispozițiunilor Legii Contabilității Publice (p. 199)

Cum spuneam mai sus, nu sunt puține documentele care denotă că autoritățile românești, luând cunoștință de abuzurile și neregulile pe care le săvârșeau unii funcționari publici în dauna evreilor reacționează corect împotriva acestor abuzuri, chiar și atunci când victimele erau ***"elemente evreiești ostile și periculoase siguranței statului"***. Se ajunge chiar la următoarea situație : autoritățile își dau seama că evreii evacuați, timorați de situația în care se aflau, suportau unele abuzuri și nu aveau curajul să le reclame. Drept care serviciile secrete recurg la o stratagemă ingenioasă : strecoară un evreu, agent al siguranței, printre evreii din lagăr pentru a afla abuzurile care se produc asupra evreilor :

(59.) ***"S–au produs și continuă să se producă nu numai abuzuri din partea autorităților locale, dar și intervenția multor persoane particulare, care abuzând de situația în care se găsesc evreii din Moghilău îi înșeală cu mari sume de bani, promițându–le fie scoaterea din acea regiune, fie aducerea de alimente, scrisori etc. Pentru identificarea acestor abuzuri și mai ales a celor care le practică*** (s.n.) ***este absolută nevoie să se plaseze în acea regiune agenți care să ne țină la curent cu tot ce se petrece în acea regiune. Ținând seama însă că evreii chiar când sunt înșelați nu reclamă și nu denunță autorităților pe cei ce–i înșeală, propun ca agentul ce va fi trimis la Moghilău să fie de origine evreu, (...) cu misiunea de a vă informa de toate abuzurile ce se săvârșesc în legătură cu evreii evacuați."*** (p. 347)

Documentul citat este din 8 ianuarie 1942, de la Șeful Biroului Special al Jandarmeriei, adică la o săptămână după ce se încheiase uciderea a 260.000 de evrei în curtea templului Coral din București ! Jandarmeria română fiind deseori citată ca unul din autorii holocaustului din România ! Cum e posibil ca această Jandarmerie ucigașă a zeci de mii de evrei să fie în același timp preocupată de abuzurile ce se săvârșeau față de evreii evacuați ?!

Săconsemnăm și informațiacuprinsă în documentul publicat la pag.129–130:

(60.) ***"Comandanții de Legiuni în unire cu autoritățile administrative vor dota fiecare convoi cu câte 50 căruțe, care vor transporta din bagaje și pe cei neputincioși a executa marșuri. (...) Pentru ofițerii conducători de convoaie se atrage atenția de a pune în vedere escortei a nu–i jefui pe evrei, iar cei ce vor comite asemenea fapte vor fi împușcați*** (s.n.). ***Ordinul primit mai prevedea măsuri de pază a convoaielor și împușcarea celor ce jefuiesc*** (s.n.).

Unde este atitudinea criminală a autorităților civile și militare românești ?

Cartea Neagră cuprinde și câteva memorii către Centrala Evreilor din România redactate de ing. S. Jägendorf, președinte al Comitetului Evreiesc din Moghilău, localitate din Transnistria, deseori pomenită în legătură cu evreii evacuați, zeci de mii, care s–au perindat prin regiunea respectivă. Așadar, este vorba de texte, de mesaje ale unui evreu din Transnistria către evreii din București. Conținutul acestor memorii se referă, firește, la problemele, necazurile și suferințele evreilor din

Transnistria, mai vechi sau mai recente. Dar nimic, absolut nimic din aceste texte nu concordă cu ideea că în Transnistria, de mâna sau din vina autorităţilor româneşti, au murit nu zeci de mii, dar nici măcar câteva sute, câteva mii de evrei !

Abia în declaraţiile unui M. Katz, fost preşedinte şi el al Comitetului Evreilor din Moghilău, declaraţii date după instaurarea la putere în România a comuniştilor, evrei şi români, întâlnim afirmaţii şi informaţii halucinante, frizând patologia : **(61).)** ***"Internaţii lagărului, neavând posibilitatea aprovizionării cu alimente, se hrăneau cu excremente omeneşti, iar mai târziu cu cadavre omeneşti. Numărul celor morţi în acest lagăr a atins procentul de 80 %, restul de 20 % reuşind să fugă."*** (p. 380) Cred că publicarea în întregime a memoriului "d–lui M. Katz" ar fi utilă pentru a înţelege psihologia care a dat naştere, după război, săpunului din grăsime de evreu, abajururilor din piele de evreu sau trupurilor de carne cusher de evreu atârnate la abator ! Memoriul d–lui M. Katz ar face o frumoasă pereche cu rechizitoriul acuzatorului public din procesul aşa–zis al Marii Trădări Naţionale, prezent şi el, fragmentar, în ***Cartea Neagră***. Desigur, într–o discuţie cât de cât serioasă, aceste texte nu pot fi considerate documente cu valoare de adevăr.

Acordăm însă o astfel de valoare notelor şi memoriilor pe care ***dr. W. Filderman, "conducătorul de fapt al populaţiei evreieşti"***, cum îl numeşte Matatias Carp, după întoarcerea sa din Transnistria le va înainta guvernului. Subiectul acestor intervenţii : readucerea în ţară a evreilor din Transnistria, în primul rând a orfanilor. Nu se mai vorbeşte nimic despre ucideri în masă, despre atrocităţi împotriva evreilor ! Exact invers : era nevoie de readucerea în ţară a evreilor expulzaţi sau deportaţi în Transnistria deoarece felul cum se mişca linia frontului urma să–i expună pe aceşti evrei unei primejdii de moarte atât din partea germanilor, aflaţi în retragere, cât şi din partea sovieticilor, aflaţi în ofensivă. Aşadar, sunt cereri ca evreii să beneficieze de regimul pe care românii îl aplicaseră întotdeauna evreilor, un regim, în acele condiţii istorice, de protecţie ! Într–un astfel de memoriu W. Filderman ne dă cifra **reală** a evreilor supravieţuitori din Transnistria !

Trebuie precizat că **dintotdeauna** evreii au încercat să se sustragă oricărui recensământ efectuat de alogeni. Din varii motive, unul fiind şi acela al impozitelor şi taxelor. Pentru România interbelică mulţi experţi apreciază că evreii erau mult mai mulţi decât au fost consemnaţi în recensământul din 1930. La fel cum şi azi, în România, evreii sunt mai mulţi şi cu altă structură de vârstă decât în statisticile oficiale.

Cu privire la numărul evreilor supravieţuitori în Transnistria, în momentul când se cerea readucerea lor în ţară, conducerea comunităţii evreieşti era direct interesată în **prezentarea cifrei reale,** căci acestor evrei trebuia să li se pună la dispoziţie mijloace de transport şi locuinţe în România. Aceşti evrei, în măsura în care erau readuşi în ţară, urmau să fie număraţi de autorităţi. Aşa se face că cifra evreilor supravieţuitori în Transnistria, până atunci "fixată" la 50.000, începe să ... crească :

(62.) ***"În decursul anilor 1941–1943, din cauza epidemiilor ce s–au ivit şi a imposibilităţii de asistenţă medicală şi profilaxie, o parte dintre evrei au murit şi, după o statistică făcută la 1 septembrie 1943, din 110.033 de evrei deportaţi ar mai***

fi rămas un număr de 50.741. (p. 464), se arată într–un document al Ministerului de Interne.

(63.) ***"După datele din 10 noiembrie ale Ministerului de Interne,*** se spune în scrisoarea arhitectului H. Clejan către Mareşalul Ion Antonescu, ***la 2 februarie 1944, au mai rămas 55.000 de evrei din cei 110.000 evrei deportaţi. Din aceştia au fost repatriaţi 6.300 de dorohoieni şi 700 de deportaţi politici, în total circa 7.000 de repatriaţi, rămânând aşadar 48.000. După datele culese însă de Comisia pentru Transnistria ar fi rămas 58.000"*** (p. 473)

În fine, după W. Filderman :

(64.) "Nu mai sunt în Transnistria decât 78.000 de evrei" (p. 463), cifră la care dacă adăugăm cei 7.000 de repatriaţi pomeniţi de H. Clejan, rezultă numărul de 85.000 al evreilor care se mai găseau în Transnistria, la începutul lui 1944, din cei 110.000 câţi fuseseră iniţial evacuaţi. Diferenţa ar fi de circa 25.000 evrei dispăruţi. Dar "dispăruţi" nu înseamnă neapărat morţi, iar "morţi" nu înseamnă neapărat ucişi de autorităţile române ! Este ştiut de toată lumea cât era de uşor, pentru evreii tineri îndeosebi, să dispară din aşa zisele lagăre din Transnistria. Iar mulţi, se ştie, dispăreau ca să revină în ţară, la Bucureşti, clandestin. Unii evrei făcând acest drum, contra cost, în autocamioanele trupelor SS ! Astfel că şi cifra de 25.000 este prea mare pentru a–i înregistra pe cei care, la numărătoarea făcută în curtea templului Coral, au ieşit la număr 180.000.

Iată ce înseamnă ***"evrei dispăruţi"*** pentru autorităţile româneşti :

(65.) ***"Se constată că evreii caută să fugă din satele unde sunt plasaţi, îndreptându–se spre ţară, deşi prin Ordonanţa nr. 23 a Guvernământului Transnistriei toţi aceştia sunt socotiţi ca spioni şi trataţi ca atare. S–au dat ordine unităţilor de jandarmi pentru urmărirea şi prinderea evreilor dispăruţi."*** (p. 332) Despre aceşti ***"evrei dispăruţi"***, cât au fost de mulţi sau de puţini, Matatias Carp şi urmaşii săi nu vor să ştie nimic ! Cei mai mulţi autori holocaustizanţi nici nu pomenesc de această categorie de evrei.

Să mai consemnăm un fragment dintr–un text adresat de Radu Lecca către Centrala Evreilor din România :

(66.) ***"În consecinţă, vă invităm ca să intensificaţi colectele pentru o grabnică şi cât mai substanţială ajutorare a coreligionarilor dvs., cunoscând că vă revine personal toată răspunderea unei absenţe de la obligaţiile ce cad exclusiv în sarcina comunităţii evreieşti*** (s.n.), ***cu toate consecinţele unei astfel de abateri de la îndatoririle dvs."*** (p. 387)

Nu este oare cazul să lămurim, măcar acum, despre ce obligaţii este vorba ? Obligaţii ale comunităţii evreieşti din Bucureşti faţă de evreii din Transnistria care aşteptau coletele ! Care colete ? Cumva cele cumpărate cu banii pe care evreii din Occident, din America în primul rând, îi trimiteau la Bucureşti ca să–i ajute pe evreii din Transnistria ?

După cum se ştie – dar se ştie de către foarte puţină lume ! , atât înainte de august 1944, cât şi după, importante personalităţi evreieşti au fost acuzate, în proces penal, de delapidare a fondurilor destinate evreilor din Transnistria. De ce asupra

acestui episod evreimea preferă să tacă ? Nu cumva la Muzeul Holocaustului sunt considerate drept probe istorice textele scrise şi semnate de indivizi care s–au dovedit sperjuri, delapidatori şi mincinoşi, în procesele respective ? Să consemnăm că după 1944, arestat şi anchetat de securitate, Radu Lecca a fost confruntat cu Mişu Benvenisti, unul dintre liderii evrei implicaţi în acţiunile de ajutorare de la Bucureşti a evreilor din Transnistria.

Mişu Benvenisti a fost, ani îndelungaţi, **liderul evreilor sionişti** din România. Confruntarea dintre cei doi este redată, din Arhiva Securităţii (SRI), de către Teodor Wexler şi Mihaela Popov în lucrarea deja citată ***Anchete şi procese uitate***, vol. I, p. 326–332. Ce aflăm din această extraordinară scenă, a confruntării dintre un lider al regimului antonescian, însărcinat cu rezolvarea "problematicii evreieşti", Radu Lecca, şi Mişu Benvenisti, unul din fruntaşii comunităţii evreieşti din România, lider al evreilor sionişti ? Acestuia din urmă, de faţă cu anchetatorul ofiţer de securitate, i se aduc următoarele acuzaţii, pe care Benvenisti nu le respinge :

1. Mişu Benvenisti era prieten cu Mihai Antonescu, omul nr. 2 în regimul de dictatură militară aşa–zis nazistă ;

2. Mişu Benvenisti **(67.)** ***"urma să plece ca curier al lui Mihai Antonescu, în ţările neutre, pentru a convinge evreimea din aceste ţări şi din America că aici în România evreii au fost ocrotiţi de Mihai Antonescu <u>şi guvernul său</u>*** (s.n.). ***La acest lucru, dl. Benvenisti a aderat cu efuziune, recunoscându–i d–lui Mihai Antonescu toate meritele. În discuţia ulterioară, Mihai Antonescu i–a comunicat lui Benvenisti că interesele atât ale evreilor cât şi ale românilor cer ca România să fie ocupată de trupele anglo–americane, iar nu de cele sovietice, lucru la care din nou dl. Benvenisti a aderat cu entuziasm"*** ;

3. ***"Dl. Benvenisti a încasat sume masive de bani din străinătate de la coreligionarii săi pentru a susţine pe evreii nenorociţi din Transnistria şi pentru a susţine mişcarea haluţimilor. <u>Din aceşti bani dl. Benvenisti nu a întrebuinţat un leu în scopurile sus–menţionate</u>"*** (*lucr. cit.*, p. 330) ;

4. ***"Dl. Benvenisti în tot timpul existenţei Centralei a fost protejatul d–lui Mihai Antonescu"*** *(ibidem)* ;

5. Benvenisti, în scrisori trimise în Occident, ***"susţinea că împreună cu haluţimii lui*** (haluţim – tânăr evreu care se pregătea să colonizeze Palestina – n.n.) ***va arunca în aer poduri şi va elibera prizonieri din lagărele poloneze. Eu nu am luat niciodată în serios aceste afirmaţii, <u>ştiam că au ca scop numai încasarea de bani din străinătate pentru acte de eroism imaginar</u> (...) <u>Escroci, nu eroi !</u>*** (s.n.).***"***

În această confruntare, când Mişu Benvenisti încearcă să respingă acuzaţiile, Radu Lecca întreabă : ***"Dl. Benvenisti poate să–mi numească un individ sau o instituţie care a primit ajutor bănesc de la el ?"*** Întrebare rămasă fără răspuns !

Cum se potrivesc aceste afirmaţii despre liderul evreilor sionişti din România cu teoria holocaustului ? Cum a fost posibil ca liderul sionist să fie bun prieten cu şeful guvernului care a dus la moarte aproape 300.000 de evrei ?

9. Curtea cu minciuni ?

Dacă e să dăm crezare cifrelor afişate în curtea templului Coral din Bucureşti – cifre care, nu ne îndoim, sunt preluate întocmai la Muzeul Holocaustului din capitala SUA, mai sunt de lămurit câteva chestiuni. Aceste cifre îi acuză de–a valma pe ***"fasciştii germani, români şi maghiari"*** , ceea ce ne stârneşte de la bun început o întrebare : care este contribuţia propriu–zisă a ***"fasciştilor români"***, fascişti care sunt în primul rând români ? Nu vom spune că în măsura în care un român este fascist el încetează de a mai fi român. Am întâlnit în ultima vreme acest sofism aiuritor : evreii comunişti care s–au "ilustrat" prin crime şi abuzuri, înainte sau după 1944, în măsura în care erau comunişti încetau să mai fie evrei : "aceşti oameni au încetat să fie evrei în momentul în care au intrat în rândurile Partidului Comunist" (Teodor Wexler şi Mihaela Popov, ***lucr. cit.***, p. 10). Aplicând acest principiu, adică scăzându–i pe evreii comunişti din mulţimea numită **evrei**, ar însemna să diminuăm sever numărul evreilor "ucişi mişeleşte". Se pare însă că evreii comunişti sunt evrei curaţi atunci când sunt reprimaţi în vreun fel, dar încetează de a mai fi evrei când se fac ei vinovaţi de crime şi ticăloşii. Ca exerciţiu mental, nu putem să nu ne imaginăm ce ar rămâne din toată povestea cu holocaustul dacă şi nemţii ar zice că "aceşti oameni au încetat să fie germani din momentul în care au intrat în rândurile Partidului Nazist" ! ... S–ar duce de izbelişte tot holo**cashul** !

Nu ne gândim nici o clipă să încercăm a evita răspunderea pentru faptele generaţiilor anterioare, ale părinţilor şi înaintaşilor noştri români ! Buni sau răi, a fi român este o însuşire cu care te naşti şi de care nu te poţi lepăda nicicum ! Cu atât mai puţin nu te poţi lepăda ca să dobândeşti astfel vreun avantaj, vreun privilegiu ! **Sunt român şi nimic din ceea ce este românesc nu mi–e străin !**

De aceea, am dori ca toţi cei care ne acuză de crime, de genocid, să o facă măcar în termeni cât mai exacţi. Bunăoară, din cei circa 400.000 de evrei ucişi mişeleşte în curtea templului Coral, să ni se spună câţi sunt evreii ucişi de germani sau de maghiari, şi câţi sunt evreii ucişi de români ? (Renunţ la determinantul ***fascist***, care are aerul de a încerca să mute responsabilitatea în ograda altuia. Să fim realişti : în momentul de faţă, lumea, opinia publică judecă în termeni simpli şi fundamentali : evrei, germani, români etc.).

Dacă pentru maghiari lucrurile sunt clare, ***circa 130.000 de victime*** dintre evrei, pentru restul, circa 270.000, răspunderea ar reveni germanilor şi românilor . În textul semnalat mai sus semnat de **Nicolae Minei Grünberg**, se spune că în Transnistria germanii ar fi ucis de câteva ori mai mulţi evrei decât românii ("un multiplu", zice autorul). La Iaşi, din cartea pe care o prefaţează Nicolae Minei Grünberg se deduce acelaşi lucru, că pogromul a fost gândit şi executat îndeosebi de germani. Din documentele prezentate în ***Cartea Neagră*** rezultă cam acelaşi lucru, şi despre Iaşi, şi despre Transnistria. Considerăm deci că, pentru a fi luaţi în serios, acuzatorii românilor trebuie să fie ceva mai exacţi şi să ne spună câte victime le punem pe seama românilor şi câte pe seama germanilor !

Deja am acceptat ca tot acest proces de omucidere să fie instrumentat fără a ni se putea arăta corpul victimei, fără a ni se putea spune numele victimei ! În imensa majoritate a cazurilor, din cei 270.000 de evrei "ucişi mişeleşte de fasciştii germani şi români", nu au fost găsite nici cadavrele şi nici lista morţilor nu ne–a fost prezentată. Ci numai cifre !

Baza de calcul am acceptat să fie luată din statistica anului 1930 ! Deşi se ştie că după 1930 au fost mulţi evrei care au plecat din Basarabia în America ! Îndeosebi evreii bogaţi care au fost avertizaţi asupra a ceea ce ar putea să urmeze. Cazul familiei celui care a devenit cunoscutul ziarist Walter Lipman nu e deloc unic. Dar ni se pare prea mult ca acuzatul să fie şi el identificat cu aproximaţie : fasciştii germani ***sau*** români ! Vrem să ştim, acei 260.000 de evrei care nu ies la socoteală, în acte, şi pe care îi considerăm "ucişi mişeleşte", câţi sunt victime ale mişeliei româneşti !

Câtă vreme această cifră nu–i preocupă pe acuzatori, acuzaţia lor îşi pierde din valoare !

Din păcate, fraza de mai sus este valabilă între oameni care raţionează, oameni de bună credinţă. Iar în lumea în care trăim asemenea oameni sunt foarte puţini, majoritatea oamenilor trăind şi gândind sub imperiul unor mecanisme mai degrabă emoţionale decât raţionale. Aşa se face că, în final, din tot ce scrie în curtea templului Coral, "lumea" a dedus un text mai scurt, cu care azi operează cam toată mass–media : ***"din 6.000.000 de evrei, 400.000 au pierit în România"***, ucişi, se înţelege, de români ! Noi, propriu zis, în faţa lumii avem de răspuns acestei acuzaţii ! Îi numeri pe degete pe oamenii care, citind textul din incinta amintită, ar obiecta : **"Bine, dar din aceşti 400.000 de evrei, câţi sunt cei pentru a căror moarte sunt vinovaţi românii, autorităţile româneşti ?"**

Formulăm astfel cererea, pretenţia absolut legitimă, ca în curtea templului Coral ***(1.)*** să fie "inventariaţi" evreii ucişi de români ! Separat de evreii ucişi de germani şi de maghiari !

Iar dintre acei evrei, n–ar strica să ni se spună ***(2.)*** câţi evrei erau comunişti, deci nu mai erau evrei în momentul când Antonescu i–a deportat şi ucis ! Căci, se pare, un evreu, de îndată ce se înscrie în Partidul Comunist, îi creşte la loc "bucăţica ce lipseşte" !

Altminteri, aşa cum arată acum, textul din curtea amintită, veritabilă ***curte a minciunilor*** (sic !), este un text incorect şi parşiv, care manipulează percepţia cititorului neavizat, sădindu–i în minte ideea că România, românii deci, au ucis 400.000 de evrei. În aceste condiţii de ce să ne mai mirăm că alţi autori, mai "informaţi", urcă la 700.000 cifra evreilor "ucişi mişeleşte de fasciştii români", de români adică.

Să mai precizăm o dată că cei 130.000 de evrei "ucişi mişeleşte de fasciştii maghiari" sunt bine înregistraţi, cu nume şi adresă, cu data şi locul decesului bine stabilite. În schimb, celor 270.000 de evrei ce rămân în sarcina fasciştilor "germani şi români", nu li se cunoaşte nici măcar numele, ci numai numărul, dedus din compararea unor cifre. Cifra de la care porneşte calculul îi reprezintă pe evreii recenzaţi ca evrei în 1930. Cât mai era valabilă acea cifră din 1930 în 1941 ?

În plus, e vorba de persoane despre care nu se ştie absolut nimic pozitiv : cum

se numeau, unde locuiau, unde au murit, de ce nu li s–a găsit cadavrul, în ce fel li s–a consemnat moartea etc. Se ştie bine că evreii îşi ţin un registru foarte exact şi minuţios al naşterilor şi al deceselor ! Din păcate şi în mod inexplicabil aceste registre nu sunt puse la dispoziţia celor ce cercetează „holocaustul" din România ! Este de neînţeles şi de neacceptat o asemenea atitudine ! A spune că este de neacceptat înseamnă a refuza să iei în serios acuzaţiile venite din partea celor care nu–şi deschid arhivele pentru o cercetare exhaustivă a documentelor ! Astfel de oameni nu pot fi parteneri într–un dialog între oameni cinstiţi, corecţi.

Să mai adăugăm, adică să subliniem, faptul că pentru moartea evreilor din Iaşi şi Transnistria s–au desfăşurat deja nişte anchete judiciare, în cadrul unor procese, care au stabilit răspunderea unor autorităţi militare germane pentru cei mai mulţi dintre evreii morţi sau dispăruţi la Iaşi şi în Transnistria. Iar cei răspunzători au plătit cu viaţa sau cu libertatea faptele săvârşite !

Solicităm acelaşi tratament şi pentru români. Aşa cum au precizat participanţii la simpozionul ***Holocaust în România ?***, e de neînţeles de ce din partea autorităţilor israeliene abilitate nu există nici un interes să–i identifice pe românii vinovaţi de comiterea crimelor puse pe seama ***românilor*** . Crima de genocid nu se prescrie ! Cu toate acestea, nu s–a preocupat nimeni să–i găsească şi să–i pedepsească pe toţi cei vinovaţi. Au existat nişte procese, care i–au condamnat pe aşa–zişii autori morali. Dar pe făptuitorii propriu–zişi, pe cei care "pe teren" au dat realitate politicii criminale, nimeni nu s–a ostenit să–i afle, să–i pedepsească şi să precizeze, în final, câţi evrei, când, unde şi cum au fost omorâţi de fascişti români. Şi mai ales ***care*** fascişti români ? Cu nume, prenume, adresă etc. Ne aflăm totuşi în secolul al XX–lea, un secol atât de birocratizat ! Şi noi nu putem prezenta nici cadavrul victimei, nici numele victimei şi nici numele criminalului ! Şi asta în peste 250.000 de cazuri ! Nu este oare prea multă imprecizie pentru un act de acuzare atât de grav ? Cum nu se poate mai grav ?!

În loc de concluzii :
Indiferenţa şi complicitatea liderilor evrei la holocaustul din România

În ultima vreme nu mai sunt căutaţi criminalii, autorii abominabilului masacru. Sunt "vânaţi" cei care au stat indiferenţi, care nu au reacţionat la crimele naziste, la drama evreilor. Despre unii dintre aceştia se scriu şi piese de teatru sau filme. Cazul Papei Pius al XII–lea, care, din protector şi salvator a sute de mii de evrei, pe mâna unor mercenari ai actului artistic se trezeşte strămutat în tabăra celor vinovaţi. În această ordine de idei, trebuie menţionat că pe acest subiect s–au mai scris şi alte piese de teatru, nu numai prea cunoscuta ***"Vicarul"***.

Cu vreo 20 de ani în urmă, **"Europa liberă"** ne informa că la Londra cenzura interzisese să se mai joace o piesă de teatru, scrisă de un profesor de istorie, care, la capătul unor investigaţii proprii, ajunsese la concluzia că holocaustul se desfăşurase

în conformitate cu o înțelegere stabilită între Hitler și lideri evrei, reprezentanți așadar ai evreimii. Înțelegerea fusese ca Hitler să–i adune în lagărele de concentrare pe (toți) evreii tarați din punct de vedere biologic și intelectual, nu neapărat ca să–i lichideze, cât ca să–i împiedice să procreeze ! Așadar, holocaustul ar fi făcut parte dintr–o vastă și dementială politică de eugenie, de selecție artificială a rasei evreiești ! Cum teza mi s–a părut chiar nebunească, n–am dat atenție știrii respective. N–am reținut numele autorului și nici al piesei. Țin minte însă justificarea pe care a prezentat–o cenzura britanică : "fără să pună în discuție valabilitatea tezei istorice despre holocaust prezentată în piesă, cenzura consideră că textul rănește prea adânc sensibilitatea celor care au supraviețuit lagărelor de concentrare."

Amintesc această ciudată întâmplare deoarece ea vizează un aspect puțin cercetat : **complicitatea evreiască la Holocaust** ! Nu avem date suficiente pentru a discuta noi acest subiect și nici vreo propensiune oarecare ! Din informații întâmplătoare și disparate, imposibil acum de sistematizat, am rămas însă cu impresia că această complicitate există, că prioritatea acordată de (unii) evrei afacerilor și câștigului financiar i–a determinat să–i facă mari servicii lui Hitler.

Nu departe de complicitate se situează indiferența. De indiferență nu a fost acuzat numai Papa Pius al XII–lea, ci și Roosevelt și Churchill, ba chiar și Charles de Gaulle, care n–au luat atitudine la timp sau chiar niciodată față de holocaust ! Nu știu cât greșesc, dar, cu câțiva ani în urmă, am frunzărit o carte a Hannei Arendt, în care erau adunate zeci de articole publicate de cunoscuta autoare americană în timpul războiului. Texte care, cam toate, tratau probleme evreiești de stringentă actualitate. Una din probleme era să se ia decizia cea mai bună pentru tinerii evrei care evadau din lagărele de concentrare germane și doreau să se angajeze în lupta militară împotriva fascismului. Și anume problema era să lupte încadrați în armata altor state, Anglia, Canada sau SUA, ori să se organizeze în formații proprii sub drapelul Israelului (ce urma să apară după război)? Poate că n–am citit în întregime, toate textele, dar am fost mirat că nu dădeam în acele articole peste nici un comentariu al tragediei evreiești, al genocidului care se producea în lagărele de concentrare. Abia după mai 1945 – dacă nu mă înșel, apăreau la Hannah Arendt primele referiri la genocid !

Dacă cumva greșesc față de Hannah Arendt, cu siguranță am dreptate să mă mir de indiferența altor evrei, de–ai noștri, din România. Și mă voi mira în primul rând de liderii acestor evrei, în frunte cu Wilhelm Filderman, Alexandru Șafran și Mișu Benvenisti, care au avut în acei ani funcții atât de înalte : președinte al Federației Comunităților Evreiești din România, mare rabin al evreilor din România, conducător al evreilor sioniști din România. Nici unul dintre ei, nici în timpul războiului, nici după, nu au denunțat în vreun fel acest teribil genocid a sute de mii de evrei petrecut în România, mai exact, în Basarabia și Transnistria !

Cum să interpretăm prietenia dintre marele rabin Alexandru Șafran și George Alexianu, guvernatorul provinciei unde evreii mureau câteva mii în fiecare zi ?!

Și cum să înțelegem gestul rabinului–șef al evreilor din România, același Alexandru Șafran, de a–i adresa nunțiului papal Andrea Cassulo la 7 aprilie 1944 o

scrisoare de recunoştinţă, din care citām : "**În aceste timpuri dure gândurile noastre se îndreaptă mai mult decât oricând cu respectuoasă gratitudine pentru ceea ce Suveranul Pontif a făcut în favoarea evreilor din România şi din Transnistria în special** (s.n.). **În orele cele mai dificile prin care am trecut noi , evreii din România, sprijinul generos al Sfântului Scaun, prin înalta Voastră personalitate, a fost decisiv şi salutar** (s.n.). **Nu ne este uşor să găsim cuvintele potrivite ca să exprimăm mângâierea şi consolarea ce ne–a adus–o augustul gest al Suveranului Pontif, care a voit să ofere un larg ajutor pentru alinarea suferinţelor evreilor deportaţi.**" Despre ce sprijin generos, decisiv şi salutar pentru evreii din Transnistria mai poate fi vorba când acolo au fost ucişi mişeleşte aproape 300.000 de evrei ?! Una din două: ori rabinul–şef Alexandru Şafran a fost complet iresponsabil scriind în 1944 epistola respectivă, ori povestea cu holocaustul din România şi din Transnistria în special este o minciună neruşinată, un fals de–a dreptul criminal şi de netolerat, infirmat şi prin scrisoarea adresată Bisericii Catolice de către rabinul evreu Alexandru Şafran.

Ce să înţelegem din dialogul purtat de primul ministru al guvernului ucigaş de evrei şi liderul evreilor sionişti, când primul îi cere ca evreii din toată lumea să–şi arate recunoştinţa pentru felul cum autorităţile române s–au purtat cu evreii şi să facă loby pentru români pe lângă guvernul american şi englez ?! Ce să înţelegem din faptul că cei doi, călău şi victimă, erau buni prieteni ? Ce să înţelegem din faptul că nici un evreu nu i–a reproşat lui Mişu Benvenisti această prietenie, nici măcar când Benvenisti a ajuns în Israel ! Singuri, comuniştii, evrei şi români, l–au acuzat pentru această colaborare !

Aceeaşi întrebare pentru Filderman ! Cum de se pronunţă despre Antonescu în termenii în care a făcut–o dinaintea unei instanţe juridice elveţiene, absolvindu–l pe Ion Antonescu de orice vinovăţie faţă de evrei ?!

Ce să înţelegem din faptul că un medic evreu i–a îngrijit copiii lui George Alexianu, iar fiul medicului, evreu, ajuns peste ani academician şi preşedinte al Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România, va păstra o vie prietenie cu fiul celui care a fost în 1946 condamnat la moarte pentru crimele petrecute în Transnistria, crime împotriva păcii şi a umanităţii ! Împotriva evreilor !

Cum să interpretăm faptul că dintre sutele de scriitori şi publicişti evrei din România, practic nici unul nu a scris despre Transnistria, nici când au emigrat şi au ajuns în Israel ! Unde este literatura şi publicistica despre suferinţele evreieşti din România, din Transnistria ?!

Scriitorii şi ziariştii evrei, ca şi confraţii lor get–beget români, au scris atâtea minciuni despre comuniştii ilegalişti, despre lupta lor eroică împotriva nazismului, a fasciştilor "germani şi români" ! De ce n–au scris şi despre adevărata faţă a nazismului, cea dezvăluită în Transnistria ?!

Moses Rosen, rabinul roşu, a declarat în 1990 că "Holocaustul a început în România" ! Dar cum se face că până în 1990 nu a scos o vorbă în acest sens ? Putea foarte bine Moses Rosen să moară cu un an–doi mai devreme, şi ar fi dus cu el în mormânt secretul cutremurător : holocaustul a început în România ! Când deţii un astfel

de secret nu–l păstrezi pentru ultimul an din viață, mai ales dacă te afli într–o poziție în care mulți te caracterizau drept "cel mai puternic om din România". De cine se temea Moses Rosen de nu spunea adevărul ?!

Este ciudat acest comportament al liderilor evrei, al evreilor înșiși, pe care nu i–am auzit până în 1990 pe nici unul, nici pe Henry Wald, nici pe Șt. Cazimir, reclamând holocaustul din România !

Cum au putut să tacă indiferenți atâta amar de ani ?!

Autorul acestor rânduri a considerat că un asemenea subiect nu poate fi ratat de un publicist care se respectă. Și am scris despre holocaust, bucuros să consemnez în mai multe rânduri faptul că în România a fost "o oază" pentru evreii din anii grei ai holocaustului ! Și nici un evreu nu m–a tras de mânecă să–mi spună că am greșit !

Abia după 1990, când la conducerea și controlul României au revenit evreii cominterniști, povestea cu holocaustul din Transnistria, din România, este pusă pe tapet, ca un motiv în plus pentru români să priceapă sensul evenimentelor din Decembrie, inclusiv al asasinării lui Ceaușescu !

De ce au fost asasinați Ion Antonescu, Mihai Antonescu și George Alexianu, care au făcut atât de mult bine evreilor ? Întrebarea depășește posibilitățile subsemnatului de a oferi un răspuns în care el însuși să creadă ! Căci, în asemenea situații, încerci să te pui în locul, în pielea celui pe care vrei să–l înțelegi, să pricepi care a fost resortul logic, sufletesc sau mental sub al cărui impuls evreii au acționat într–un fel pe care, ca om, nu–l poți înțelege și accepta!

Evident, comuniștii evrei, ca bolșevici, aveau multe pe care nu i le puteau ierta lui Ion Antonescu. Mai presus de toate, nu este deloc exclus ca, în sinea lor și în conclavuri de taină, evreii să–i fi reproșat lui Ion Antonescu mai ales rolul decisiv pe care mareșalul l–a avut, ca șef de stat major, în acțiunea militară prin care românii au pus capăt în 1919 Revoluției Bolșevice din Ungaria, revoluție al cărei eșec a însemnat prăbușirea proiectului leninist, cominternist, al Revoluției Mondiale, al exportului de revoluție în toată Europa, în toată lumea. Noi nu știm, dar ar trebui să ne întrebăm cu toată seriozitatea ce s–ar fi întâmplat cu omenirea asta dacă românii, de capul lor și împotriva tuturor directivelor și sfaturilor primite de la cancelariile apusene, nu ar fi acționat așa cum au făcut–o în 1919. Alții, și în primul rând cei angajați în desfășurarea Revoluției Bolșevice din Ungaria, condusă de evreul Bela Kuhn și alți(evrei) comuniști, probabil că știu bine ce urma să se întâmple dacă opincarii de români ar fi rămas acasă, în banca lor, și n–ar fi plecat, sub comanda generalului Prezan, să facă politică și istorie mondială la Budapesta ! Căci, probabil, acestea erau dimensiunile, **mondiale**, a ceea ce urma să se întâmple după victoria revoluției socialiste din Ungaria ! Alții, și în primul rând evreii comuniști, știu bine care a fost paguba lor de pe urma acțiunii militare a românilor, de pe urma adversității pe care Ion Antonescu a arătat–o atunci și întotdeauna comuniștilor ! Astfel că ura cu care evreii comuniști l–au judecat în mai 1946 și cu care l–au urmărit chiar și după ce l–au ucis mișelește, ură pe care o regăsim și în subtextul Ordonanței nr. 31/2002 a Guvernului României, este o ură, din partea iudeo–comuniștilor, bine meritată de mareșalul Ion Antonescu, erou și martir al Neamului Românesc, al acțiunii Binelui împotriva Răului

planetar. Căci asta a fost Ion Antonescu şi românii săi, **ciotul** de care în 1919 s–a împiedicat întreg aliotmanul comunist, bolşevic.

Revenind însă în planul certitudinilor, istoria celor petrecute poate să consemneze cu inima împăcată că nici Ion Antonescu, nici Mihai Antonescu şi nici George Alexianu nu au fost implicaţi într–un genocid anti–evreiesc, într–un holocaust ! Că nu pot fi numite genocid sau holocaust suferinţele prin care au trecut evreii din România în anii celui de–al doilea război mondial, cu nimic mai mari decât ale românilor, al căror tribut de sânge – aproape un milion de victime, nu este o cifră dedusă din alte cifre, ci este o cifră teribil de reală, de o concreteţe cumplită, indubitabilă din păcate.

ION COJA

Anexa 2

DECLARAȚIA
participanților la simpozionul internațional „HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA ?”, desfăşurat la Bucureşti, 14–16 iunie 2001

Ne adresăm înaltelor foruri politice, morale şi academice din întreaga lume, capabile să ia atitudine şi să–şi exprime un punct de vedere documentat şi argumentat asupra unui subiect extrem de important pentru poporul român : acuzația potrivit căreia România a fost părtaşă la holocaustul evreiesc din anii 1940–1945. Sunt avansate cifre care urcă până la 800.000 (opt sute de mii) numărul evreilor care şi–au pierdut viața în aceste condiții, ca victime ale unui genocid, ale unui holocaust provocat şi organizat de autoritățile româneşti. În mod deosebit, incintele memoriale de la Tel Aviv şi Washington fac mențiune de această cumplită hecatombă, răspândind în conştiința omenirii faima tristă a acestui carnagiu care s–ar fi petrecut pe teritoriul României sau din pricina autorităților româneşti, a poporului român.

Ne vedem puşi în situația de a semnala şi sublinia faptul că dovezile invocate în sprijinul acestei acuzații sunt extrem de precare şi de neconvingătoare în raport cu gravitatea acuzațiilor.

De asemenea, se cunoaşte bine faptul că, dimpotrivă, foarte multe personalități, inclusiv de naționalitate evreiască, printre care şi reputați istorici, au semnalat situația de excepție de care au avut parte evreii în România anilor ’40, când România a reprezentat pentru sute de mii de evrei “o oază de linişte şi pace” (Malcolm Randolph) ... Însuşi Wilhelm Filderman, preşedinte al Uniunii Evreilor din România perioada 1940–1945, declara în 1946 că ***“în nici o țară dominată de nazişti, nu a supraviețuit o aşa de mare proporție a populației evreieşti”***. Această concluzie a fost reluată în cadrul Congresului Institutului Internațional de Statistică, Stockholm, 8–15 august 1957, în comunicarea intitulată *“Regional Developement of the Jewish Population in Romania”*.

Definitiv convingătoare în acest sens este declarația dată de acelaşi Wilhelm Filderman în 1955, în fața unui tribunal elvețian. Iată fragmentul edificator :

Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Preşedinte a Uniunii Comunităților Evreieşti din România şi Preşedinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Brodway at 71 St, declar următoarele :

“(...) În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susținută cu Mareşalul Antonescu. Acesta <u>a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuşi la persecuția germanilor–nazişti</u> (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită, iar vexațiile de care au

suferit evreii au fost opera naziştilor germani şi a Gărzii de Fier. Am fost martor al unor mişcătoare scene de solidaritate şi de ajutor între români şi evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareşalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aş aminti doar câteva exemple :

- **Grație intervenției energice a Mareşalului Antonescu, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina ;**
- **El a dat paşapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol;**
- **Grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându–le să pară pierdute, le–a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.**

Menționez acestea pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, şi–a demonstrat sentimentele de umanitate şi moderație politică".

*

Noi, semnatarii documentului de față, contestăm în modul cel mai solemn şi mai categoric realitatea unui holocaust antievreiesc produs vreodată în România şi cerem, din partea celor care susțin producerea acestui holocaust, să îşi facă cunoscute temeiurile, argumentele şi dovezile, întreg probatoriul valabil şi acceptabil sub aspect juridic şi ştiințific, punându–l la dispoziția opiniei publice internaționale.

Noi nu excludem deloc eventualitatea ca, prin contestarea ideii de holocaust şi genocid antievreiesc în România, noi să ne situăm, fără voia şi fără ştiința noastră, pe o poziție greşită, a neadevărului, de a ne înşela aşadar asupra celor petrecute în anii '40 – '45. De aceea, noi cerem o judecată publică şi internațională asupra chestiunii şi nu ne erijăm în postura închipuită de unici deținători ai adevărului. Ne adresăm celor ce dețin documente şi argumente, fie *pro*, fie *contra* ideii de holocaust în România, rugându–i să le publice *in extenso* ori să le pună la dispoziția tuturor celor interesați, a publicului larg îndeosebi.

Ne adresăm celor care au formulat acuzația de holocaust în România, invitându–i respectuos şi colegial să publice documentele pe care au întemeiat această acuzație de holocaust, o acuzație atât de gravă, de cutremurătoare. Dacă însă aceste dovezi au fost deja publicate şi au stârnit în timp contestații şi contra–argumente potrivnice ideii de holocaust în România, rugăm ca odată cu republicarea documentelor holocaustului să se precizeze şi motivele pentru care contestațiile şi obiecțiile de până acum au fost respinse şi se menține mai departe acuzația de holocaust, de genocid antievreiesc în România.

Ne adresăm celor care nu au nici un amestec direct în această dispută, dar care îşi pot spune părerea, în principiu, asupra gravității acuzației de holocaust şi asupra necesității ca o asemenea acuzație să fie întemeiată pe o documentație şi o argumentație serioasă şi irefutabilă.

Există o disproporție frapantă între dimensiunile apocaliptice ale holocaustu-

lui din România şi numărul extrem de mic al persoanelor din România care au fost până azi acuzate, încriminate şi pedepsite pentru crime împotriva umanităţii, împotriva populaţiei evreieşti. În momentul de faţă, încă mai sunt în viaţă destul de multe persoane care cunosc sau au luat parte la acele evenimente din anii '40– '44. Nu e târziu ca să fie identificate şi trase la răspundere persoanele care au participat la desfăşurarea holocaustului, fie şi ca simplu executant. În acest sens, noi, semnatarii documentului de faţă, ne exprimăm în mod solemn convingerea că **pentru crima de genocid, de holocaust, nu poate exista nici prescripţie şi nici circumstanţe atenuante, de aceea ne declarăm totala disponibilitate de a sprijini orice acţiune sau activitate având drept scop identificarea şi pedepsirea celor vinovaţi de producerea în România a unui holocaust anti–evreiesc sau anti–ţigănesc.** Dacă un astfel de holocaust s–a produs într–adevăr, înseamnă că încă mai sunt în viaţă numeroase persoane care au participat, într–un fel sau altul, la acţiunile criminale din anii '40 – '44. Aceste persoane se cuvine să fie identificate şi pedepsite pentru abominabila lor faptă !

Avem însă o nedumerire : **de ce până acum organizaţiile şi instituţiile care se ocupă pe plan mondial de identificarea vinovaţilor de holocaust şi genocid antievreiesc nu au deschis nici o anchetă asupra holocaustului din România ?** Nici o cercetare serioasă, temeinică din punct de vedere juridic, ştiinţific şi istoric, care să dea de urma celor care au asasinat 800.000 de evrei ! Nu putem consemna pe acest subiect, al holocaustului din România, nici măcar o anchetă gazetărească, un reportaj mai amplu de câteva rânduri !

Din păcate, acest dezinteres total faţă de dovezile şi probele producerii holocaustului nu îi împiedică pe unii, persoane şi instituţii, să deplângă mai departe sutele de mii de victime ale unui holocaust imaginar, nedovedit şi neînregistrat în analele istoriei propriu–zise.

În mod specific semnalăm situaţia în care se află membrii Mişcării Legionare, formaţiune politică aflată la guvernarea României în perioada 6 septembrie 1940 – 20 ianuarie 1941, în sarcina căreia sunt puse o sumedenie de victime, fiind în mod curent acuzată de pogromuri şi genocid antisemit. La sfârşitul celui de al II–lea război mondial, după cum se ştie, forţele aliate au organizat un tribunal internaţional, cel de la Nuremberg, care a cercetat toate crimele împotriva umanităţii comise în anii celui de al II–lea război mondial. Cu acel prilej a fost anchetată şi Mişcarea Legionară, dar procurorii înaltei instanţe internaţionale nu au putut reţine nici o vină, nici o crimă de genocid pe seama legionarilor. Cu toate acestea, sub efectul propagandei comuniste, acuzaţiile de genocid la adresa Mişcării Legionare din România nu au încetat nici o clipă. Nici măcar după căderea comunismului, ceea ce ar putea constitui o dovadă în plus că acesta, comunismul, este departe de a–şi fi dat sfârşitul.

Mişcarea Legionară din România a fost prima formaţiune politică din lume care a avut în programul ei politic şi în strategia sa, ca principal obiectiv, lupta împotriva comunismului, considerând că "triumful mişcării comuniste în România ar însemna desfiinţarea Monarhiei, desfiinţarea Bisericii, desfiinţarea Familiei, desfiinţarea proprietăţii individuale şi desfiinţarea libertăţii".

Mereu acuzată de crimele cele mai oribile, Mişcarea Legionară pretinde a fi victima unei vaste manipulări a opiniei publice, a unei diversiuni mediatice care a încercat, până acum cu un succes total, să arunce pe umerii legionarilor povara unei vinovăţii fără pereche în istorie. În ultimii ani însă, în apărarea Mişcării Legionare s–au adus probe şi argumente tot mai convingătoare, care confirmă în mod strălucit verdictul de la Nuremberg. Semnatarii documentului de faţă susţin şi aprobă cererea cu care ni se alătură reprezentanţii Mişcării Legionare, de a se pune la dispoziţia tuturor persoanelor şi instanţelor internaţionale doritoare şi interesate de aflarea adevărului istoric, pentru a da toate lămuririle şi explicaţiile legate de activitatea acestei formaţiuni politice în anii '40 – '44, legate de activitatea fiecărui membru, fiind gata să răspundă în faţa justiţiei pentru aceste fapte, conform principiului "crima de genocid nu se prescrie ! "

Nu putem decât să promovăm şi să susţinem în faţa opiniei publice internaţionale dorinţa compatrioţilor noştri legionari de a se face definitiv lumină şi dreptate în privinţa activităţii lor, a ideologiei şi a practicii lor politice. Citām în acest sens un paradox : deşi mii şi zeci de mii de legionari au cunoscut rigorile şi suferinţele temniţelor, condamnaţi la ani grei de închisoare în perioada 1941–1964, deşi pe seama legionarilor sunt puse mii de victime din rândul evreilor din România, până azi **nici un legionar nu a fost acuzat şi inculpat pentru uciderea unui evreu !** Nici măcar după 23 august 1944, când în structurile puterii politice din România au ajuns numeroşi comunişti evrei !

De aceea considerăm că, deşi este destul de târziu, încă nu este prea târziu pentru a afla adevărul despre vinovăţia legionară faţă de evreii din România şi din lumea întreagă. Susţinem cu tărie ca legionarii vinovaţi de violenţe şi atrocităţi antievreieşti, de crime, să plătească potrivit legii penale indiferent de vârsta celor vinovaţi. În mod special solicităm intervenţia instituţiilor pe care evreimea mondială le–a creat pentru identificarea tuturor persoanelor care s–au făcut vinovate de crime contra evreilor. Suntem în situaţia de a consemna ca pe un lucru greu de înţeles faptul că până azi aceste instituţii şi organizaţii evreieşti cu vocaţie justiţiară nu au putut stabili nici măcar pentru un singur român legionar implicarea în acţiuni antievreieşti criminale ! Cu toate acestea, asupra legionarilor şi, implicit, a românilor, se menţine aceeaşi presiune mediatică, produsă prin insistenţa cu care este reluată la nesfârşit acuzaţia de genocid şi de holocaust antievreiesc în România.

Ne adresăm în mod deosebit muzeelor–memorial ale holocaustului din Tel Aviv şi Washington pentru a le face cunoscut că au datoria morală de a prezenta publicului internaţional, specialiştilor jurişti şi istorici, documentele doveditoare pe baza cărora au stabilit că în România anilor '40 s–a comis un genocid apocaliptic, un holocaust !

Cunoaştem bine că în România acelor ani a existat o legislaţie cu caracter discriminator faţă de evrei, dar acea legislaţie antisemită, impusă României de contextul internaţional, nu a împins niciodată discriminarea până la crimă, la genocid. Dimpotrivă, potrivit acelei legislaţii care interzicea evreilor accesul în structurile combatante ale Armatei Române, zeci de mii de evrei au fost salvaţi de la moarte,

neparticipând la un război care pe români i–a costat viața a aproape un milion de oameni în floarea vieții.

De asemenea, știm că au existat lagăre de deportare pentru evrei, dar numai pentru evreii care se făcuseră vinovați de colaborarea cu inamicul, de organizarea în spatele frontului a diverse acțiuni și activități de sabotaj, soldate cu moartea a mii de soldați și ofițeri români. Aplicarea legii marțiale în asemenea cazuri, chiar și a unor represalii oricât de sângeroase, nu constituie un act de genocid, de persecuție rasială.

Acei evrei nefericiți au fost sub incidența legii penale, împinsă uneori până la pedeapsa capitală, dar nu pentru că erau evrei, ci pentru că erau simpatizanți sau agenți ai Uniunii Sovietice, ai bolșevismului, cu care România s–a aflat în conflict politic și militar până în august 1944. În aceeași perioadă, pentru opțiunile lor politice au suferit, alături de evrei, și numeroși români care, după caz, au fost deportați, încarcerați sau chiar condamnați la moarte. Nu pentru că erau români, ci pentru că erau trădători de Țară ! Astfel de trădători de țară s–au găsit, din păcate foarte mulți, și printre evreii din provinciile de Răsărit ale României, Basarabia și Bucovina.

În acest context, merită să luăm aminte faptul că au fost mulți evrei din alte țări europene (Franța, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Uniunea Sovietică), care, riscându–și viața, s–au refugiat în România pentru a–și salva viața amenințată în țara pe care o părăseau. Au fost și evrei, nu puțini, care au părăsit România în acei ani. Au părăsit–o cu acordul și chiar cu sprijinul autorităților românești și toți au plecat în aceeași direcție : spre Palestina. Chiar și evreii aflați în lagărele românești de deportare erau liberi să plece în Palestina sau în alte țări ! Un asemenea regim de deportare nu era, în nici un caz, un regim de exterminare.

În aprecierea evenimentelor, situațiilor și faptelor care ar putea face obiectul acuzației de **pogrom, genocid** sau **holocaust,** noi credem că nu greșim dacă luăm în considerare numai acele acțiuni și activități care au urmărit, în mod deliberat și premeditat, să provoace moartea unor persoane culpabilizate exclusiv pentru apartenența lor la o anumită naționalitate sau religie.

După știința noastră, în arhivele românești, ajunse după război sub controlul total al forțelor aliate, nu s–a găsit nici un act care să poată evidenția intenția, politica sau dorința autorităților românești de exterminare fizică a evreilor sau a țiganilor.

În momentul de față însă, cea mai mare parte a arhivei militare românești din anii războiului se află în Rusia, capturată după semnarea armistițiului dintre România și Rusia, în septembrie 1944. Cu aceste precizări vrem să preîntâmpinăm obiecția incorectă și neserioasă, precum că autoritățile românești de ieri și de azi ar bloca accesul la arhive, împiedicând aflarea și documentarea adevărului.

Semnatarii documentului de față țin să precizeze, în încheiere, că nu avem nici o legătură cu acele persoane și opinii care contestă integral producerea holocaustului antievreiesc din anii celui de–al II–lea război mondial. Competența noastră, oricum relativă, nu depășește frontierele Neamului Românesc și ale istoriei României. Ne vom permite să atragem însă atenția asupra modului ușuratec, neserios în care sunt avansate cifrele și însăși ideea unui holocaust în România, cifre și idee ușor de contestat, deoarece nu se sprijină pe nici o dovadă !

Această joacă cu cifrele şi cu acuzaţiile cele mai înfricoşătoare devine vinovată faţă de evreii nevinovaţi care într–adevăr au suferit de pe urma unei politici rasiste, intolerante, de genocid. Au suferit cam peste tot în Europa acelor ani, dar nu şi în România. Din respect pentru suferinţa lor, atât de reală, noi nu dorim să intrăm în polemică pe tema holocaustului, ci ne interesează numai purul adevăr, indiferent care ar fi acela, cu privire la felul în care s–au purtat evreii în România anilor 1940–1944 şi felul în care românii au răspuns solicitărilor istoriei în perioada amintită. Căci, aşa cum ne–au rămas mărturiile unor evrei demni de toată încrederea, în acei ani România şi poporul român au avut un comportament care face onoare demnităţii umane.

Anexa 3

O „VOCE" DIN PUBLIC

Barbul Bronstein (Sinaia) :

În legătură cu publicarea în ziarul dvs. a protestului adresat de senatorii Alfonse D'Amato și Cristopher Smith, Președintelui Emil Constantinescu, privind împotrivirea lor la reabilitarea post–mortem a unor membri ai guvernului Antonescu, simt de datoria mea să fac următoarele precizări : ***"Mă numesc Barbul Bronstein, sunt născut și trăiesc ca român în această țară – a treia generație – am astăzi 73 de ani și vă pot spune, fără nici o teamă de a greși cu ceva, că eu, alături de foarte mulți coreligionari de–ai mei, atâți câți au mai rămas, dar și cu urmașii lor, cu care am ocazia să mă văd și să discut și să trecem în revistă viața noastră în anii care au trecut și vremurile grele de care a avut parte tot globul aproape, apreciem mai clar acuma în lumina a tot ce s–a întâmplat în ultima jumătate de veac că se face cea mai mare greșeală și nedreptate din istorie de a–l socoti pe Ion Antonescu fascist, legionar, extremist, un om care a dus la pierzanie evreimea din România. Nu știu ce sursă de informație au avut Senatorii Congresului făcând afirmațiile pe care și le–au permis a face președintelui Constantinescu, dar știu că ele sunt total exagerate și neexacte ...***

Am fi așteptat și am fi primit cu multă căldură și înțelegere o intervenție din partea susnumiților senatori, privind impulsionarea activității organelor abilitate, de a face lumină și a stabili adevărul și vinovățiile de rigoare privind represiunea și genocidul comunist înfăptuit în România în ultima jumătate de veac de nomenclatura roșie, ca să nu mai vorbesc de drepturile omului, drepturile minorităților, dreptul de proprietate ... Nimeni din cei care au trăit în România, înainte și în timpul războiului și din păcate și după, nu mai vrea să accepte teza comunistă a masacrării evreilor în timpul războiului și cu atât mai mult cifrele aberante care se lansează ca baloanele de săpun și care se contrazic unele pe altele. Au cunoștință domnii senatori de testamentul lăsat în 1957 de Președintele comunității evreilor din România, în acest post tot timpul războiului și până când a fost izgonit de comuniști din țară, Dr. Wilhelm Filderman, persoana cea mai îndreptățită de a trata această problemă ..."

"România Liberă", 11.12.1997

Anexa 4

SCRISOARE către Senatul American,

Stimate domnule preşedinte al
Senatului american,
Stimaţi membri ai Senatului american,

La începutul lunii iunie a.c., s–a ţinut la Bucureşti o dezbatere publică despre situaţia evreilor din România în perioada 1940–1944. La această reuniune au participat mai mulţi cercetători ai acestei probleme. Printre ei s–a aflat şi dl. RADU IOANID, directorul Muzeului Holocaustului din Washington. Domnia sa a adus la cunoştinţa celor prezenţi faptul că Senatul SUA este direct implicat în înfiinţarea acestui muzeu, în programul său de activitate şi de cercetare. Fireşte, această împrejurare devine pentru publicul românesc şi pentru istoricii români o garanţie a seriozităţii acestei instiutuţii ştiinţifice, a calităţii umane şi profesionale a personalului care deserveşte Muzeul Holocaustului. Muzeul Holocaustului are, evident, o misiune cu totul deosebită pentru viitorul planetei noastre, de aceea, cu toţii, suntem interesaţi ca nimic să nu compromită şi să denatureze intenţiile cu care Senatul SUA a decis înfiinţarea acestui important muzeu.

Vă scriu, stimaţi domni senatori, considerând că este de datoria mea să vă semnalez prestaţia penibilă, deprimantă, ruşinoasă pe care a avut–o la Bucureşti dl. RADU IOANID. Declaraţiile sale legate de subiectul pus în discuţie au nemulţumit profund prin lipsa lor de onestitate, de respect pentru adevăr. Rareori mi–a fost dat să întâlnesc, într–o reuniune de istorici, de oameni de ştiinţă, ca lipsa de probitate şi de corectitudine să se manifeste în mod repetat numai la una şi aceeaşi persoană : dl. RADU IOANID. Nivelul deontologic precar al "istoricului" RADU IOANID, e bine s–o ştiţi, stimaţi domni senatori, a creat o stare de confuzie printre participanţi cu privire la rolul pe care Senatul american îl are în funcţionarea Muzeului Holocaustului. Oare Senatul american, oferindu–şi garanţia morală şi sprijinul material pentru acest muzeu, nu este interesat ca acest muzeu să slujească numai şi numai Adevărului, iar nu, prin minciuni, unor meschine interese de grup ?

Din felul cum dl. RADU IOANID şi–a prezentat poziţia sa de istoric al evenimentelor din România anilor 1940–1944, dar mai ales din felul cum a răspuns obiecţiilor ridicate de mai mulţi participanţi la dezbaterea amintită, a rezultat limpede că Muzeul Holocaustului de la Washington, fie prin omisiunea de a prezenta unele informaţii, fie prin informaţii total false pe care le oferă vizitatorilor săi, se abate grav de la misiunea cu care Senatul american l–a investit.

După cum probabil ştiţi, domnilor senatori, la Muzeul Holocaustului autorităţile româneşti sunt prezentate ca fiind vinovate de moartea a 400.00 de evrei.

Această gravă acuzaţie este respinsă de istoricii români, ale căror argumente şi dovezi sunt însă sistematic ignorate. Inclusiv de dl. RADU IOANID care, la întâlnirea de la Bucureşti, a refuzat să răspundă acelor întrebări şi obiecţii care susţineau şi, în parte, demonstrau lipsa de temeinicie a acuzaţiilor de genocid aduse autorităţilor din România. Printre altele, RADU IOANID a refuzat să recunoască valoarea de document istoric a declaraţiei făcute în august 1946 de preşedintele Federaţiei Comunităţii Evreieşti din România, juristul Wilhelm Filderman. Declaraţia acestuia sună astfel : **"în nici o ţară dominată de nazişti n–a supravieţuit o aşa de mare proporţie a populaţiei evreieşti ca în România"**. Această declaraţie a fost reluată de acelaşi Wilhelm Filderman în 1957, la Congresul Internaţional de Statistică de la Stockholm şi reprezintă cea mai autorizată părere despre soarta evreilor din România anilor 1940–1944. Pentru noi, românii, este de neînţeles de ce la Muzeul Holocaustului sunt ignorate sau ascunse documente istorice de o asemenea importanţă.

De asemenea, cu aceeaşi ocazie, am fost cu toţii foarte miraţi şi contrariaţi să aflăm de la RADU IOANID că **Muzeul Holocaustului nu este interesat să afle câţi evrei au murit în Uniunea Sovietică sau din cauza autorităţilor sovietice în anii 1940–1945 !** Ne este greu, în aceste condiţii, să mai înţelegem care este raţiunea de a fi a Muzeului. În orice caz, de la RADU IOANID ne–a fost imposibil s–o aflăm.

Vă stau la dispoziţie cu detalii privind acuzaţiile ce i le aduc lui RADU IOANID, implicit Muzeului Holocaustului. Precizez că dovezile de care dispun le pot administra în modul cel mai concludent în prezenţa lui RADU IOANID, dacă dânsul nu are nimic împotrivă.

Întrucât neadevărul răspândit de RADU IOANID prin intermediul unei instituţii create de Senatul american priveşte o ţară – România, şi un popor – poporul român, sunt convins că Senatul SUA, ca instituţie reprezentativă a poporului american şi a statului american, nu va pregeta să repună adevărul în drepturile sale cu maximă operativitate, în regim de urgenţă. Mă pun la dispoziţia cui veţi crede de cuviinţă pentru a prezenta motivele care mă obligă să contest corectitudinea şi onestitatea lui RADU IOANID şi, implicit, a unor afirmaţii care se fac la Muzeul Holocaustului sub înaltul patronaj al Senatului american.

Cu cele mai bune gânduri,
prof. ION COJA, fost senator român

Bucureşti, 4 iulie 1998

Anexa 5

Fragmente din ***INTERVENȚIA mareșalului Ion Antonescu*** în ședința din 4 decembrie 1941, ținută la Chișinău, pe marginea raportului prezentat în legătură cu "neregulile depistate în ghetoul din Chișinău."

"**D. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului :**

Domnilor, ați văzut pentru ce v–am adus aici :

A fost cea mai mare decepție – pot să spun – din cariera mea ca sub regimul meu să se petreacă ceea ce s–a petrecut și ca și regimul meu să fie pătat de niște nemernici (...) Dacă eram acolo, nu s–ar fi întâmplat această ticăloșie, care nu este o pată numai asupra dumitale , domnule general Voiculescu, ci mă pătează și pe mine, și întreaga Țară Românească. **Astăzi se bate monedă în străinătate pe această chestiune. Propaganda dușmanilor noștri are la bază această atitudine a noastră față de ovrei.**(s.n.)

Când eu fac eforturi ca să ridic neamul românesc acolo unde trebuie, înțeleg să fiu ajutat.Acum nu este altceva de făcut decât, fără nici o ezitare, vinovații să fie găsiți și să fie pedepsiți cum trebuie. A întinde o mușama peste această chestiune înseamnă a mă face solidar cu tâlharii și eu nu am acest obicei.

De aceea, v–am chemat pe dv. aci, ca împreună cu ministrul justiției, să găsiți soluțiunea pentru numirea unei comisii de anchetă, care să lucreze urgent. Trebuie să vedeți ce instrucțiuni veți da , ca să iasă adevărul.

Mi s–a răspuns din Bucovina de către generalul Calotescu că a trebuit să închidă ochii, pentru că între vinovați era și un ofițer decorat cu "Mihai Viteazul". Nu mă interesează ! Cu cât un om are o situație pe planul moral mai mare, cu atât vina lui este mai mare. Deci voi face așa cum am spus ieri : cavalerii Ordinului "Mihai Viteazul" care fac aceste acte dezonorante, pierd dreptul de a mai purta acest Ordin. Nu poate exista în Țara Românească un cavaler al acestui Ordin, tâlhar. Dacă a devenit tâlhar, înseamnă că a furat și decorația, și atunci nu este capabil un om, care este atât de meschin la suflet, care speculează mizeria omenească să mai poată purta cea mai înaltă decorație.

(...) Eu când am luat măsuri în contra evreilor, nu le–am luat în contra individului, ci în contra colectivității , care a jefuit neamul românesc. Eu apăr națiunea. Colectivitatea evreiască trebuie să plătească și lucrul trebuia să fie ordonat.

Așa am spus eu în luna iulie : să se pregătească totul în Transnistria și ca acești oameni să fie tratați ca oameni.(...)

Aceasta vă cer dv., domnule ministru al justiției și domnule șef al Justiției Militare și Banca Națională, să–mi găsiți soluția ca Țara Românească să intre în posesiunea aurului, care era în mâna jidanilor. **Acest aur nu era agonisit din munca lor, ci din două jafuri efectuate în doi ani, în 1940, în contra populației românești**

românești. (s.n.), când această populație românească, compusă din funcționari și români băștinași, a fost jefuită. (...) Al doilea jaf a fost cel comis de evrei, când am intrat noi în Chișinău. Chișinăul a ars ca să fie jefuit. Altfel , îl salvam, cum am salvat Cernăuțiul. La adăpostul panicii s–au produs cele mai mari jafuri : jidan de la jidan, jidan de la creștin, așa că aurul găsit în posesia lor (a evreilor din Chișinău – n.n.) era tot un aur jefuit de la populația românească.

Când am hotărât să iau acest aur și să–l trec în posesiunea Statului, am înțeles să iau un lucru care nu aparținea jidanilor. Am hotărât să–l iau pentru Stat și singură Banca Națională trebuia să intre în posesia lui. (...)

Un magistrat vreau, un om care să nu facă nici o concesie, un om care să meargă nu la suprafață, ci în adâncime. Și pentru că sunt amestecați și militari, domnule șef al Justiției Militare, să iei măsurile de rigoare. Să nu treneze ani de zile , căci opinia publică vede că băgăm la pușcărie toți găinarii , dar tâlharii mari, care au furat cu sutele de milioane, aceștia stau pe stradă. Acest lucru îl înregistrează opinia publică la pasivul meu. (...)

Una e să iei aurul cu forme, și alta este să–l iei fără nici o formă. Venea apoi operațiunea a doua, în care **evreii primeau banii înapoi** (s.n.). Eu respect proprietatea și bunul fiecăruia . Îl respect sub forma compensației pe care o voi face. (...)

V–am prevenit că **intențiunea mea este să–i duc pe evrei la Bug** (s.n.). În loc să mănânce pâinea din Țara Românească, mai bine s–o mănânce pe cea de acolo. V–am spus să vă organizați pentru ca execuțiunea să fie perfectă. Execuția a început în noiembrie. Noi din august, până în noiembrie , am avut trei luni și am organizat–o așa cum am organizat–o. Aceeași problemă este și în Bucovina."(După Anatol Petrencu, ***În serviciul zeiței Clio***, Chișinău 2001, p. 242)

*

Comentariu: În mod evident, **<u>intervenția</u>** generalului Ion Antonescu nu concordă cu acuzația, exhibată în **<u>Curtea cu minciuni</u>**, cum că la acea dată (4 decembrie 1941) fuseseră deja uciși mișelește peste 200.000 de evrei. Obiectul ședinței este tocmai acesta: abuzurile armatei și administrației române față de evrei. Acele abuzuri pe care „se bate monedă în străinătate", precizează Conducătorul Statului român. Așadar, străinătatea producea la acea dată documente (de cancelarie, de presă etc.), „bătea monedă", pe acest subiect: tratamentul de care aveau parte evreii aflați sub administrația românilor. Propaganda de război a aliaților era direct interesată și avea capacitatea necesară să înregistreze și să pună în evidență crimele și fărădelegile Axei din care făcea parte și România. Iar Antonescu însuși se arată deosebit de preocupat să nu dea apă la moară acestei propagande.

Întrebăm: de ce documentele rezultate din acțiunea „de a bate monedă" pe seama celor ce se întâmplă în Basarabia și Transnistria nu sunt puse azi în circulație de cei care susțin că până la sfârșitul lunii decembrie 1941 muriseră 260.000 de evrei „uciși mișelește de români" (și germani) ?

Răspunsul nostru: asemenea documente nu pot fi puse în circulație pentru că

nu există, iar ele nu există pentru că faptele respective, uciderea celor 260.000 de evrei, este o invenție a propagandei iudeo-comuniste post-belice.

Abuzurile de care Antonescu nu pregetă să-și acuze atât de vehement subalternii sunt abuzuri comise față de niște infractori ordinari, față de persoane care se dedaseră la jefuirea unor civili aflați într-o situație critică, atât în iunie-iulie 1940, cât și mai târziu, în iunie 1941, când criminalii evrei n-au ezitat să jefuiască alți evrei („al doilea jaf comis de evrei: jidan de la jidan, jidan de la creștin"). Despre aceste jafuri evreiești, ca și, în general, despre crimele săvârșite de (unii) evrei din Basarabia, istoriografii holocaustului nu suflă un cuvânt. Cât de cât e de înțeles această reținere de a consemna și comenta **unul dintre cele mai rușinoase capitole din istoria evreimii**. Numai că rușinea (și nerușinarea) se face și mai mare atunci când asemenea criminali sunt transformați în martiri, în victime nevinovate ale anti-semitismului românesc, un anti-semitism inventat, atâta vreme cât el s-a manifestat numai ca reacție la provocările iresponsabile și insuportabile ale unui mult mai real terorism anti-românesc, de sorginte iudeo-comunistă, extrem de activ după 1918. (Vezi și ***Anexa 10***)

Anexa 6

LEGE
ÎMPOTRIVA DEFĂIMĂRII STATULUI ROMÂN PRIN ACUZAȚIA DE GENOCID
— proiect —

Art. 1 (1) Pogromul, genocidul și holocaustul sunt crime împotriva umanității, de o gravitate maximă.

(2) Pentru pogrom, genocid și holocaust nu există (nu se admit) circumstanțe atenuante și nici termene de prescripție.

Art. 2 (1) Sunt considerate pogrom, genocid sau holocaust acele acte, acțiuni și activități (numite în continuare acte de genocid) care sunt îndreptate împotriva unor persoane sau grupuri de persoane vizate exclusiv pentru apartenența lor la o comunitate etnică, națională, rasială sau religioasă, care au drept scop dispariția fizică a comunității respective din România și care provoacă sau urmăresc să provoace moartea unor membri ai comunității respective.

(2) Acuzația de genocid adusă autorităților românești cu rang de șef de guvern sau șef de stat constituie o acuzație adusă statului român.

(3) Statul român se face vinovat de acte de genocid în măsura în care actele respective au fost săvârșite din ordinul unor șefi de guvern sau șefi de stat români aflați în funcție.

(4) Acuzația de genocid adusă altor persoane decât cele menționate în alineatul precedent are un caracter privat, individual și personal, care nu atrage în nici un fel responsabilitatea statului român, ci numai sancțiunea legii penale aplicată persoanelor respective.

(5) Acuzația de genocid nu poate fi adusă în mod impersonal românilor sau poporului român, în general.

(6) Acuzația de genocid nu poate fi adusă statului român decât dacă se întrunesc condițiile din aliniatele (2) și (3) ale acestui articol.

Art. 3 (1) Înainte de a fi făcută publică, acuzația de genocid adusă statului român trebuie susținută cu suficiente dovezi, prezentate în prealabil specialiștilor și acceptate de aceștia ca dovezi suficiente și concludente pentru a susține acuzația de genocid.

(2) Specialiștii avuți în vedere prin aliniatul precedent sunt :

- Tribunalul Internațional de la Haga sau Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg;
- Academia Română;
- Academia sau instituția echivalentă din statul în care trăiesc ca populație majoritară persoane cu același statut etnic sau religios ca și persoanele prezumate a fi

victimele actelor de genocid semnalate;

3) Dacă victimele prezumate ale actelor de genocid aparțin unor comunități etnice sau religioase care nu există ca grup majoritar în nici un stat, tribunalul de la Haga va decide cărui for academic, din altă țară decât România sau Republica Moldova, să-i solicite avizul asupra temeiniciei dovezilor de genocid prezentate.

Art. 4 (1) Pentru a fi acceptate, dovezile prin care este susținută acuzația de genocid adusă statului român trebuie să pună în evidență :

a. caracterul premeditat al faptelor considerate a fi acte de genocid;

b. intenția autorităților consemnate la art. 2 (al. 2 și 3) ca prin acțiunea sau activitatea ordonată să se provoace moartea persoanelor afectate de desfășurarea acțiunii respective;

c. desfășurarea acestor acțiuni în conformitate cu o decizie de rang guvernamental, sub semnătura unui ministru, șef de guvern sau șef de stat român, care să precizeze în mod explicit și neechivoc voința semnatarului de a provoca moartea unor persoane identificate exclusiv după criteriul apartenenței etnice, naționale, rasiale sau religioase;

d. inexistența unei culpe penale în sarcina celor afectați de acțiunea prezumată a fi act de genocid.

Art. 5 (1) Nu se consideră act de genocid acea acțiune sau activitate săvârșită în timp de război , care întrunește condițiile a ceea ce legea și cutuma războiului admit cu titlu de represalii față de activități criminale săvârșite în spatele frontului împotriva militarilor români sau a altor cetățeni români.

(2) Organizarea, în timp de război, a unor lagăre de deportare sau de concentrare pentru persoanele sau grupurile suspectate de lipsă de loialitate față de statul român este conformă cu legile războiului și nu incriminează în nici un fel statul român, ci constituie un act de legitimă apărare.

(3) Nu se admite, ca acțiune în legitimă apărare, deportarea și concentrarea în incinte ad-hoc constituite a tuturor persoanelor care aparțin unei comunități etnice, naționale sau religioase trăitoare în România.

(4) Statul român nu poartă răspunderea pentru condițiile de supraviețuire din aceste lagăre de deportare și concentrare dacă, una din două :

a. au permis ca persoanele supuse acestui regim să fie sprijinite, ajutate sau asistate de comunitatea din care fac parte, în condițiile în care majoritatea persoanelor din comunitatea respectivă nu au fost supuse regimului de deportare și concentrare

b. au acceptat sprijin și ajutor internațional pentru persoanele în cauză

(5) Statul român poartă răspunderea pentru viața persoanelor deportate și concentrate în lagăre, numai în condițiile în care sunt supuse acestui regim mai mult de jumătate din persoanele aparținând comunității etnice sau religioase respective.

Art. 6 (1) Acuzațiile de genocid adresate statului român și făcute publice de persoane decedate pot fi folosite ca sursă bibliografică, cu valoare de document, numai cu condiția de a dovedi că acuzațiile respective îndeplinesc condițiile pre-

văzute la articolele 2,4 şi 5 ale prezentei legi

Art. 7 (1) Acuzaţia de genocid adusă statului român este considerată a fi întemeiată prin avizul unanim al instituţiilor menţionate la articolul 3 şi numite în continuare instanţe.

2) Argumentele de confirmare sau de infirmare a acuzaţiei de genocid sunt puse la dispoziţia publicului, cu toate motivaţiile pe care instanţa respectivă le consideră necesare.

3) În cazul unei divergenţe de opinie, fiecare instanţă este liberă să aprecieze în public motivaţia celorlalte instanţe.

4) Solicitarea şi obţinerea concursului celor trei instanţe la stabilirea vinovăţiei de genocid se face de către acuzator. Guvernul român, la cererea acuzatorului, va sprijini obţinerea colaborării celor trei instanţe.

5) Prin prezenta lege, Academia Română este obligată să răspundă unor astfel de solicitări, stabilind prin regulament propriu cine este însărcinat cu cercetarea dovezilor de genocid propuse de acuzator. Răspunsul Academiei Române se va da în termen de minim şase luni şi maxim doi ani de la data depunerii documentaţiei de către acuzator .

6) Acuzatorul poate fi persoană fizică sau juridică, română sau străină

Art. 8 (1) Persoanele fizice sau juridice care până la data intrării în vigoare a acestei legi au formulat deja în public acuzaţia de genocid, incriminând astfel statul român, sunt obligate ca în termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentei legi să depună dovezile de genocid la cele trei instanţe, precizând explicit în ce condiţii de publicitate a fost formulată şi mediatizată acuzaţia de genocid.

(2) În cazul în care dovezile nu sunt depuse la termen sau sunt respinse de una dintre instanţe, persoana în cauză, care a formulat şi promovat acuzaţia de genocid, este obligată să-şi prezinte în public scuzele faţă de poporul român şi statul român, să-şi ceară iertare pentru netemeinicia unor acuzaţii atât de grave.

(3) Prezentarea scuzelor se face în termen de o lună de la expirarea termenului de depunere a dovezilor sau de la primirea din partea unei instanţe a soluţiei de infirmare a acuzaţiei de genocid.

Art. 9 (1) Prezentarea scuzelor se face în condiţii care să asigure o mediatizare cel puţin triplă faţă de mediatizarea de care s-a bucurat proferarea acuzaţiei de genocid.

(2) Academia Română îşi va da acordul pentru termenii şi forma în care persoana în cauză îşi va prezenta scuzele, iar la nevoie va stabili şi forma de prezentare a scuzelor : prin presă, radio, TV, Internet etc.

(3) Mediatizarea scuzelor se face pe cheltuiala acuzatorului şi a agentului de mediatizare care a dat spaţiu de publicitate acuzaţiilor calomniatoare. În caz de incapacitate totală sau parţială a celor sus menţionaţi de a achita costurile mediatizării scuzelor, statul român, prin Ministerul de Interne, va asigura mediatizarea acestor scuze în condiţiile stabilite de Academia Română, urmând ca, ulterior, să recupereze de la cei în cauză cheltuielile de mediatizare.

Art. 10 (1) Refuzul de a prezenta scuze statului român pentru acuzaţia neîn-

temeiată de genocid atrage după sine confiscarea averii şi expulzarea din România, în cazul cetăţenilor români.

(2) Dacă acuzatorul calomniator este cetăţean străin sau apatrid şi refuză să prezinte scuze poporului român şi statului român, va fi declarat **persona non grata** pe teritoriul României.

(3) Celor menţionaţi mai sus li se acordă un termen de cinci ani de zile, scurşi de la data aplicării sancţiunii penale, pentru a–şi prezenta scuzele faţă de poporul român şi statul român, urmând ca la un an după prezentarea scuzelor să–şi recapete drepturile suspendate, mai puţin averea confiscată.

Art. 11 (1) După intrarea în vigoare a prezentei lei, proferarea în public a acuzaţiei de genocid adusă statului român, fără respectarea normelor stabilite prin prezenta lege, este considerată delict penal şi se pedepseşte prin expulzarea din ţară şi confiscarea averii, în condiţiile articolului 10.

(2) Agentul mediatic care a făcut posibilă publicarea acuzaţiei de genocid, fără respectarea prevederilor actualei legi, este considerat solidar cu acuzatul calomniator în ceea ce priveşte răspunderea penală pentru faptele săvârşite dacă, prin felul în care s–a făcut mediatizarea, putea să cunoască dinainte conţinutul calomniator al mesajului mediatizat.

(3) Ministerul de Interne va elabora instrucţiuni de aplicare a prezentei legi prin care va stabili, în detaliu, procedurile pe care agenţii mediatici sunt obligaţi să le respecte şi să le aplice, pentru a evita mediatizarea fără voia lor a unor acuzaţii de genocid neîntemeiate la adresa poporului român şi a statului român.

Art. 12 (1) Acuzaţiile de genocid asupra cărora instanţele s–au pronunţat, considerându–le întemeiate, pot fi mediatizate fără nici o restricţie.

(2) Dacă, ulterior, se dovedeşte netemeinicia acestor acuzaţii, autorii acuzaţiilor nu intră sub incidenţa legii penale şi nu vor avea de suferit nici o atingere a persoanei lor, cu condiţia să nu reia acuzaţiile după ce instanţele şi–au revizuit poziţia.

(3) Oricine poate sesiza instanţele asupra faptului că au apreciat greşit temeinicia unor acuzaţii de genocid, cerându–le să–şi revizuiască poziţia.

Art. 13 (1) Fiecare ambasadă a României va avea ca obligaţie de serviciu înregistrarea şi inventarierea tuturor acuzaţiilor de genocid formulate în ţara respectivă la adresa statului român.

(2) Persoanele fizice sau juridice străine care au formulat deja acuzaţii de genocid la adresa statului român vor fi încunoştiinţate prin Ministerul de Externe asupra prezentei legi şi vor fi invitate să–şi prezinte public şi dinaintea instanţelor acuzaţiile deja aduse, raportându–se în mod deosebit la prevederile articolelor 4 şi 5 din prezenta lege.

(3) La solicitarea acestor persoane străine, autorităţile române îşi vor da concursul pentru obţinerea tuturor informaţiilor de care au nevoie, dar numai după ce persoana respectivă va da explicaţii clare asupra dovezilor pe care şi–a întemeiat acuzaţia de genocid atunci când a formulat–o.

Anexa 7

SCRISOAREA UNUI LEGIONAR CĂTRE UN RABIN EVREU

Cinstite Rabi Dr. D. Şafran,

Am citit ***„Cronica rebeliunii legionare".*** Viziunile mistice ale cărţii Dv. m–au impresionat profund. M–a bucurat enorm şi faptul că aţi făcut saltul cinstit, deschis, de la comunism – **la sionism şi democraţie.** Mai exact, aş spune eu: de la ateism şi ură, la Dumnezeu şi dragoste. Şi acesta e mare lucru. Asta e tot. De aici înainte, ne vom înţelege.

Dată fiind schimbarea interioară, convertirea la lumina interioară, eu n–aş fi publicat cele scrise înainte de 1954, înainte de a fi ajuns în Israel, în Patrie, adică : din nou – sub cortul credinţei. Între slujba de rabin şi politica de ură şi teroare a comuniştilor, distanţa e atât de astronomică, încât nu există punţi de legătură. Cartea Dv. este aşa cum este, şi vreau să discutăm despre conţinutul ei.

Remarc, mai întâi, **bunătatea de inimă** la care aţi ajuns prin suferinţă şi amar. De fapt, aşa i se cuvine unui rabin, care face legătura între om şi Dumnezeu. Să fie bun, iertător, plin de perspectiva eternităţii, a divinităţii umane.

În al doilea rând, mă bucură imens faptul că vă daţi seama de marele bine pe care îl aduce Evreilor faptul de a avea o Patrie. Evreii au de–acum un **acasă**, aici pe pământ. Au ceva de apărat cu sângele lor, de iubit cu inima lor, de udat cu lacrimi, de ridicat la rang de mare nobleţe şi de creaţie culturală şi spirituală.

Ceea ce vreau să vă spun, ca unui frate, e că n–am înţeles titlul cărţii: Rebeliunea legionară. Ea a durat numai de la 21–23 Ianuarie 1941. Singur spuneţi că au murit la Bucureşti în aceste zile circa 140 de evrei, ucişi de borfaşii care stăpâneau străzile şi profitau de încăerarea între legionari şi trupele mareşalului Antonescu. Restul cărţii Dv. se ocupă de masacrele de la Iaşi, pe care nemţii şi Antonescu l–au înecat în sânge, unde şi–au găsit moartea 12.000 evrei. La acea dată, în Iunie 1941, legionarii nu mai erau la putere, nici în ţară. Erau la Buchenwald ori la Rostock, în captivitate germană. Atunci de ce acest titlu dat cărţii Dv. ?

Desigur cele 140 de vieţi evreeşti de la Bucureşti sunt scumpe, au greutate mare în cântarul destinului şi al cerului. Cum Dv. iubiţi adevărul, cred că informaţiile ce vi le voi da, vă vor ajuta şi lămuri.

Eram la Bucureşti, la 21 Ianuarie 1941. Destinul m–a vrut cumva, în centrul acestor frământări. Mi–aduc aminte cum mergeam cu secretarul mişcării, noaptea, la ambasada germană, ca să cerem anumite explicaţii. Şi în cartierul Dudeşti, am dat de jefuitori, de ţiganii care furau lucruri din magazine. Pe unii, i–am oprit chiar să nu pună foc la case. Am ţipat, m–am revoltat. Am chemat poliţia. Şi din discuţii cu răufăcătorii, am auzit ceva într–adevăr senzaţional: „Domnul ministru Rioşanu ne–a trimis". Atunci nu am înţeles ce avea ministrul de interne Rioşanu, care nu era deloc

legionar, ci mason, prieten cu Ică Antonescu şi mare anglofil, chiar agent al Intelligence Service–ului în Balcani, ce avea el, zic, cu prădăciunile şi focurile din Dudeşti. Pe urmă însă, am înţeles. Antonescu voia cu orice preţ compromiterea legionarilor. Cu ce puteau ei fi compromişi ? De bună seamă cu prădăciuni, cu focuri, cu ucideri de evrei. Veţi crede că eu vreau să apăr mişcarea legionară. Nu. Sunt şi eu un mistic. De am greşit, voi plăti în faţa lui Dumnezeu tot, până la ultimul capăt de aţă. Crimele, se ispăşesc amarnic. Vreau să mărturisesc, ca unui frate care crede şi el în Dumnezeu, cum spusele criminalilor şi borfaşilor din Dudeşti, mi s–au confirmat mai târziu, în Octombrie 1941, la Cernăuţi.

M–am întors în Bucovina, acasă, şi acolo am dat de Neagoe Flondor, feciorul marelui boier bucovinean Iancu Flondor, şi, între altele, într–o după amiază, m–a luat cu el să văd pe Rioşanu, care avusese o operaţie grea la rinichi şi – trăgea de moarte. Nu–l cunoscusem la Bucureşti pe Rioşanu. Eu conduceam colportajul. Mă ocupam de tipărirea şi distribuirea cărţilor. Dar Neagoe Flondor i–a spus cine sunt. Şi am stat mult de vorbă, la marginea patului. Avea canule de scurgere la rinichi. Deşi momentul nu era potrivit, nu ştiu cum a venit vorba de noua prigoană, şi am ţinut să–l întreb ce a fost adevărat din afirmaţiile borfaşilor, că el (Rioşanu) i–a trimis să puie foc în Dudeşti. Şi bietul Rioşanu a început să se bâlbâe : „A fost ceva mai complicat. Agenţii Intelligence Service–ului voiau să desfiinţeze moral pe legionari, să–l ajute pe Antonescu în vederea războiului care se apropia. Eu am executat ordinele Mareşalului".

Am tăcut lung. O imensă ruşine s–a lăsat pe mine. Flondor m–a luat de mână şi am ieşit. „Să–l lăsăm în pace. E un nenorocit. Are coşmare. El se teme că vin legionarii să–i omoare. El, ministrul lor de interne, i–a trădat, le–a batjocorit faţa şi numele."

După trei zile, Rioşeanu a murit. Într–adevăr a avut un coşmar. A visat că legionarii îi cer socoteală, şi s–a învârtit în pat, rupându–şi canulele în rinichi şi provocându–şi o hemoragie fatală. Asta mi–a mărturisit–o Neagoe Flondor, în faţa unchiului său, fost mareşal la palat, cu care voiam să deschid hotelul Pajura Neagră.

E uşor, cinstite Rabi, de judecat şi condamnat oameni. Eu am crescut de tare tânăr cu legionarii. Ştiu bine că odată cu ridicarea legionarilor în universităţi, bătăile studenţilor evrei au încetat. În programul mişcării legionare, problema evreiască era a şaptea pe listă. Noi eram pentru crearea şi creşterea altui om român, cu credinţa în Dumnezeu, cu mare iubire de ţară şi neam.

Iată de ce mi s–a părut nedrept titlul cărţii Dv. El deschide răni care nu contribuie cu nimic la dreptatea şi onoarea Israelului. Ştiu bine că legionarii, n–au ucis evrei. Când v–aş povesti viaţa mea în pribegie, din lagărele germane, sunt sigur ca aţi înţelege mai bine perspectiva de dragoste şi împăcare, de pace sufletească din care vă scriu. Dar ne vom mai scrie.

Cu mare drag, Vasile Posteucă

Comentariu. Dacă Ion Antonescu a greşit cu ceva faţă de poporul român şi, deci faţă de umanitate, greşeala lui nu poate fi decât una singură : faţă de tineretul legionar. Nu este însă menirea acestor pagini să intre în detaliile doveditoare în acest sens. Pentru ceea ce ne interesează **aici** şi **acum**, ne vom mulţumi a înregistra textul de mai sus, semnat de scriitorul legionar Vasile Posteucă, alături de alte mărturii precum că „legionarii n–au ucis evrei", că „în programul mişcării legionare problema evreiască era a şaptea pe listă". Când, cu ani în urmă, d–na Lya Benjamin, harnică detractoare a românilor şi activistă fruntaşă a ideii de holocaust petrecut în România, a scris despre „antisemitismul funciar al legionarilor exprimat în binecunoscutele lor texte doctrinare" (citat din memorie), am rugat–o, apoi am somat–o respectuos să precizeze care sunt acele texte legionare doctrinare în care se incită la antisemitism, să dea citatele doveditoare din acele texte. Nici până azi Lya Benjamin (şi alţi falsificatori ai istoriei legionare) nu a reuşit să ilustreze aşa zisul **antisemitism legionar**, funciar şi doctrinar.

După „rebeliunea legionară" din 21–23 ianuarie 1944 se ştie că au fost arestaţi şi condamnaţi mii şi mii de legionari, cei mai mulţi tineri, chiar foarte tineri. Tot atunci au fost adunate de pe străzi cadavrele a 120 de evrei. Dintre miile de legionari judecaţi şi condamnaţi pentru cele petrecute în acele zile, **nici un legionar nu a fost acuzat de asasinarea vreunui evreu** ! Se cunoaşte o listă a evreilor omorâţi, dar nu se cunoaşte nici unul dintre asasini ! Au fost condamnaţi legionarii pentru tulburarea ordinii publice, pentru tentativă de lovitură de stat şi multe altele, inclusiv jafuri şi incendieri de case şi prăvălii, dar **nu a fost nimeni acuzat pentru asasinarea celor 120 de evrei**. Acuzaţia că aceştia au fost omorâţi **de legionari** a apărut în presă, în textele de propagandă anti–legionară, dar în justiţie, deşi au fost condamnaţi mii de legionari, nici unul nu a fost confruntat cu acuzaţia de ucidere a unui evreu !

Ce este mai ciudat (şi mai suspect !) este că nici comunitatea evreiască, nici familiile celor asasinaţi nu au făcut vreun demers pentru identificarea criminalilor ! Nu se cunoaşte nici un protest al comunităţii evreieşti faţă de neputinţa justiţiei antonesciene, româneşti, de a afla măcar pe unul dintre asasini ! Nici atunci, în 1941, nici mai târziu, după 23 august 1944, comunitatea evreiască nu s–a arătat preocupată să–i identifice pe asasini. Nici măcar pe asasinii de la Abator ! Ceea ce nu a împiedicat–o să susţină mai departe că acel asasinat oribil s–a produs ! În ciuda declaraţiilor date chiar şi de evrei care lucrau la Abator, că existenţa acelor cadavre atârnate în cârlige, ca vitele, nu a putut fi confirmată de nici un martor. Nici după 23 ianuarie 1941, nici după 23 august 1944.

Interesantă este şi referinţa pe care fostul ministru de interne Alexandru Rioşanu o face la **Intelligence Service**–ul englez. Se ştie bine că din Rusia au fost aduse cămăşile verzi în care au fost îmbrăcaţi ţiganii şi alţi lumpen – proletari în zilele „rebeliunii" legionare. Nu e de mirare că au fost interesaţi şi englezii în diversiunea petrecută la Bucureşti în 21–23 ianuarie 1941. După informaţii care au apărut la un moment dat în Anglia, pe la mijlocul anilor '80, **Intelligence Service**–ul ar fi fost amestecat şi în asasinarea lui Nicolae Iorga. Probabil tot aşa : în strânsă colaborare cu colegii sovietici. Scopul, acelaşi : România să intre în război fără legionari, deja vlăguită după tributul plătit prin ieşirea de pe scena politică a legionarilor, parte obligaţi să se refugieze în Germania, parte condamnaţi să înfunde temniţele în care au zăcut, câţi au supravieţuit, până în 1964 ! Din ianuarie 1941 până în 1964 !...

Anexa 8

CAZUL
LEGIONARULUI TORȚIONAR Ştefan Bolintineanu Herişescu

Despre acest caz mi–au vorbit, în termeni identici, două persoane bine cunoscute de publicul românesc : domnii Cornel Dinu şi Cezar Tabarcea. Domnul Ştefan Bolintineanu Herişescu – nu ştiu dacă mai trăieşte, a făcut după 1944 ani grei de puşcărie(vreo cinci–şase), condamnat pentru faptul că în timpul „rebeliunii" legionare i–a dat un picior în spate unui evreu. După 23 august 1944, evreul molestat l–a reclamat justiției noi, socialiste, pe torționarul Ştefan Bolintineanu Herişescu care a şi fost arestat şi condamnat la câțiva ani buni de temniță. După câte am înțeles, Ştefan Bolintineanu Herişescu şi–a recunoscut fapta în fața instanței, în privința aceasta lucrurile fiind certamente pozitive : şutul a fost tras ! În locul amintit !...

Ca unul care, în copilărie, a dat şi a primit multe asemenea lovituri (e drept, mult mai multe m–au avut ca expeditor !) – cred că sub influența filmelor lui Charlie Chaplin, dacă nu mă înşel !, aproape că nu înțeleg o sentință de condamnare la ani de temniță grea pentru un asemenea gest copilăresc ! Dar încercând să–mi imaginez cam cum vine să ți se aplice un asemenea tratament dincolo de o anumită vârstă, matură, încep să pricep că aşa ceva nu se face şi că într–adevăr un asemenea gest trebuie curmat, pedepsit. Chiar şi atunci când nu i se poate atribui un avânt anti–semit ! Cu atât mai mult atunci când !

Comentariul propriu–zis care este de făcut priveşte însă alte fapte, deja amintite în anexa precedentă: pe lângă victima domnului Ştefan Bolintineanu Herişescu, alți evrei au căzut victime, au căzut propriu–zis, morți la pământ de victime ce erau. Mă gândesc în primul rând la cei 120 de evrei „ucişi mişeleşte" în ianuarie 1941. Pentru aceştia justiția română nu a dat nici o lună de temniță ! Şi nu a făcut nimic pentru a–i identifica şi prinde ! Pe asasini ! Deci evreii reclamă un şut în fund şi autorul loviturii se alege cu ani grei de închisoare, la Aiud, la Canal, la stuf ! Iar pe autorii celor 120 de asasinate nu–i caută nimeni, nici în zilele asasinatelor, nici după aceea ! Nici după 23 august 1944, când, cum s–a văzut, justiția n–a pregetat să pedepsească cu ani grei de temniță un şut în fund, numai pentru că fusese dat unui evreu ! Ca gest de anti–semitism funciar şi doctrinar, probabil !

Nu ştiu dacă în juris–prudența românească şi europeană se mai înregistrează un caz pereche a cazului descris mai sus. Noi însă, azi, trebuie să le fim recunoscători celor care au prilejuit această întâmplare. Atât d–lui Ştefan Bolintineanu Herişescu, cât şi victimei sale şi mai ales celor care l–au judecat şi condamnat, căci în felul acesta ne–au oferit motive să ne mirăm ca lumea, cu nesfârşită stupefacție, de faptul că nimeni, după 23 august 1944, nu a venit să reclame pe vreunul dintre asasinii celor 120 de evrei ucişi în ianuarie 1941, la fel cum extrem de puțini români au fost

acuzați și condamnați pentru evreii uciși la Iași în iunie 1941, iar mai presus de toate lipsesc sutele și miile de români acuzați și condamnați pentru cei 300.000 de evrei uciși mișelește în Basarabia și Transnistria !

O justiție care condamnă la ani grei de închisoare pentru un șut în fund, trebuia să fie cât de neînduplecată pentru ucidere, pentru uciderea de evrei ?! Iată așadar că lipsesc nu numai cadavrele celor uciși, dar lipsesc și asasinii ! Și mai ales lipsește orice interes pentru a–i identifica pe asasini ! Din nou, comunitatea evreiască se arată activă în a acuza la modul general – „românii au ucis 300.000 de evrei", dar este complet dezinteresată de a–i identifica pe asasinii propriu–ziși !

Și cum se face că familiile celor asasinați au „înghițit" această complicitate, a justiției și a comunității evreiești ? Vreau să spun **complicitate a acestor instituții cu asasinii** ! Eu, în locul oricăruia dintre urmașii evreilor asasinați în ianuarie 1941, așa i–aș acuza, de complicitate cu asasinii, atât pe polițiști și magistrați, cât și pe liderii comunității evreiești ! Căci aș fi vrut și aș fi cerut să se afle cu precizie care dintre legionarii arestați mi–a ucis părintele sau fratele !

Din toată această poveste, atât de urâtă, rămâi cu impresia că toată lumea a fost mulțumită că existau acei 120 de morți și că ei puteau fi puși pe seama legionarilor, nu a unor legionari anumiți, ci a legionarilor în general, ca și cum ai fi spus că bieții oameni au murit de o boală, de o molimă, de o ciumă, ciuma verde, desigur ! Nu mai interesa pe nimeni să se meargă mai departe, căci rezultatul, scopul urmărit, fusese atins : compromiterea mișcării legionare ca adunătură de criminali !

Cele de mai sus sunt o parte din motivele pentru care ajungi să te întrebi dacă nu cumva și evreii morți în ianuarie 1941, cei 120, sunt la fel de adevărați și de morți ca și evreii, cei 300.000, uciși mișelește în Basarabia și Transnistria !

Căci, una din două: (1) ori cele 120 de cadavre inventariate în ianuarie 1941 aparțineau într–adevăr unor evrei, victime ale bestialității legionare și, în acest caz, comunitatea evreiască se face vinovată pentru că nu s–a străduit în nici un fel să afle cine erau criminalii, autorii propriu–ziși ai asasinatelor, ori (2) avem de–a face cu **o diversiune** pe care o anchetă minuțioasă și neutră a justiției, pornită pe identificarea criminalilor, ar fi descoperit–o. O diversiune de care, firește, știa și comunitatea evreiască, prin liderii ei, drept care acești lideri au stat cuminți și n–au protestat nicicum față de pasivitatea justiției. Această din urmă ipoteză, oricât ar fi de vinovată față de amintirea victimelor, față de suferințele acestora, intră în concordanță cu o serie de alte fapte printre care și declarațiile făcute de rabinul Alexandru Șafran la TVR, în 1995: **„a doua zi după rebeliunea legionară, m–am mișcat repede și până seara, înainte ca autoritățile să intervină, i–am înmormântat pe toți evreii uciși de legionari !"**

De ce atâta grabă ?

De ce rabinul Șafran nu a lăsat ca autoritățile să facă ancheta criminalistă pentru a se afla fiecare evreu de cine anume a fost ucis ?

Un șut în fund dat unui evreu e normal oare să producă mai multe efecte de ordin penal decât asasinarea a 120 de evrei ? În ce lume trăim ?

Anexa 9

Stimate domnule ambasador Michael Guest,

Recenta vizită pe care dl. Adrian Năstase a efectuat–o în America s–a încheiat, după cum ştiţi, cu un veritabil scandal, provocat deopotrivă de Adrian Năstase şi de interlocutorii pe care i–a avut în America pe tema relaţiilor dintre mareşalul Ion Antonescu şi evreii din România. Ca român, interesat la nivelul cel mai elementar al conştiinţei publice de calitatea relaţiilor dintre România şi SUA, şi ca bun (sper!) cunoscător al istoriei României, în conexiunile acesteia cu istoria altor popoare, inclusiv a poporului american, ţin să vă fac cunoscute câteva date şi aprecieri care, sunt convins, vă vor fi de folos În nobila şi dificila răspundere cu care vă încarcă funcţia de ambasador al Statelor Unite În România:

1. Consider că ocazia unei vizite întreprinse în SUA de un lider politic român nu contenciosul româno–evreiesc poate fi discutat în mod firesc numai în cadrul contactelor româno–israeliene sau la ONU şi alte organisme internaţionale.
Aşadar, vizita d–lui Adrian Năstase în SUA era un excelent prilej de a trece în revistă acest contencios, româno–american, adică de a face un recurs la istorie, istoria mai veche şi mai nouă, a relaţiilor româno–americane.

2. Din acest punct de vedere, al istoriei relaţiilor româno–americane, **SUA nu au nici un motiv de a–i reproşa ceva lui Ion Antonescu de a–l considera criminal de război.** Dimpotrivă! Şi ţin să vă amintesc în acest sens, sau să vă fac cunoscut ceva ce nu ştiaţi, că în timpul celui de al II–lea război mondial un număr relativ mare de piloţi americani au fost făcuţi prizonieri în România, după ce au bombardat Bucureştiul şi Ploieştiul, cu mari pierderi de vieţi omeneşti şi daune materiale pentru români. Cunoaşteţi cumva, Excelenţă, cum s–au purtat cu aceşti prizonieri autorităţile regimului Ion Antonescu? Mi–e ruşine să constat că nici până azi guvernanţii americani şi însăşi opinia publică americană nu au găsit cuvântul de mulţumire şi recunoştinţă – repet: **cuvântul de mulţumire şi recunoştinţă faţă de Ion Antonescu,** faţă de români în general, precum şi cu ceilalţi prizonieri, englezi sau ruşi. **Mi–e ruşine** să vă fac cunoscut ce soartă au avut prizonierii americani şi englezi în Bulgaria şi Iugoslavia. De asemenea, ştiu bine că americanii lui Roosvelt nu s–au purtat în acea vreme cu prizonierii japonezi sau germani nici pe departe aşa cum s–au purtat românii lui Ion Antonescu cu prizonierii americani!

Nota bene: După aprecierile lui Bruce Bigelow, redactor la **Kansas City Times**, numărul acestor prizonieri americani din România a fost de peste 1 000.

3. Românii, în imensa lor majoritate, resping condamnarea la moarte a mareşalului Ion Antonescu şi a colegilor săi de guvernare, cu atât mai mult resping acuzaţia **criminal de război** ! Unul dintre motivele pentru care respingem această sentinţă este acela că aceeaşi justiţie comunistă, aceiaşi judecători care l–au con-

damnat pe Ion Antonescu, au condamnat mii şi zeci de mii de români numai pentru că ascultau Vocea Americii! Numai pentru că iubeau Statele Unite şi valorile lumii americane! Au fost oameni condamnaţi la moarte de justiţia acelor ani numai pentru că primeau corespondenţă din SUA! (Cazul inginerului Corado Popescu, executat în procesul Canalului, deoarece s–au găsit în biroul său reviste tehnice americane !)

A fi solidar cu cei care i–au condamnat la moarte pe Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Picky Vasiliu şi George Alexianu, înseamnă să fii solidar cu cei care au întemniţat zeci de mii de studenţi, ţărani, preoţi, ofiţeri, al căror curaj de a se opune regimului comunist a fost potenţat de nădejdea că America nu va tolera la nesfârşit regimul bolşevic din România. Cei care l–au condamnat pe Ion Antonescu pentru imaginare crime de război sunt cei care, în aceiaşi ani, au prigonit sentimentele filo–americane ale românilor cu o sălbăticie nemaiîntâlnită în istoria României. Să vă aduc aminte că printre iniţiatorii şi promotorii acestui anti–americanism de stat s–au aflat foarte mulţi evrei, agenţi ai cominternului moscovit, şi că dintre aceşti evrei anti–americani cei mai mulţi au devenit mai apoi cetăţeni ai Statelor Unite?

4. Un astfel de activist anti–american, anti–capitalist şi anti–occidental a fost şi „tovarăşul" Radu Ioanid, specialist în marxism–leninism, adică specialist în defăimarea democraţiei occidentale, în defăimarea Americii ! Altă definiţie mai bună nu i se poate da unui profesor de marxism–leninism!

Românii şi evreii care îl cunosc pe acest individ câte parale face sunt contrariaţi de preţuirea care i se dă acestui Radu Ioanid în SUA, activităţii sale împotriva adevărului şi a intereselor româneşti. Sunt încredinţat că minciunile scornite pe seama românilor la Muzeul Holocaustului de la Washington, într–o bună zi vor fi un motiv de ruşine pentru spiritul adevărului în care America şi–a propus dintotdeauna să trăiască! Căci nu era cu putinţă ca acelaşi popor, aceiaşi guvernanţi, care în tratamentul aplicat prizonierilor de război au făcut dovada unei omenii fără pereche, să se dedea faţă de evrei la crimele infame pe care sacerdoţii minciunii le pun pe seama românilor la Muzeul Holocaustului!

Nu pricepem cum de nu ajunge până la autorităţile americane glasul acelor evrei care au spus adevărul adevărat şi au contestat ideea de holocaust antievreiesc în România! Nu pricepem cum de este ignorată în SUA mărturia celor care au cunoscut în mod nemijlocit realitatea vieţii evreilor din România acelor ani! Mă refer la Wilhelm Filderman, preşedinte al Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România, care a fost el însuşi deportat în Transnistria, mă refer la rabinul Moshe Carmilly Weinberger, trăitor azi în America, mă refer la ancheta efectuată în acei ani la faţa locului de către reprezentanţii Vaticanului, ai Crucii Roşii Internaţionale, ai ambasadei Elveţiei ! Din aceste surse ne–au rămas consemnări exacte ale situaţiei din aşa–zisele lagăre de concentrare a evreilor! Acelea nu au fost lagăre de concentrare, a evreilor , ci lagăre de izolare a persoanelor cu vederi comuniste, care făcuseră dovada lipsei lor de loialitate faţă de statul român!

În lagăre similare din SUA, americanii de origine japoneză, deportaţi şi concentraţi ca persoane ostile sau suspecte, au trăit în condiţii infinit mai grele, cu pierderi umane mult mai numeroase decât ale evreilor comunişti deportaţi în

Transnistria.

În România anilor 1940–1944, evreii care s–au comportat în respectul legilor şi al valorilor româneşti nu au avut practic nimic de suferit de pe urma regimului antonescian, care, celor doritori, le–a oferit posibilitatea de emigrare în Palestina sau oriunde doresc ei. Situaţie, de asemenea, fără pereche în toată Europa acelor ani !

Vă ofer, stimate domnule ambasador, spre cunoştinţă şi reflecţie, declaraţia dată de Wilhelm Filderman, cetăţean american, în 1955, în cadrul unui proces desfăşurat în Elveţia. Mincinoşii de la Washington, care au inventat secţia română a Muzeului Holocaustului, ascund de ani de zile acest document excepţional:

„Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor În Drept de la Facultatea din Paris, fost Preşedinte al Federaţiei Uniunilor Comunităţilor Evreieşti din România şi Preşedinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Brodway at 71 St, declar următoarele:

„ (...) În timpul perioadei de dominaţie hitleristă În Europa, eu am fost în legătură susţinută cu Mareşalul Antonescu. **Acesta a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuşi la persecuţia germanilor–nazişti** (s.n.). Trebuie să subliniez că populaţia română nu este antisemită, iar vexaţiile de care au suferit evreii au fost opera naziştilor germani şi ai Gărzii de Fier. Am fost martor al unor mişcătoare scene de solidaritate şi de ajutor între români şi evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareşalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor . Aş aminti doar următoarele exemple:

- graţie intervenţiei energice a Mareşalului, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina;
- el a dat paşapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viaţă era în pericol;
- graţie politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care , făcându–le să pară pierdute, le–a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menţionez acestea pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Ţării, şi–a demonstrat sentimentele de umanitate şi moderaţie politică.“

Vă mai fac cunoscut şi faptul că de la acelaşi Wilhelm Filderman ne–au rămas câteva volume de memorii şi pagini de jurnal, de o mare valoare documentară, pe care aceiaşi profesionişti ai minciunii şi ai mistificării nu vor să le publice, să le pună la dispoziţia istoricilor corecţi, profesionişti. Poate că de la înălţimea autorităţii pe care v–o conferă calitatea de ambasador al Statelor Unite în România veţi putea afla, Excelenţă, de ce la Muzeul Holocaustului sunt ascunse mărturiile rămase de la Wilhelm Filderman!

Wilhelm Filderman nu este singurul evreu care a făcut declaraţii pe această temă. Dar în mod sigur a fost evreul cel mai îndreptăţit să cunoască şi să afle adevărul. Dacă între Wilhelm Filderman, evreu alungat din România de evreii comunişti, şi Radu Ioanid, evreu activist comunist, America îl preferă pe

ultimul, preferă un profesionist al minciunii, este, desigur, libertatea americanilor de a decide. Cu o condiție însă: să fie respectat dreptul americanilor la o informare corectă! Or, in mod evident, publicul american este complet dezinformat asupra României, asupra istoriei românilor, asupra regimului Antonescu. Şi nu este vorba de o simplă şi, parțial, nevinovată ignoranță, ci este vorba de un program de dezinformare şi mistificare, de inducere în eroare a opiniei publice americane, program din care face parte şi activitatea numitului Radu Ioanid, viața sa dedicată în întregime minciunii şi anti–românismului! Activitate bine retribuită de contribuabilii americani !

Sper, stimate domnule ambasador, că Excelența Voastră îşi va găsi timpul necesar ca, în paralel cu învățarea limbii române (proiect pentru care vă felicit şi vă ofer modestul meu sprijin) să vă aplecați şi asupra **istoriei relațiilor** româno – americane. Veți avea surprize dintre cele mai plăcute pentru un american !

Cu cele mai bune gânduri,
Ion Coja

Anexa 10

MĂRTURIA profesorului *RAOUL VOLCINSCHI*

Subsemnatul RAOUL VOLCINSCHI, domiciliat în Cluj–Napoca, profesor universitar pensionar, membru al Asociației Foştilor Deținuți Politici din România, am de făcut următoarea declarație, în fața d–lui profesor Ion Coja :

Sunt originar din Cernăuți unde, în 1940, am trăit drama evacuării familiei mele din Cernăuți. Eram elev la liceul Aron Pumnul şi făceam parte din echipa de fotbal **Dragoş Vodă.** Jucam la pitici. În Cernăuți erau trei echipe la care jucau tinerii evrei: **Macabi, Borohov** şi **Hasmonea**. Deseori jucam românii cu evreii, meciuri agreabile, fără nici o tensiune de natură rasistă, antisemită sau antiromânească. Ne cunoşteam bine între noi, chiar dacă eram la şcoli diferite şi trăiam în cartiere diferite.

În seara zilei de 27 iunie la radio Monte Carlo, pe care familia mea îl asculta cu regularitate, s–a anunțat că România este obligată să cedeze Basarabia şi Bucovina. La radio Bucureşti, încercând să aflăm ce se întâmplă, se comenta felul cum a decurs examenul de bacalaureat al principelui Mihai...Nimic despre ultimatum ! Tata însă ne–a pus să începem împachetarea lucrurilor din casă, în vederea refugierii noastre în Țară. A doua zi, de dimineață, tata m–a trimis să–mi scot actele şcolare de la liceu, care urmau să–mi fie necesare înscrierii la şcoală în septembrie. Drumul meu de acasă până la liceu trecea prin Piața Unirii şi prin fața Primăriei. Când am ajuns la primărie am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldați români, al căror sânge se scursese în praful de pe caldarâm. Câțiva oameni de pe margine priveau consternați şi derutați. Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja ruşii la Cernăuți ? Mi s–a răspuns că soldații au fost omorâți „de ăia" ! Şi mi s–a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârteau vreo 12–15 tineri civili, înarmați, unii aveau chiar două automate, unul în mână, altul la spate şi se agitau să încapă toți în maşini. Îi cunoşteam pe toți, pe unii din vedere, pe alții personal sau după nume: Aufleger Feibiş, Fisher, Abacumov,Eisinger Siegfried. Jucau fotbal în formația de juniori a echipelor evreieşti amintite. Au plecat strigând „Zum Flugplaz"!(„La aeroport !") M–am întors acasă pe un drum ocolitor, căci se auzeau focuri de armă pe alte străzi.

În grupul amintit se afla şi Sigi Bainer, pe care îl cunoscusem bine căci jucasem fotbal împreună, în câteva meciuri, ca adversari. L–am regăsit pe la mijlocul anilor '50, la securitatea din Cluj, când am fost anchetat şi de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer. Am încercat să vorbesc cu el omeneşte, amintindu–i că ne cunoaştem bine şi că n–are cum să vadă în mine un agent al puterilor imperialiste occidentale, cum eram acuzat. Mi–a spus de mai multe ori : „pentru trecut un monument, pentru prezent un glonț !"

Îl mai întâlnisem de câteva ori în Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la securitate, ca anchetator şi bătăuş. Când m–am eliberat am aflat că plecase în Israel.

Raoul Volcinschi

Anexa 11

PAUL GOMA, Basarabia şi „Problema"

(...) La început a fost antiromânismul.

O istorie „antisemită – antirusească" a Basarabiei scrisă de un evreu bolşevic

După izbucnirea revoluţiei bolşevice în 1917, situaţia Basarabiei a devenit cu totul alta decât a restului Rusiei — şi similară cu a teritoriilor ne–ruseşti, cu populaţie nerusească: Finlanda, Ţările Baltice, Polonia Orientală. Locuitorii acestor ţări înghiţite de Rus, oprimate de rus, des – identizate de Rus vedeau ***schimbarea*** marcată, nu doar de justiţie socială, ci şi de *independenţă naţională.* Or, cei mai îndârjiţi oponenţi ai independenţei ţărilor şi a provinciilor neruseşti erau, din partea Imperiului Rus (fost ţarist, devenit bolşevist), nu doar Ruşii, fie ei monarhişti, fie republicani ori anarhişti ori bolşevici – ci Evreii, din motive cunoscute visceral ostili ***ideii naţionale.***

Cum o mare parte dintre ei („nu chiar toţi...") erau bolşevici, au militat cu abnegaţie în toate organismele de tranziţie pentru menţinerea cu orice preţ şi a Basarabiei „în componenţa" (expresie consacrată) Rusiei, apoi a URSS. Iar când, în cele din urmă, Basarabia şi–a obţinut autonomia, apoi, culme a obrăzniciei : a cerut unirea cu România, dacă Ruşii aveau treburi mai urgente decât păstrarea perifericei Basarabii, Evreii – şi nu doar cei născuţi pe teritoriul dintre Prut şi Nistru – au înregistrat evenimentul de la 27 martie 1918 ca pe o catastrofă, întâi a Revoluţiei Bolşevice a lor; apoi ca pe o înfrângere personală a lor, apostolii internaţionalismului. Din acest motiv au făcut din „recuperarea Basarabiei" o chestiune de onoare şi au luptat neobosit, până la „victoria finală" – cea din 26 iunie 1940, când Rusia – URSS a re – răpit Basarabia (şi, pentru că tot pornise la furat, a „împrumutat" ruseşte şi Bucovina de Nord; până la „victoria totală" : 23 august 1944, când „Armata Roşie a eliberat nu numai pământul românesc, ci şi sufletele încătuşate", cum scrie jubilator şi mincinos şi profund ofensator pentru români Matatias Carp).

Fireşte, Evreii nu au vorbit niciodată cu glas tare de interesul lor de a menţine Basarabia „în componenţa" Rusiei, unde, în un secol de ocupaţie, Basarabia căpătase statut de surogat de *eretz* (patrie – s.n.) a/al lor, cei fără de patrie. Denunţau gălăgios numai „răpirea samavolnică de către boierii români", „zmulgerea de la sânul Rusiei" (alternând, „sânul rus" cu „patria ucraineană", după mersul meteorologiei politicie). De la inventarea „Bessarabiei" de către Ruşi la începutul secolului al XIX–lea, Evreii s–au simţit mult mai bine în această nouă şi meridională gubernie rusească decât în Galiţia tradiţională; într–atât, încât în unele texte klezmer oneste (fiindcă există, de la o vreme, şi violent necinstite, chiar obraznice: ale lui David Krakauer, de pildă), poate fi auzit, în idiş, refrenul „Basarabia ţara mea" (grafiat : „B*a*sarabia", nu ruseşte: B*e*sarabia; şi „ţara mia"...); într–atât de mai–bine, încât

pogromul rusesc, declanşat de fiecare dată când Rusia era mahmură după câte o criză de etilism, dacă nu a fost cu totul uitat, din complexul eternei – victime – inocente – a –Rusului, atunci sigur a fost minimizat, minorizat, trecut pe al n–lea plan – pe primul fiind adus masacrul făptuit de români în Basarabia, Bucovina şi Transnistria, „care a devansat în timp, a egalat prin cruzime Auschwitzul..."

Evreii (nu doar cei din Basarabia) au făcut fixaţie pe *Basarabia pierdută la 1918* – de ei – şi nu au încetat de a activa pe toate căile, unele sinucigaşe, fiindcă în România burgheză care includea Basarabia, mai bine de trei sferturi dintre deţinuţii comunişti erau evrei. Printre altele, ilustrativă a fost cerinţa–condiţie insolentă, neinteligentă, provocatoare, pusă de Evrei diferitelor comitete revoluţionare întrunite pe solul Basarabiei, în perioada 1917–1918 (până la 27 martie) : vorbitorii să folosească în intervenţiile lor numai limba rusă, chiar dacă toţi cei de faţă (evrei, germani, polonezi, bulgari, ucraineni, ruşi), „basarabeni" fiind, fatal, cunoşteau româna, limbă a pământului indigenilor...

Aceste afirmaţii „scandaloase" din punctul de vedere al unor evrei, rezemate, atât pe documente oficiale ruseşti, cât şi pe propria mărturie de fost militant bolşevic, aparţine cercetătorului Mihail Bruhis – şi basarabean, şi evreu, şi comunist (fost membru al Comitetului Revoluţionar pentru salvarea Republicii Moldoveneşti), autor al monografiei **Rusia, România şi Basarabia – 1812, 1918, 1924,1940**, redactată în limba rusă, publicată la Tel–Aviv în 1979, tradusă în româneşte de I. Ţurcanu, publicată la Universitas, Chişinău în 1992.

El – pe lângă onestitatea exemplară cu care tratează istoria – are îndrăzneala de a produce procentaje, ba chiar liste ale evreilor angajaţi în lupta pentru ...salvarea Basarabiei din ghearele moşierilor, ale capitaliştilor români... În locul său un *goi* ar fi pus la zidul Nürnbergului, iar în Franţa actuală (a prim–ministrului, a redactorului şef al instituţiei *Le Monde* – ambii trotskişti militanţi) – ar fi fost condamnat pentru „propagandă rasistă şi antisemită".(...)

8. **Când ai crescut în cultul eternei victime inocente în îţi vine greu să accepţi că ai fost şi tu un bun călău** (...)

Recapitulez : în marea lor majoritate Evreii fuseseră ostili României Mari de la început, din 1918. de la înfiinţarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniştii – în majoritate evrei (o parte locuind în alte ţări, având o altă cetăţenie decât româna : maghiară, poloneză, bulgară şi o „supracetăţenie": sovietică) au contestat justeţea alipirii provinciilor istorice româneşti la România, au pledat pentru „restituirea Basarabiei către URSS" – au reclamat şi „restituirea Transilvaniei către...Republica Sovietică Maghiară" (1919). **Răpirea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de Evreii din întreaga Românie cu entuziasm delirant**, mulţi dintre cei aflaţi în afara Teritoriilor Cedate s–au grăbit să se mute în Ţara Strugurilor şi a Pâinii (URSS, fireşte), vorba unui notoriu poet–agent de influenţă NKVD, altfel francez (Aragon).

În fine, pentru că Evreii din Basarabia şi cei aflaţi înainte de Cedare în URSS veniseră din Teritoriile Cedate şi se dedaseră la acţiuni, nu de reparaţie socială cum ar fi fost de aşteptat de la nişte comunişti, ci la **acte de barbarie pe criterii con-**

fesionale, național–rasiale. Când o mică parte dintre probe s–a aflat în fața ochilor, pe marginea gropilor comune des–acoperite – **atunci, abia atunci** (***adică: după 22 iunie 1941***) **Românii au început *a se răzbuna* pe evrei.**

„De ce s–au năpustit Evreii asupra Românilor, în timpul retragerii din Basarabia (în ***Săptămâna Roșie*** : 28 iunie – 4 sau/și 5 iulie 1940)? ;de ce s–au încrâncenat asupra unor bieți soldați în termen care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări ?; de ce, dintre „narodnicii truditori sovietici" (cum se prezentau, în limba română cea care nu există agitatorii sosiți în grabă cu camioanele de peste Nistru – sau, ca Gr. Vindeleanu, veniți din restul României – pentru a construi cea mai dreaptă și mai prosperă dintre societăți: comunistă), mai ales Evreii i–au huiduit, injuriat, tratat pe români de „regaliști", de „capitaliști–fasciști", de „moșieri–antisemiți", i–au scuipat, i–au bătut cu pietre, i–au stropit cu fecale, pe mulți i–au zmuls din coloană și după ce i–au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile se dedaseră la această practică isterică), unora le–au tăiat nasturii de la pantaloni și i–au lăsat să plece în această postură umilitoare, pe alții i–au reținut și i–au prefăcut în ***„primii prizonieri de război dintr–un război care nu exista"***. Și încă :de ce, intrând în masă în organele administrative, politice, polițienești ale sovieticilor ocupanți, Evreii s–au purtat față de Românii basarabeni, bucovineni, herțeni, de parcă aceștia ar fi fost, în ordine : babilonieni, egipteni, romani, spanioli, ruși, ucrainieni, acele seminții care îi diasporizaseră, persecutaseră, masacraseră potrivit termenilor inventați de ei, Românii : ***inchiziție, pogrom***?

La această întrebare – îndurerată, de bun simț – „răspundeau", peste ani, securiștii anchetatori evrei–unguri (ehe! ce Mari–Maghiari, Evreii unguri !, cam ca Marii–Ruși, Evreii sovietici!), când îi rupeau în bătăi pe țăranii români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia – care nu voiseră să intre în colhoz:

„***Voi*** ne–ați trimis la Auschwitz!" ***voi*** fiind noi, Românii...

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizatul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el și ai săi din Sighet fusese(ră) arestați și trimiși la Auschwiutz – în aprilie 1944 (**aprilie una mie nouă sute patruzeci și patru**) de către...jandarmii români ! – am mai spus–o ? – ei bine, am s–o re–re–spun. Eugéne Ionesco atrăsese atenția prietenului său asupra adevărului: Transilvania de Nord – deci Sighetul – fusese, între 30 septembrie 1940 și primăvara anului 1945 sub ocupație maghiară, prin urmare jandarmii erau unguri, nu români... Wiesel răspunsese că nu contează „amănuntul", oricum, Francezii tot nu cunosc istorie și puțin le pasă de „asta".

Mie îmi pasă de „asta" – ca român, ca basarabean.

Evreii au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre ***asta*** a lor; și tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au monopolizat suferința: pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid, cel al căror victime au fost ei și nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminați și Țiganii și Slavii în general, în special ***Polonezii: începând din septembrie 1939***, Ucrainenii, Rușii: după iulie 1941, catolicii, nobilii, homosexualii, handicapații; că ***înainte de Shoah***, Turcia, (aliata strategică a Israelului care și ea apără, după cum știe lumea întreagă, „democrația occidentală în Orient"),

se dedase, cu avânt, în 1915, „unei mici operații de purificare”(!): masacrarea Armenilor; că ***după Holocaust*** s–au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă: Cambodgia, China, Coreea de Nord – recent în Cecenia. Din nefericire, tragedia Evreilor din timpul ultimului război mondial nu a fost prima, nici ultima... (...)

Mărturii despre retragere – ziarul *Universul*:

„Joi, 28 iunie 1940, la 6 dimineața, mă aflam la Comandamentul Corpului 3 armată. De cu noapte se anunțase: trupele sovietice vor intra în Chișinău la orele 10. La ora 7, s–a anunțat că Sovieticii vor intra la orele 14.
În grădinile publice și–au făcut apariția bandele teroriste, arborând steaguri roșii. Alți minoritari înarmați opresc autobuzele, trăsurile cu refugiați, zmulg bagajele, poșetele femeilor; Evreii în civil, extrem de excitați, au ocupat răspântiile și așteaptă convoaiele de refugiați, ca să le atace și să le jefuiască. Așa se și întâmplă: sunt atacate cu pietre, cu oale cu apă clocotită, cu conținutul oalelor de noapte și convoaiele militarilor în retragere. Ofițerilor li se zmulg tresele, unor ostași li se taie nasturii de la pantaloni, apoi li se dă drumul, în hohotele de râs ale „populației locale”. Unii militari sunt duși – nu se știe unde fiindcă în spatele civililor se află militari ruși, ei îi preiau”

„La Chilia, Reni, Ismail, ucraineni, ruși, bulgari, găgăuzi – mai mult de jumătate dintre ei deținuți de drept comun, liberați – au instalat „comitete sovietice” de teroare, de jaf și asasinate”

„La Cernăuți, cu începere din 28 iunie ora 10,30 Evreii și deținuții de drept comun liberați din închisori au atacat mijloacele de transport pentru evacuare și i–au jefuit și maltratat pe refugiați. Evreii l–au împușcat pe preotul bisericii catolice și câțiva gardieni. Evrei tineri (15–16 ani) au dezarmat soldați, i–au pus să se dezbrace, apoi i–au înjunghiat cu propriile baionete. Evreii au rupt și au scuipat drapelele tricolore și, suindu–se pe monumentul Unirii, au arborat drapelul roșu. Tot ei au doborât crucea de pe catedrală și au înlocuit–o cu steagul roșu și cu portretul lui Stalin. Evreii de pe margine fotografiau scenele de maltratare, mai ales de umilire a militarilor, a teologilor, a preoților”.

„La Soroca Evreii conduși de avocatul Michael Flexer (Fluchser ?) au ocupat primăria și au asasinat în fața statuii generalului Poetaș pe comisarul Murafa și pe ajutorul său Eustațiu Gabriel.”

„La Chișinău au fost împușcați comisarii Pascal, Nicolae, Mateescu, Severin și Stol”

„Bilanț comunicat de Marele Stat Major:
„Au fost reținuți în timpul retragerii și făcuți prizonieri:”
„282 ofițeri, dintre care cca 100 erau activi.”
„În timpul Retragerii(„cele 6 zile”): uciși, dispăruți:”
„356 cadre;”
„42.876 soldați și gradați”

Scrisori [nedistribuite, reținute de Cenzura Militară]
Soldatul Costică Delea din Teleorman scrie acasă:

„Ce–am văzut am să spun şi la morți(...) Ni s–au luat caii, căruțele cu bagaje şi arme. Ofițerii au fost bătuți, li s–au rupt tresele, scuipați, dezbrăcați (...). **Soldații ruşi nu s–au atins de noi,** (s.n.) priveau şi râdeau cum **civilii evrei ne băteau cu pietre şi cu ciomege, ne trăgeau de picioare de pe cai, ne dezbrăcau, ne batjocoreau, mai ales femeile parcă erau turbate** (...) ***Dar o vrea bunul Dumnezeu să ne–ntoarcem – atunci o să fie vai de mama lor, a jidanilor*** "(subl. mea, P.G.)

Raport : armata 4 către Marele Stat Major (2 iulie) :

„Armata şi populația evacuată din Basarabia îşi manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestațiuni antisemite mai grave chiar din partea armatei"(...)***Se propune, de urgență, pentru a se evita noi drame, recuperarea ostaşilor care rătăcesc răsleţiţi între Prut şi Siret"*** (subl. în text)

Grupul de Armate Nr. 1 informează Secția II de la M.S.M :

„În ziua de 1 iulie s–a observat la mulți ostaşi o stare de spirit de extremă agitație, soră cu nebunia, contra evreilor, stare de spirit care a degenerat în bătăi şi chiar omoruri. (...) Din discuțiile lor cu civilii s–a desprins hotărârea acestora [a militarilor] de a se răzbuna pe evrei din cauza atitudinii conaționalilor lor din Basarabia şi din Bucovina"

Comandamentul Grupului de Armate nr. 1, cu aprobarea Marelui Stat Major, hotărăşte măsurile:

„În toate gările cu nod de cale ferată să se înființeze birouri de informții care să îndrume pe ostaşii ce nu–şi găsesc unitățile;

Gărzile militare din gări să fie întărite şi comandate de un ofițer activ din garnizoana respectivă;

Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoțit de o gardă care va face poliție în tren şi va preveni actele împotriva evreilor"

„Din păcate resentimentele nu au putut fi, toate, zăgăzuite: la 1 iulie [1940], la Iaşi, au fost distruse case ale unor evrei. Cele mai multe incidente s–au petrecut în gările unde se încrucişau **trenuri care duceau Evrei spre Basarabia. Soldații răzleți, furioşi, au molestat evreii care, în vagoane, arborau steaguri roşii şi pancarte provocatoare.**"(s.n.)

„Statul român prin Ministerul Apărării şi de Interne a depus eforturi considerabile pentru a nu îngădui actele de răzbunare"(...)

În Basarabia, pe lângă secerişul roşu al oamenilor dintre 1940–1941, au fost dinamitate, incendiate de autoritățile sovietice: 42 biserici, 28 şcoli, 32 localuri ale unor instituții publice, 79 ale autorităților.

La aceste crime împotriva Românilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord au participat cu zel (şi eficace) foarte, prea mulți evrei, unii numiți de noua autoritate directori de şcoli, de instituții, de colhozuri, de sovhozuri etc., însă cei mai mulți voluntari în aparatul politico–represiv : partid, komsomol, sindicat, miliție, NKVD.

După retragerea sovieticilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord, în iulie 1941, criminali ca Rozenberg, Beiner, Pikraevski, Brunn, Sternberg, Derevici; Fluchaeser, Glinsberg, Zuckermann, Burmann, Glaubach – chiar şi Marii Ruşi de la Popăuţi care, pe când ucideau popi, declarau că ei vor „Moldova până la Seret!" au şters–o în furgoanele Armatei Roşii, nu au rămas să dea seama faptelor lor. Oalele sparte le–au plătit coreligionarii, nevinovaţi, ba unii (medici, profesori, muzicieni, negustori, bancheri, sionişti), victime ale bolşevicilor."

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna potrivit **adevărului istoric**, fără a manipula cronologia – ce–ar fi ? Ar fi pedepsiţi într–un *Nürnberg II (*pe care îl imaginam*)* în romanul **Ostinato**, scris începând din 1965) şi marii–vinovaţi–comunişti, criminalii aflaţi de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă ?: în USA (unde nu sunt toleraţi naziştii–fasciştii, însă bolşevicii, da – cu precădere „lucrătorii" din poliţiile politice comuniste – dacă sunt evrei), în Germania (ca despăgubiţi), în Franţa ca pensionari ai Rezistenţei – deşi după război fuseseră expulzaţi cu sutele ca spioni sovietici – şi, după decenii de „activitate" în aparatele represive ale „democraţiilor populare", unde făcuseră tot răul imaginabil, au căutat adăpost la capitalişti, plângându–se că în Ungaria, în Cehoslovaci, în Polonia, în România, în Bulgaria fuseseră cumplit persecutaţi, în calitatea lor de ... comunişti şi evrei!? Şi în „prelungirea în Orient a democraţiei occidentale": Israel, unde pensionarii NKVD, KGB, komisarii de tot felul îşi petrec ultimele momente din viaţa lor activo – zbuciumată în pace capitalistă şi în „rugăciune mistică" – nu era un eufemism în gura lor atunci când îi vânau pe nefericiţii creştini din Ţara Comunismului Biruitor ...Din păcate, nu.

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării – să tacă. Vorba mea : „Dacă tac, mă doare şi mai tare".(...)

Ion Antonescu a fost, a rămas, pentru mine, ca pentru toţi românii basarabeni, bucovineni, herţeni : „**Mareşalul dezrobitor**".

Amintesc acelor evrei salvaţi din ghearele morţii lagărelor naziste din Polonia că nimeni nu le reproşează recunoştinţa veşnică purtată faţă de Armata Roşie şi faţă de Stalin. Şi noi, ne–evreii din Basarabia şi din Bucovina avem dreptul să păstrăm veşnică recunoştinţă faţă de Armata Română şi faţă de generalul (a devenit Mareşal după trecerea Nistrului) Antonescu. Aceasta a fost imaginea lui Antonescu în inima mea de copil, de adolescent: **un erou**. După ce a fost executat, a devenit şi **martir**.

Anexa 12

Regele Mihai şi Ordonanţa de Urgenţă nr. 31 / 2002

Uniunea Vatra Româneasca şi Liga pentru Combaterea Anti - Românismului LICAR, exprimându-şi în continuare protestul public faţă de Ordonanţa de Urgenţă nr. 31 / 2002 a Guvernului României, face un apel respectuos pe lângă Majestatea Sa regele Mihai I al României, considerând că este acum momentul cel mai potrivit ca regele Mihai să repună în drepturile sale adevărul despre mareşalul Ion Antonescu şi colaboratorii săi, condamnaţi pe nedrept în 1946 şi, parte din ei, executaţi mişeleşte la 1 iunie 1946.

Faptul că regele Mihai a fost atunci împiedicat de comunişti să-şi exercite dreptul constituţional de a acorda graţierea regală pentru cei condamnaţi de justiţie, de instanţa penală, constituie azi un motiv, chiar o datorie pentru Majestatea Sa, de a-şi face publică poziţia faţă de acuzaţiile şi sentinţele pronunţate în aşa-zisul **Proces al trădării naţionale**, îndeosebi cele privitoare la eroii martiri ai Neamului Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Piki Vasiliu şi George Alexianu, acuzaţii şi sentinţe reluate şi actualizate prin ruşinoasa Ordonanţă de Urgenţă nr. 31 / 2002. Considerăm că opinia publică românească este interesată şi îndreptăţită să cunoască poziţia Majestăţii Sale regele Mihai faţă de Ordonanţa de Urgenţă nr. 31 / 2002, faţă de acuzaţia de holocaust pe care această ordonanţă o aduce guvernanţilor români din perioada 1940 -1944 şi implicit poporului român. Este de acord Majestatea Sa regele Mihai cu aceste acuzaţii ? Este de acord cu Ordonanţa de Urgenţă nr. 31 / 2002 ?

Considerăm că poporul român are dreptul să pună aceste întrebări şi să capete răspunsul cinstit şi lămuritor al Majestăţii Sale.

Uniunea Vatra Românească

Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR

Bucureşti, 27 mai 2002

pentru conformitate,
Ion Coja

Liga pentru Combaterea Anti-Românismului - LICAR intenţionează să difuzeze gratuit această carte într-un tiraj cât mai mare, inclusiv în străinătate, prin traducerea textului. Cine doreşte să susţină acest proiect se poate folosi de una din următoarele adrese bancare :

1. Liga pentru Combaterea Anti-Românismului - LICAR cont CEC 2511010319 - 502, sucursala sector 1
2. ION COJA cont personal în valută - dolari şi euro, Banca ION ŢIRIAC, cont nr. 4529 H 1723068, sucursala Victoria.
3. ION COJA, cont personal în lei, BANC POST S.A., cont nr. 2511411138054329067.

Pentru corespondenţă (opinii, sugestii, observaţii, obiecţii, propuneri etc.), folosiţi adresa

ION COJA, C.P. 41-30 Bucureşti sect.1
Telefon 01.222.8100 / 094-903890

Tiparul executat la S.C. UMC S.R.L. ; Tel. 420.65.11
2002

"În România holocaustul nu a avut loc "

Nicolae Minei - Grünberg

*

„În războiul acesta întins pe toată suprafața pământului, evreii nu pot fi scutiți de suferința, de asprimea şi mizeriile la care e supusă aproape întreaga omenire. Dacă din lipsă de hrană şi din cauza traiului în condiții sanitare insuficiente cad şi vieți evreieşti, aceasta înseamnează că legile de neînfrânt al războiului – pe care nu noi l-am provocat – supun şi pe evrei la plata tributului lor de sânge. Românii care luptă în linia întâi, mor cu miile în fiecare zi.„

Mareşalul Ion Antonescu

*

"Atunci când lumea a privit insensibilă spectacolul nimicirii evreilor europeni, România a fost dispusă să primească refugiații evrei şi a fost gata să deschidă pentru ei porturile sale. (...) Evreimea a pierdut 6 milioane din membrii săi; lumea şi-a pierdut umanitatea, la fel şi iubirea creştinească a aproapelui. Poporul român s-a străduit în schimb să-şi salveze credința în omenie. Iar noi, evreii, îi suntem şi îi rămânem recunoscători poporului român pentru aceasta."

Moshe Carmilly Weinberger

*

"Se face cea mai mare greşeală şi nedreptate din istorie de a-l socoti pe Ion Antonescu , un om care a dus la pierzanie evreimea din România. Nimeni din cei care au trăit în România, înainte şi în timpul războiului, nu mai vrea să accepte teza comunistă a masacrării evreilor în timpul războiului şi cu atât mai mult cifrele aberante care se lansează."

Barbul Bronştein

*

"În întreaga lui viață şi activitate profesională, şi mai ales în perioada neagră a războiului, George Alexianu a făcut din inimă şi total dezinteresat atât de mult pentru comunitatea evreiască din România. A plătit la comanda comunistă cumplit şi total nedrept. Întreaga-i suferință să-i fie izbăvită".

Alexandru Şafran

ISBN 973-96416-2-8